

RAISA BOIANGIU

Ploaia de foc

EDITURA POLIDAVA DEVA

2011

*„Omul se naste mereu”
Sf. Sebastian*

*Coperta-Radu Rosianu
Editor-Cristina Bichis
Tehnoredactare-Irina Carlan*

Dedicatie-nepotilor mei

Ploaia de foc

Era o parte dintr-o stea pe o planetă, aceasta bineînțeles:

Dacă ar fi stat numai la soare, trupul s-ar fi uscat, ar fi luat forma rogojinei, s-ar fi risipit în părțile din care era compus.

Dar în combinație cu umbra s-a ivit apa în trup și combinația aceasta a alcătuit omul din două elemente umbra și lumina.

Primul cuvânt pe care l-a spus omul putea fi mare pentru că acolo s-a născut,

MARE

mare în comparație cu omul. Când se cufundă în imensitatea lunecătoare, ceva din umezeala trupului devine val și lopețile mâinilor sunt aripioare de pește care zboară pe vastitatea caldă, cu unde reci, săgetând trupul-gelatină și ochii închiși, asimilându-și albastrul fără sfârșit.

Acolo putea fi trupul care se căuta dintotdeauna. Era în firea lucrurilor. Botul peștilor mirosea a pește. Ochii peștilor nu priveau la imaginea lor oglindită în apă. Oglinda apei era fără conștiința propriei existențe. Ce apă pustie. Degeaba imensitatea. N-avea cine să-i spună mare. După ce a apărut omul, s-a ivit și cuvântul pe această planetă.

Omul a privit la stele. Cineva în apă, un fel de om-maimuță și-a asimilat cerul, a închis ochii și-a simțit că se cufundă, fără să o facă, apa îl ținea, lumina albă, arzătoare, fără pervaz, fără acoperiș – lumina punctului alb-roșu îi închidea ochii și se năștea din arderea lui, sărutare de foc și din magma săltândă, vie, a trupului doritor de participare. Și avea aripile peștelui și trupul maimuței (să zicem) și ghiarele pisicii (s-ar putea !) și părul calului (de ce nu ?) și forța elefantului (în voință) și agerimea struțului (în mersul prin deșert) și glasul păsării (dorința de comunicare), dar nu numai al păsării.

Țopăia, precum pasărea. Descoperise pământul, când se usca la soare ieșit din mare. Și țopăitul l-a dus la mers pentru că nu poți să țopăi într-una, vine o vreme când te oprești și vezi că pământul stă (aparență) și că orizontul există (aparență) și că solul este populat (evidență) cu verde : arbori imenși și pitici, arși de soare sau mângâiați de adieri răcoritoare, solul pietrificat , nisipos, argilos, negru, auriu, pământiu, dur ca obrazul de babă – pământ de miliarde de ani, tânăr – o tinerete fără bătrânețe. Și a venit omul cu conștiința sa ca să-i spună pamântului exiști și pamântul de atunci a început să-și numere anii și să îmbătrânească și n-a mai trecut prin faza tinereții – numai omul a strălucit prin această fază – eh – tinerețe fără bătrânețe, cât de puțin ai durat în conștiința omului, care nu era încă prea conștient de sine, se pipăia, dorindu-și poate și altceva (dedublare) și nevenindu-i să creadă în așa ceva.

Cum să fie doi în unul ? Și nevoia de zei, astfel, devenind propriul lui zeu : Eu exist, știu că exist,deci sunt și fiind mă nasc și născându-mă, realizând asta, fac mai mult decât au reușit alte vietăți pe acest pamânt – terra – cum i-o fi zicând ?!

Sol pustiu ?! Nu, nu putea să i se pară astfel, mai ales că mai erau tot felul de animale mari. Mai existau ? Dar ea (personajul nostru) unde era ? Nu exista ? Ba da. Dar unde era ? Totul se afla de la început. Din pulberi de stele.

Bucăți infime, adunate după drumuri prin galaxii – stele, din găuri negre adunate, de pe partea cealaltă a lumii, privind de pe pământ în jos, în sus, la stânga, la dreapta, la deal, la vale, unde ?

Undeva, oriunde, de oriunde, privind.

Eh, când s-a născut privirea conștientă ?! Odată cu ochiul? Nu se putea. Câți ochi au fost, de diferite feluri : de găze mici, de găze mari, de dinozauri, de măgari ehe, și câte alte feluri.

Privirea conștientă de câine ? Privire credincioasă, oglindindu-se în tine până la contopire, tresari, tu, omule și totuși nu e, nu e conștientă. Se tulbură, încercând să te-nțealegă. Te privește până la demență și apoi se scutură, revenindu-și la normal, inconștientă – nu e altfel, nu poate fi altfel, e granița care ne separă – omul cu facultățile sale (evidente) pentru cine ? Pentru el.

Și câinele cu calitățile sale (limitate) evidente. Pentru cine ? Pentru om. Și pentru câine nu ?? Nu.

Primele imagini. Ale cui ? ale omului. Sfera. Sfera soarelui pe care n-o putea privi . O simțea pe propria-i piele, o hulea și-o iubea. Lumina i-aducea căldura și viața, dar și descompunerea, arsura, amețea privirii beată de razele fără perdea, când sulilele trăgeau drept, la ora amiezii.

Ce mânca? Eh, problemă!? Poate că asta a fost cea mai simplă chestiune. Firul de iarbă mai lung, mai scurt, mai încârligat, mai uscat, mai proaspăt, stropit de ploi, ars de fulgere, mâncat de vietățile miliarde ale pământului. Omul încercând să supraviețuiască și reușind.

Cum ? Prin forța gândirii ? Fie. La început prin simpla imitare a semenilor săi întru mișcare și dorință de supraviețuire.

Dușmanul lui : lupul și alții și altele. Dar de ce lupul ? Fiecare animal are un dușman al lui direct. Câinele și pisica, vulpea și găina (unul agresorul, celălalt victima).

Lupul învingea la început (probabil), dar omul cu timpul a învățat cum să se apere.

Cum ? Închizându-se în locuința sa (și în câte alte chipuri). Lupul agresorul oii, oaia victima, perechile s-au schimbat, omul nu era oaie, era altceva, mult mai complicat, devenea pentru celelalte vietăți un miracol, cum se descurca?!

Nu mai mare decât ceilalți, nu mai voinic, nu mai ager, nu mai repede la mers, cu toate neputințele – limitele sale, a devenit stăpânul pământului. Cum ? Folosind microprocesoarele, informatica ? Nu, astea au venit mai târziu, nu mult, dar mai târziu.

La început ce a fost ? Ce i-a ajutat omului mai mult decât celorlalte animale ? Fantezia, puterea de a crea, de a construi, de a spune vorbe ? Dorința de supraviețuire mai puternică, de dominare (cu două tășuri), dar a reușit. A reușit fără prea multe explicații, s-ar găsi tot felul de considerente (logice). Dar omul n-are nevoie de asemenea considerente pentru a se găsi. El s-a construit pe sine. Văzându-se și comparându-se cu ceilalți și descoperindu-se puțin altfel (o scânteie de pulberi în plus) și-a accentuat această deosebire și s-a delimitat, reușind mai mult decât au reușit toate viețuitoarele de pe pământ – omul stăpânul pământului, dar pe care l-a îmbătrânit, dându-i conștiință – conștiința sa, conștiința trecerii timpului : tinerețe și bătrânețe și iar tinerețe și bătrânețe, la scara măsurii pământene, înconjurat de planete, de sori, de galaxii, abia ghicindu-le uitând deseori de ele, neliniștindu-l, dar încercând să-și vadă de ale sale, care deveneau multe privite de aproape.

Și așa au apărut generațiile – treptele omenirii care puteau fi de progres. El le vedea în spirală, deși în mod

obiectiv, măsurând timpul (la viteza luminii), ele nu erau decât o clipă sau cât erau ? (Einstein nu exista pe atunci, dar a venit atât de curând !)

Certitudinile omului : marea, cerul albastru, o noapte lungă, o umbră tămâind mormintele, fum de ploaie, o pasăre neagră, luna (uneori pe jumătate mâncată de vârcolaci)! și un luceafăr strălucitor, care-i făcea cu ochiul, părând mai aproape, mai cald, mai omenesc. Dintr-o lungă noapte, dintr-o moarte, o naștere. Pacea ocrotitoare – dependența de forțele naturii – pacea – primordialitatea de după facere.

Dar nașterea, nașterea propriu-zisă (a omului) ?

Și a fost ziua întâi

*P*regătirea nașterii s-a săvârșit în trupul mamei. Ce-a fost întâi oul sau găina? Nu pot rezolva problema și mi-e indiferent (zice maturul), ce-i mai important pentru mine este trupul mamei în care m-am zămislit. Acolo mi-am găsit culcuș. Trupul cu sex. De la început determinat. De unde și-a tras seva? Din care loc ?

Cine i-a stabilit culoarea ochilor, a părului ? Cantitatea firelor de păr? Albul feței? Mișcarea mâinilor? În care parte...cum?. Toate se știu și totuși nu se știu. Explicații plauzibile, totul este determinat, legiferat și totuși eu m-am născut, nu un altul, ci eu, din miliardele de infinități posibile.

Viața - un accident fericit – nefericit, cine te întrebă, o taină pierdută în negura timpurilor. Viața transplantată din alte planete, din alte galaxii, o experiență între un locuitor din alte sfere, de gen bărbătesc : forța și fertilitatea pământului, mama Gea, dând naștere omului, adevăratului om, cu aspirații spre stele, de unde i-a venit energia și cu străduința de a lua în stăpânire pământul.

Iată-l, primul om, aplecat pe brazda dură, știind atâtea (din experiențele sale din alte galaxii), dar neavând unelte, decât mintea să le facă. Nu erau nici inginerii aceia în aeronautică – japonezi, care neavând ce lucra au populat pământul cu roboți, micșorând și mărinđ în același timp puterea de cuprindere a omului.

Tăcerea. La început a fost neființa – nebuloasa. Confuzia. Timpul care nu era timp. Era numai împrăștiere.

Plutea într-o mare, în plasma trupului mamei, care fusese cândva pește și trăise într-o mare. Dar cum să nu fi, când trebuie să fii? De ce? Pentru că trebuie să fii !

Cum s-a pregătit nașterea ?

Îndelung, ascultându-și zvâcnetul cu urechea inimii.

Ziua întâi a continuat cu un strigăt. Primul strigăt al fătului desprins de trupul mamei. De ce strigătul ?

A început cu o pace ? C-un război? De ce strigătul? Bucuria de a fi după o îndelungă neființă. Bucuria sau tristețea, după locul cald, nedeterminat culcuș, unde se putea simți bine, unde era parte și trup, unul dual, nedeterminat, existent și inexistent, simțit de suflul mamei, inconștient de sine, dar fiind în conștiința mamei, dorind –viața și din această dorință, naștere, trăire, contactul cu aerul care alterează.

Acolo – în mare – era nici întuneric, nici lumină (în Atlantis, în lumile dispărute, în alte lumi, în lumea nenăscutului). I-au pus ceva în ochi (cum naiba-i zice ?) ca să nu orbească de prea multă lumină, el venind din întuneric, adunat din pulberi de stele, din foste lumini, din bucăți îndelung păstrate și iarăși la lume date.

I s-au tăiat legăturile de ființa dătătoare de viață. A rămas singur. Poate de aceea strigătul și plânsul, care nu era plâns, era tot strigăt. Cum a învățat strigătul ? Cine l-a determinat să strige ? Dorința de apărare, de supraviețuire?, de a-și anunța lumii nașterea : darul de preț al lumii. Își anunța singur nașterea. N-avea nevoie de gemetele mamei. Acelea erau ale ei. Îi rămâneau mamei, unite cu bucuria de a fi dat viață, de a fi zeița propriei vietăți născute, pentru întâia oară conștientă de facerea sa de bine.

Pământul avea nevoie de om ? Probabil, de oameni, horă din sacul plin al mamei, solul se fertiliza cu oameni, își

căpăta propria conștiință, generații la rând, venind fără întrerupere, ca-ntr-o fără sfârșit poveste, reluată și neterminată (1001 de nopți ?), nesfârșite generații, ducându-și taina apariției în lume.

Te-ai născut într-un sat. (Nici un clopot n-a anunțat nașterea ta, numai moartea este trâmbițată, de parcă ar fi mai importantă decât o naștere ?!). Născându-te ai început să fii tu, unic cu toate poveștile adunate în tine, cu toate incertitudinile și certitudinile (câte sunt ?!), implantate în tine, lumea înzestrându-te cu ce avea mai bun, mai rău, în esență, ca-ntr-o corabie, corabia lui Noe și tu, ducându-le mai departe, ce vei face pentru perfecționarea ta, cum îți vei purta comoara ? (Cine poate spune, cât de prețioasă ?) Ce culori va avea ? Ce va însemna ? Nu numele contează ? Și el. E un semn care va rămâne zidit (încrustat) și după, pe o piatră.

Dar până atunci...

Tatăl era moldovean. Părinții lui fuseseră aduși de vântul răzmeriței. Traversaseră țara și veniseră acolo : în locul acela unde era un râu...

Mama venise din nord, dintr-un pământ roditor : se uniseră ca-ntr-o nuntă adevărată, întâia nuntă, cu toate că nu fusese o adevărată nuntă și durase, atât cât durase.

Ziua a doua - Primii trei ani ai Annei

Cu ochii închiși înfuleca, dar nu prea putea. Sfârcul mamei era imens ca un capăt de soare și gura lacomă nu suporta stavilă, nu știa să se oprescă. Dacă ceva i se opunea începea să strige, strigătul salvator și atunci mama îi degaja nasul, îi impingea cu mâna sfârcul și-i ajuta zbaterea aprigă, de om care-și ia în stăpânire viața.

Semnele galbene-ude, ușor acide arătau rezultatele unui proces fără întoarcere – trăia. Și nimeni nu-i putea lua acest drept pe care-l căpătase, chiar dac-ar fi trăit numai secundele acelea de-nceput. Era.

Noaptea, la lumina lămpii cu gaz, somnul mamei era al iepurelui, cu ochii de veghe. Anna strigă, Anna cere, Anna are drepturi mai multe decât alte ființe din preajma mamei pentru că Anna este, iar mama a asistat la acest miracol : al nașterii Annei.

Recunoașterea mamei. Zâmbetul plin de o lumină clară de cer senin, de albastru diafan, adânc, fără contur, indecis, dar o sclipire, prima sclipire cât de cât conștientă. A ști că există o

ființă cunoscută - recunoscută – mama. Fără nume, o scripire imagine – simbol- a mamei.

Contact cu lumea :

Ma-ma !

Când a fost asta ? Ieri ? Alaltăieri ? Mai demult ?

Sunete întâmplătoare. O rotire de două sunete, spițe incomplete, răsuflet – așteptare. Și iar sunetele:

Ma-ma!

Și un chip, același, cu lumina clară – îngrijorare, bucurie, recunoaștere, legare a vieții, puntea de comunicare. S-au aflat.

Ma-ma !

Da ! (puiul mamei, spus în gând). A sosit lângă albia care se mișca pe cuptor, la căldurică, ce-i mai trebuia ?

Ma-ma !

Cuvântul, care nu era cuvânt, erau două silabe, aceleași și sunau ritmic și trei și patru :

Ma-ma, ma, ma !

Dar mamei, în naivitatea ei, în dorința ei de recunoaștere, cum ar fi suportat oboseala nopților nedormite, i s-a părut că ma – înseamnă chipul ei și nici măcar nu era un ma curat, uneori era ta-ta cu limba pe cerul gurii, lipicios.

Și mama credea că-i numai ea în sunetele găngăvite ale fătului : ga, ga, ga, mga ! Sau cum or mai fi fost ?!

Ca o pasăre stătătoare. Ce pasăre stă atâta în culcuș. Lenea de a merge, neputința ?!

Ridicatul în fund, statul pe spate și câte alte gesturi, joaca cu obiectele din jur, neputința, dar zâmbetul mai viu ca la alte viețuitoare, diferențiind-o. Asta-i asta ! Și plânsul, căderea, foamea, udul așternutului, un ac rămas între scutece, deschis, o armă secretă, împungând spatele fraged, gata să-l sfărtece în bucăți.

Uneori, mama ar rupe plânsul, ar frânge trupul, s-ar răzbuna pe durerea pe care n-o înțelege și nu știe cum s-o curme. Și fătul țipă înainte. Răsună în urechi plânsul, intră în trupul mamei, inundând toate organele, iritându-le. Și-ar pune vată în urechi, și-ar astupa ochii : sunetele pătrund și pe-acolo.

Zbaterea fătului : roșu, cu ochii ridăți, cu membrele agitate, un rac fiert, care se mai zbate, cât se va mai zbate ? Ca prin minune, la pieptul mamei tace. Regăsindu-se, nu-i trebuie nimic.

Se liniștește. O liniște și o lumină blândă – somn. Un trup ușor ca după baie, un icnet prin somn, venit de departe și-o abandonare, fără habar.

Locul părăsit îi lipsea, nostalgia după neființă, ființa neliniștită, temătoare, de ce-i va oferi viața.

Ta-ta, ta-ta ! care venea atât de rar la marginea patului. Când se apropia, îi zgâria obrajii nerași cu unghiile repede crescute, dorind să-l rețină, poate, recunoscându-l și urându-i trădările.

Privirea tatălui curioasă, încruntată, venea dintr-o lume mai vastă, cu ecranul ei mișcător, cu schimbările ei vertiginoase, cu sunetele stridente, neînțelese. Se simțea neocrotită și începea plânsul: ma-ma!

Ce-o fi zis tata, ce n-o fi zis, copilul cu sex de fată nu știa, nici nu-și putea imagina.

Aștepta venirea mamei, singura ființă cunoscută și recunoscută.

Ta-ta-ta... dispărea gonit de plânsul fără rost, ivit din senin, așa, poate dorința de a se apăra de contrarii, implicarea și replica în fața vieții, că-și arăta adevărata față, acea față văzută și mai ales nevăzută a lucrurilor. Avea un instinct sănătos Anna. Simțea cine-i este dușman, cine-i este prieten dintr-o

privire. Uneori și fără această privire. Simțea când e singură în cameră și singurătatea chema parteneri. N-ar fi rezistat altfel. Numai uneori, când se abandona în vis sau când își apropia piciorul până spre gură, deliciul mișcării propriului trup, descoperit, o bucura.

I-au legat o cârpă cu zahăr și pâine și i-au băgat-o în gură și o fată slabă, pistruiată, cu sprâncene decolorate, cu părul despletit pe spate, o purta cu sine pretutindeni, ca pe o anexă a ei. Nu mai era independentă, dar astfel nu mai depindea numai de ma-ma.

De ce s-o strigi, când dacă te pregăteai s-o strigi, pașii fetei te duceau peste tot, uneori într-un vârtej, de nu mai vedeai nimic. Te arunca, încercai să râzi, speriată de golul de sub tine. Piscicile nu reacționează astfel. Omul conștient știe – simte că e ceva-altceva. Nefiresc și totuși firesc, dar neobișnuit. Trupul în balans: Ho-pa! Ho-pa! Ho-pa! Putea să ceară. Se așeza în pătuc, zbătându-se, lovind cu fundulețul salteaua improvizată.

Ho-pa! Ho-pa! Și sălta ușor.

Ridicatul! în picioare ca-n poemul lui Arghezi „Cântare omului”, deși pe atunci Arghezi nu-l scrisese încă, (asta ca să ne situăm în timp) și totuși, cum seamănă la toți oamenii verticalizarea: o linie dreaptă a trupului frânt, alcătuit din bucăți abia adunate. Sus odată, hai! Urmărind un obiect mișcător: poate o pisică sau un pui rătăcit prin casă – piu, piu!

Privirea și nasul printre gratiile patului și efortul trupului: trebuie văzut până la ieșire. Trupul s-a verticalizat fără ca să știe. Ca-ntr-o ghicitoare – Ghici ghicitoarea mea – pusă de oracol lui Oedip: Ce stă dimineața în patru picioare, la prânz în două și seara în trei? Atât de curând în două?

Pașii – primii. Primul – căzătura în fund, frica. Lumea cu pământul nesigur sub picioare. Cine sprijină? Mama cheamă încurajând, bate din palme ca la un concurs: Hai!

Și copilul cu sex pornește bălăbănindu-se, ca înotând, dar făcând niște gesturi șovăielnice și oftatul – aruncat, cum s-a înecat în aerul gol – vid, brațele mamei l-au prins: Bucuria, râsul, zvâcnetul inimii în așteptare și uitarea.

Va mai repeta de atâtea ori încercarea până va deveni firescul său, felul său de a fi. Iar teama de fiecare dată mai înlăuntrul ființei sale până o va învinge. Picioarele strâmbe – x – uri, sprijinind capul care pare imens. Ce caznă a primului mers.

Epopeea primului mers. Ar merita o carte. Dar zilele nu așteaptă, se adună în calendarul de perete, trebuie rupte, altfel copilul n-ar mai crește și așa ceva viața nu poate concepe, atâta timp cât e viață.

.....
În dulap lucrurile stau singure, la locul lor, cumiți, adormite, indiferente, inexistente. Anna singură și ea – obiect în cameră. Cum a ajuns acolo? N-are memorie, nu păstrează momentele dinainte, cauzele, coerența acțiunilor sale (care există), dar nici matura de mai târziu nu vrea să și le imagineze.

Dulapul, cu ușile abia prinse. Prima explorare a lumii pe cont propriu. Privirea iscoditoare.

Lucrurile nu mișcă. Sunt simple imagini de poveste. Cum să le însuflețească? Bagheta fermecată, degetele căutătoare apucă, țin. Ce forță în bucățile de oase cu carne. Fiecare obiect dislocat, adus în spațiul camerei. Farfuriile mici, una câte una răsfirate, populând camera, invitând la pa-pa! Pa-pa își putea prefigura, pa-pa exista și imaginea farfuriei.

Dar mai multe de același fel, o atare multiplicare. De ce? Obiectele de același fel. Inventate, nefirești, mai ciudate decât adevărurile cunoscute până atunci. Răbdarea de a le scoate la lumină. Nu numai întunecime, ci și lumina pentru a le

da viață și a alcătui cu fiecare o poveste fără cuvinte, numai din imagini-simbol.

Un cerc, cu dungi negre
Un cerc, cu dungi negre
Un cerc, cu dungi negre
Un cerc, cu dungi negre
Un cerc, cu dungi negre
Un cerc, cu dungi negre.

Nu știa să le numere, le vedea. Nu erau cu nume, nici formă, nici culoare, erau numai ca reprezentare. Ca un prestigiator descoperea lumea obiectelor și le scotea din dulap, minunându-se.

Un cerc îngust, cu dungi aurii
Un cerc îngust, cu dungi aurii

Și încă unul și încă unul și încă unul. Nu le putea număra, deci pierdea numărul lor. Habar n-avea, i se păreau mai multe prin uitare, prin lipsa memoriei, prin privirea care le descoperea și redescoperea, redescoperirea aceleiași forme, aducând bucuria și nerăbdarea sângelui, pulsând în obraji și răbdarea. Toate obiectele trebuiau scoase, pipăite, adunate, răsfirate, văzute, astfel lumea existând nu numai prin forme și culori fără nume, ci și prin consistența și greutatea obiectelor.

Și a stat acolo, ca un zeu, populând lumea cu lucruri, nedistrugându-le în lumină.

Dar lucrurile erau statice, nu era nicio conexiune între ele, nu făceau niciun gest, totul era la dispoziția sa, nu se opuneau, reacționau decât prin greutate și răceală și jocul de-a obiectele începea s-o supere pe Anna cea răbdătoare. Dar dacă totuși vor mișca? Nu se poate să nu miște, atunci ce rost au atâtea forme rotunjite, alungite, străvezii, eliberând lumină, punând umbre, dublându-se astfel, fără trup. Punea mâna pe umbre, dar umbra n-avea consistență. Umbra mișca, dar oricât ar fi urmărit umbra, n-o putea prinde, n-avea trup. Ce-i asta? Și

tocmai când voia să se enerveze (să se supere) pe lumea asta ciudată, care nu reacționa firesc, apăru mama, cu bobیțele ei lucitoare, făcându-i semne mirată, să n-o sperie și apoi zmulgând-o din mijlocul lucrurilor și oftând liniștită. Lucrurile trebuiau să rămână integre. Ce știa Anna atunci de integritatea lucrurilor?! De ce se speriasse mama și de ce-o luase astfel dintre lucruri. Mirare, fără întrebare, un zvâcnet, o reacție fără cuvinte. Prima interdicție. Lucrurile păzite de duritatea omului în creștere. Ce le putea face? Să aperi lumea lucrurilor. Nu lucrurile la dispoziția omului, ci omul ocrotind lucrurile. Ele, copiii omului, ele, ceva mai mult decât copiii?! Le-ar fi aruncat cu ciudă, neștiind că se sfarmă. Le-ar fi călcat în picioare, neștiind efectele. Numai trupul se revolta: ar mai fi vrut să stea acolo, în lumea lucrurilor multe și mărunte, care-și aveau un grai aparte, al imaginilor, atât de apropiate, străine și totuși ocrotitoare în felul lor.

Imaginea farfuriilor, a cânilor, a paharelor se tulbură, dispare și ciuda, a uitat totul. Poate numai maturul, păstrând ceva în adâncul necunoscut al ființei sale, scoate la iveală, felii din reprezentările posibil-existente atunci.

Pe biroul tatei sunt lucruri de-ale biroului. Nu știi cum să le numești. Pielea de deasupra are un luciu în care te oglindești. Cum ai ajuns pe masă?

În zbor? Au urcat picioarele în x – atent, timpul fără măsură, capul mai mare decât restul trupului (aparență), o ia înainte, a ajuns târându-se. E cocoțată ca pe un munte.

În jos, privirea primește pe de lături covorul cu modele geometrizate, cu dungi roșii și franjuri alburii. Spațiul nu are stabilitate. Se apucă de un obiect lucitor, cu conținut lichid, îl zdruncină, parc-ar vrea să-l asculte, îl pune la ureche ca pe un ghioc, dopul se desprinde în mișcare repetată, pe marginile sticluței sânge. De unde? Hârtiile se colorează în roșu, se amuză Anna și se minunează. Ar bate din palme, dar nu știe

încă să facă gestul sau l-a făcut, nu-i nimeni lângă ea, care s-o vadă.

De afară - glasul tatei puternic, ușor strigat:

- Unde-i Anna, unde ai lăsat-o? Cine știe ce face?

„Ce face? Ce face?” Oare ce face? Aha, dacă tata o găsește?

Prima faptă de condamnat. Sau cum s-o numești?! Simte că ceva nu-i în ordine? Ce-ar putea să nu fie în ordine. Mâinile cu dungi roșii? Rochița albă, cu pete roșii, picioarele primind stropii roșietici. Se desprinde de birou spre margine, încercând să coboare: picioarele sondează în necunoscut. Cum să cobori? Nu dă de scaun, numai de spătar. Un balans, cu ochii închiși, fie ce-o fi și căderea cu tot cu scaunul imens, ca o săritură de pe catarg pe puntea vaporului, durerea? nu, căderea scaunului o asurzește și-astupă urechile și așteaptă: Ca un gol al timpului oprit.

Glasul tatei:

- Am auzit un zgomot în casă!?

Și ușa dată înlături: El, alături de mama, dar nu comunicând, două obiecte diferite, nici măcar de același fel, ca farfuriile. Tata încruntat, sclipind de tinerețe, rotunjel, mama aplecându-se spre copil, umilindu-se, gata s-o ascundă pe Anna, s-o desființeze. Nu vrea să trezească nemulțumirea tatălui, nu știe cum s-o evite. Anna, dusă de spate de mama, își întoarce fața, cu aceeași încruntare ca a tatei, sfidând.

- Ia uită-te ce-a făcut? Mi-a distrus lucrarea! M-a nenorocit!

Zăpăcito, cum de-ai lăsat-o să intre aici?!

„Zăpăcito!” Îi venea să râdă Annei. „Zăpăcito!”

- Du-o mai repede de-aici până n-o lovesc!

Furia și disprețul din glas sunt ace înțepătoare.

S-ar revolta Anna, dar nu știe vorbele. Se repede la tata, lovindu-l cu pumnii mici.

- Ce vrei? Ce vrei? Și se ferește ca de trupul cățelului din curte, gata să-i dea cu piciorul. Trupul mic al Annei e plin de încordare. Dacă tata ar mângâia-o, tot arcul s-ar desface și în locul furiei, în trup ar crește o plantă plăcut mirositoare. Un oftat și fuga în curte, cu căderea în nas și sculatul cu ciudă, nimeni n-o vede. Nasul plin de pământ peste roșul dungat, fac chipul de păpușă dezarticulată, cu mers nesigur, cu chip care nu-i nici lucru, nici ființă, ceva între ele.

Ceasul merge? Merge. De ce nu-i ființă? Pentru că n-are picioare.

Anna are picioare, deci este ființă. Plăcerea de a umbla, de a fugi. Să n-audă glasul tatei, să ajungă în curtea verde, cât mai departe.

Verdele ierburilor, verdele crud al pomilor, verdele tulpinilor de vinete, verzele verzi, verzi, cât verde în soare, cât soare alb. Nu poate privi în albul săgetător. Câți pui printre picioarele Annei, îi prinde, stau și cloșca stă și nu-i face nimic. Anna e mai puternică decât puii. Să-i țină în mână, să strângă, ah, e aproape dus, răsufletul micului, bravului pui.

-Pui! pui! zice glasul Annei, confundându-se cu piuitul puiului cu puf și pene, care nu știe încă zborul vieții, decât reflectă obiectele din jur, încercând să intre în relație cu ele.

Ga-ga-ga, atât de convingător încât Anna speră să comunice, încercând aceleași sunete, dar ce să comunici, nimic, decât aceleași ga-ga.

Se retrag spre femeia în negru, care stă în casa de peste gard și vine pe portița de sârmă să le dea de mâncare, aruncându-le boabe mari de porumb și iarbă mărunțită, lovită, până ajunge bună de-nghițit: pa-pa! pentru vietățile curții.

- Pa-pa! Aruncă din boabe și Anna, făcând o treabă, prima treabă bună, dacă puii și ga-ga și mac-mac se grăbesc cu ciocurile, înfulecând lacom, aproape în tăcere.

Acum chiar că bate din palme, pe cine a văzut întâi, făcând acest gest, pe mama când voia să-i laude curajul primilor pași.

Buf! Iar o cădere.

Mama, cu cârpa udă, ștergându-i fața și mâinile dungate cu roșu. N-ar sta. Se zbate. Plânge, strigând. Nu acum acest gest, acum urma firesc, dorința de a merge cu femeia în negru, slabă și cu un dinte în gură, care-i depășește buza de sus, mergând cu căldarea de lături la guiț-guiț, cu pușorii aceia mulți – guiți mici, care trag și nu se mai satură. Ce-i mișcarea asta, cu capetele în pământ, plini de noroi, frământându-l cu picioarele?

- Vezi, arăți ca purcelușii ăștia, mai rău.

Râsul mamei scurt, fără veselie. De ce? Nu se-ntreabă Anna. Așa nu a mai văzut un râs tăiat, fără ha, ha, ha, cu triluri ca la tanti din vecini, cumnata mamei, cu cei doi copii ai ei, care are fața rotundă, albă, nu ca mama, prelungă și pământie. Are și mama asta o față!

- Uf, nu te mai zbate, că iar mă doare stomacul, dacă te tot tragi!

Stomacul, unde-o fi lucrul ăsta, care nu se vede, dar se simte și de ce o doare pe mama, doare.

- Doare pe Anna, năsucul! zice femeia în negru, mama tatei, trăgându-și basmaua neagră și zâmbind cu gura neagră, știrbă.

Anna o trage de rochie:

-Mi-mi-ca, meg si eu!

Când a crescut? Cât alții într-un an, Anna într-o zi? Ca-n poveste.

Zi poveste, că-nainte mult mai este.

- Mama, pa-pa la Anna!

Anna zâmbește cu gura până la urechi, ca să aibă loc mărul adus de mama, să pape fata!

Mărul e dulce-acru-parfumat-moale-gălbui-roșcat, cu un vierme gălbui-gri, rotindu-și trupul zvelt, printre sâmburii maronii, cu coaja groasă, dură. Scuiță vietatea în care-și înfipsese dinții, decoperind că aceștia sunt puternici, ca un topor cu care tata taie rața, punându-i capul pe un butuc și se zbate cu labele în sus și capul în altă parte. Nu mai are cap! Și din gâtul lung curge un lichid roșu, care devine negricios în contact cu iarba grasă. Și mâinile tatei pătate ca mai demult mâinile fetei. Atunci tata de ce s-a supărat pe Anna, dacă a văzut roșu, ce rău a făcut fata și fata bate cu piciorul în pământ, s-o doară și azvârle cotorul mărului, ochind gâtul raței.

- De ce arunci acolo?

De ce? Toți întrebă de ce? C-așa vrea. C-așa simte nevoia să facă. Cum, de ce? Adică nu e voie să facă așa. Nu e voie!

- De ce? zice și fata, mirându-se la răsunetul vorbelor – „De ce”.

Și a fost ziua a treia

De unde nu știa decât ma-ma și ta-ta și pa-pa, acum a știe atâtea cuvinte c-ar putea să facă și povești cu ele! Când le-a învățat?

Bunica îi zice povești:

- A fost odată o babă.

- Ca tine?
- Ca mine.
- Și un moș...
- Ca moșul din casă?
- Nu chiar... Un moș cu barbă și cu ochi de ceară, cu o bătă cu care tot bâjbâia pe drum.

- Și...
- Și moșul avea un cocoș și baba o găină.
- O găină?
- Și găina babei făcea ouă ca găinile noastre.
- Găinile noastre, zice Anna, punându-și țărână în cap.
- Și țărâna ta, vezi bine, dar nu trebuie s-o pui în cap, râde bunica, cu dintele care-i tare haios.

- Îhî, zice cuminte Anna și gura ei mică se strânge, apărând o lumină jucăușă în ochi. Țărâna mea, casa mea, puiul meu. Și vorbele Annei spuse pe diferite tonuri devin felii de cântece, necântate, din vorbe rostite astfel.

- Casa mea – Puiul meu – Curtea mea – Țărâna mea.
Și r-âul vibrează conștient de sine. L-a spus pe - r – îl repetă.
Ce sunet: Rrața mea, porrcul meu, mărul meu.

Și-i zice bunicii:

- Vrreau un măr din mărul meu!

Mărul ei cu frunze verzi și galbene, cu tulpinițe drepte și strâmbe, cu trunchiul dungat, ca o rană deschisă.

- Pomul e tăiat. Cine l-a tăiat? L-a durut?

- Cin' să-l taie? Cine n-a avut de lucru!

- Da' de ce e strâmb?

- A avut tulpina ruptă. I-am pus propte, dar degeaba, dacă de mic a pornit așa, n-am mai avut ce-i face.

- A fost mic, cât de mic?

- Așa, ca tine, mic și pe urmă s-a făcut mare.

- Și eu o să mă fac mare?

- Și tu, dac-o să te ajute Dumnezeu.

- Și de ce să nu m-ajute?

- Voia Lui.

Ia uită-te vorbă, voia lui. Cum să nu crești, să rămâi mic?!

- Am să rămân mică, dacă nu vrea Dumnezeu?

- Ei, nu chiar mică, dar viața... Și oftează. O fi bunicul bolnav în gândul ei. Pleacă în curtea ei, strigând aprig la un pui, intrat din curte străină și pașii ei greoi, parcă-s dintr-o poveste cu niște picioare care au știut să meargă și-au uitat și pe urmă iar au învățat, dar nu prea bine. Și trupul aplecat înaintea și spatele arcuit țeapăn. Ce trup are bunica?!

Curtea a rămas parcă mai pustie, o liniște în care se aud puii, pigulind iarba. Vânt și nori buclăți, albi, muște fără astâmpăr pe mâini, pe picioare, trebuie lovite, urme de sânge, palme date.

Un cocoș plin de sine își începe cântatul, un altul îi răspunde, de mai departe și altul de și mai departe, cu ecou, înconjurând satul și trâmbițând ceva în graiul lor.

- Cocoș, fir-ai să fii, cu creasta ta, zice nevasta lui Apietroaie, cu burta țuguiată, acoperită de o fustă largă, maronie.

Pe poarta care scârțâie în curtea cu bățătura goală întră copiii, uzi, cu părul în dezordine, cu cămăși albe, cel mai mic în pielea goală, dârdâind de frig.

- V-ați băgat în râu, ghiavolilor! Încep un răs și o hârjoană mai ceva ca a câinilor sau porcișorilor.

- Domnica, dă-mi pantalonii.

- Ia-i! și i-i aruncă sus.

Privește Anna, ar intra prin sârma cu ochiuri largi, așa cum intră puii. Ea n-are frați. Ba are, auzise ea ceva, dar nu știu de ce fratele ei nu stătea cu ea. Doar frații stau în aceeași casă ca la Apietroaie, ca la fratele tatei, vânzătorul, ca la cumnata. Ei, dar asta-i o problemă prea complicată.

Fratele meu – cuvânt cu rezonanțe speciale. Îi place să-l spună. Dar ce fel de frate e ăsta care nu stă cu ea și are altă mamă. Ca salcâmul ăsta care are tulpina dudului, iar dudul are așa de puține frunze, că parcă nu-i, privit de aici, de lângă gard, în curtea vecinului Apietroaie. Frunze cad și nu-i toamnă, așa cad ele întotdeauna, ăsta-i rostul lor să cadă?

Copiii de dincolo au săpat în grămada de pământ argilos și unul spune:

- Eu eram tata și tu erai copilul meu și veneai la mine și ziceai: „N-ai ceva de mâncare?” Și eu nu-ți dădeam, ziceam că n-am nici eu. Și tu te culcai cu burta la soare și visai că ți-a crescut un copac acolo plin cu covrigi și bomboane și noi veneam și luam și tu ne lăsa:

- Stați, nu vă-nghesuiți. Ia și tu. Na și ție. Și-ți plăteam cu bucăți de hârtie.

- Na și ție. Na și ție. Și ăsta mic nu plătea și pomul dispărea și tu te trezeai și noi ne supăram pe tine:

- De ce nu mai dormi? Dar tu ziceai că ți-e foame de-adevăratelea și noi nu te credeam. Ziceam că tu ai în burtă covrigi și te băteam să ți se deschidă burta și să iasă mâncarea pe care o ții ascunsă acolo. Și se reped pe copilul cu burta mare și-l lovesc cu pumnii: e ca un pom rănit, cu tulpina zgâriată, ruptă și la țipetele lui, mama de la vatra care scoate fum, strigă:

- Lăsați-l ghiavolilor, ce-i faceți, vreți să-l omorâți?!

Și copiii tresar, oprindu-se, văzând fața plină de sânge și ochiul vânăt și brațele zgâriate și icnetul fratelui năpăstuit.

- Ați mâncat covrigi și bomboane din pomul meu și acuma că... m-am trezit și nu mai am, mă bateți!! Iar Domnica – fata mai răsărită se apropie de gard, cerându-i Annei:

- Dă-mi și mie niște mere.

- Nu pot să iau.

- Scutură pomul.

- Nu pot.

Și se vede Anna mică, lângă pomul mare și copiii de dincolo, privind-o încruntați, unii cu fereală, de parcă ea n-ar face parte din lumea lor. Ea e: Anna care are mere.

Așa scria pe foaia de abecedar cu desenul murdărit de găinaț, rupt din cartea Domnicăi. Anna vede desenul.

Anna nu e Anna, e un copil rău, care nu dă mere la alții.

Și se duce în spatele casei unde e o grămadă de pământ, cu crengi umede și scorjite, cu mirosuri acide, cu râme care-și plimbă trupul roșietic. Ascultă vorbele lor murmurate:

- Tu erai mama. Ne chemai la culcare și noi nu voiam să venim și tăceam și tu strigai:

- La culcare, gata cu joaca! Și noi ne duceam și adormeam repede și visam. Visam că suntem pe râu, cu o barcă și vâslim și vântul ne purta într-o țară cu grădini multe, cu fructe de toate felurile și noi mâncam și ne ieșeau bube pe trup și noi ne speriam și nu mai voiam să mâncăm, nu ne mai plăceau și atunci mama Domnica ne zicea:

- Vedeți copii, că nu e sănătos să mâncați fructe! Da! ăsta micu nu înțelegea și plângea. Plângi bă! Bă, n-auzi să plângi, și spunea:

- Vreau fructe, vreau fructe!

Și mama venea și zicea:

- Copii, spălați-vă pe mâini și la masă!

Cine cheamă, Anna nu mai înțelegea exact. Îi cheamă mama din joc sau mama copiilor cea adevărată.

- N-auziți, mă, să veniți să mâncați că se răcește mămăliga!

Anna, într-un moment de liniște, cu neliniștea singurătății. Câinele Rex de unde a apărut? Cu ochii negri lucind, privește în ochii Annei.

- Ce vrei?

- Ce să vreau!? Își ridică bărbia, apropiindu-se de trupul fetei. Și-o așază în palma deschisă, își câștigă o mângâiere. Se

uită iar în ochii fetei. Anna îi ghicește dorințele, mișcă mâna, cu blândețe, încet, iar părul moale, negru pătat cu alb, pare omenesc, cu ochii aceia care vor să comunice ceva, cu gâlgăitul specific de bucurie, de recunoaștere a gestului. Ce senzație descoperită de Anna, atât de proaspătă, de omenească. Mâna fetei și trupul câinelui, o singură ființă. Își apropie obrazul de botul câinelui. Un miros mai altfel și puchini la ochi și răsuflatul bleg, cu gura deschisă, nu-i place Annei.

- Pleacă de-aici! Câinele Rex continuă să stea, cerșind mângâiere cu același gâlgăit și codița în sus, mișcând-o fără rost. Se repede apoi pe trupul fetei, cu labele, cu ghearele ascuțite, lăsând dungi roșietice.

- Marș! Nu știi să vorbești. Degeaba. Ești câine!
Descoperind asta, disprețuindu-l:

- Nu pricepi! Nu știi să zici nimic. Eu sunt om și vorbesc, tu habar n-ai, ești câine, na!

Anna își bagă mâinile în pământul moale, amestecat cu paie. Culorile pe brațe sunt maronii, lichide.

- Dacă vreau, mă duc să mă spăl. Nu stau așa, mă spăl pe mâini și mă duc la mama. Nu numără ceasurile. Dar soarele are ace până în spatele fetei, încovoiat asupra pământului.

Anna – un arc de legătură între cer și pământ, observând fluturi albi și colorați – lucitori, cum zboară printre bălării, ascultând guguștiucul, veșnicul guguștiuc.

Obosește, văzând plantele putrezite, împânzite de râme lungi, roșii, scârboase.

Abia s-a născut și e pândită de contrarii, de descompunere, umbra și lumina combinate – adevărul. Face ca-ca acolo, pe grămada aceea de mizerii, mai sporind partea urât mirositoare a locurilor, pentru echilibru.

În curtea cumnatei aude glasul ei plin de veselie și pe verișoarea Valea, pâlăvrăgind într-una. Verișorul Igor meșterește ceva la o bicicletă și oftează din când în când,

aruncând părți din corpul bicicletei desfăcute. Are fața transpirată și un găfăit ca al câinelui cu limba scoasă.

Ochii Annei urmăresc trupul lui de băiat, cu mișcările dezordonate. Se strecoară apoi dincolo, împingând o ulucă din gard mai șubredă. Igor se îndreaptă spre păierul cu ușile date deoparte, din care străbate un miros de paie stătute și un nechezat de cal tânăr, care-și scutură coama. Trupul calului lucește în semiîntuneric. Calul rumegă încet, ritmic, mișcându-și coada, lovindu-se pe trupul mlădiu. Anna se apropie, încercând să-i pună mâna pe picior, dar calul ridică copita și Anna strigă. Au!

- Ce-i cu tine Anna, aici? Trupul ei tremurând. Nu răspunde. Are tăcerea supusă de sălbăticiune. Igor o mângâie pe cap.

- Stai liniștită, nu se întâmplă nimic. Și-o ridică spre iesle. Brațele Annei nu-i dau drumul, prinse de după gât.

- Mi-e frică.

- De ce? Sunt și eu aici.

- Nu vreau. Nu vreau! Și-l lovește cu pumnii mici, pe spatetele cu pielea goală și-l zgârie.

- Taci! Glasul lui șoptit, lângă trupul ei, cu fundulețul gol, mâinile lui pe trupul ei numai mișcare și zbatere neliniștită.

- Taci cu Igor, taci! Trupul Annei are moliciuni de piersică zemoasă.

Verișorul, mai înalt puțin ca ieslea, are un zâmbet tainic. O depune jos, din iesle, lovindu-i fundulețul:

- Du-te acasă, te-o fi căutând mă-ta! Afară picuri mărunți de ploaie. Trece prin gardul cu scândura desprinsă. Își îndreaptă rochița gălbuie, își scutură paiele și-și trece mâna prin păr.

O pasăre alburie-cenușie, imensă, zboară în înalt și scoate niște sunete ciudate, ca un bubuit. Ce-o fi? Îi vine să urineze și-i dă drumul șiiroind pe picioare. Mama o strigă:

- Anna, Anna, la masă!

După masă mama-i zice cu mister:

- Fă nani, că altfel nu te duc la râu.

Și Anna adoarme, visând râul. După un somn bun mama o duce pe Anna la râu.

Senzația de emoție la fâșâitul porumbului tânăr. Pomii foșnesc chemători. Adiere în flori. Cald pe brațe, pe spate, alb-incandescent. Nu poate privi înspre locul unde se află soarele. Țipăt de copii în apropiere, în vale, la râu. Cărarea pe care o străbate are resturi de piatră, cioburi, paie, bucăți de lemne. Muștele bâzâie. Rex le însoțește, cu limba scoasă. Un vânt, ce înfioară și pene de gâscă vânturate. Fluturi albi și glasuri de copii. Rex se dă peste cap, bucurându-se. Un cocoș cântă voiniceste. O găină și-anunță victorioasă roadele. Copiii strigă a veselie și emoție fără hotar. La malul cu trepte în pământ: barca cu barcagiul.

- Aici e apa mică, zic copiii și râd.

E caldă apa. În barcă mulți. Coboară pe rând: oameni cu haine colorate, femei cu copii mici. Nisipul gri-pământiu.

Rex se bagă în sufletul Annei, răsufând aproape, în umbra trupului așezat pe nisip. În apă, cu mama de mână, pasul face plici, caldă apa. Mama despică apa: valuri schimbătoare.

Trupul integrat naturii. O senzație mai altfel, ca o pătrundere în taina începutului. Vânt. Picături pe față din vânturarea brațelor. Apa dislocată, vie, se opune, împingând cu cald și rece, spumă, valuri, resturi de la găște. Blănița lui Rex, tremurând în adierea vântului. Vântul în urechi, căzând din borurile pălăriei de paie. Nisipul pe mal, primul strat uscat. Al doilea dat deoparte, cu talpa piciorului, umed. Soarele se joacă pe spatele curbat. Păsări albe tremură în zbor până nu se mai văd.

Râsul copiilor, zbenguindu-se-n apă: Ha, ha, ha, iha, ha! (gâdilă). Trupuri care dispar, valuri înghițând pentru o clipă capetele înfierbântate.

Verde pe malul acoperit de iarbă, de iederă, de spini, de salcie pletoasă, de broaște.

Gâștele satului vin în zbor cu pâlپări de aripi. Un camion, undeva pe ulița principală hârâie răgușit. Sărmanul Rex nu e decât un câine, se bucură chicotind. Sălciile freamătă, luminând argintiu la marginea râului. Apa clipocind la vale, fără oprire, într-o veșnică și neostoită curgere.

Copii aleargă:

- Nina! Unde ești?

Muștele tot mai rele înțepă trupul Annei. Sânge pe picioare. Bubuit. Plopii frânți în depărtare. Repede sub un adăpost pe mal. Picăturile de ploaie cad în zgomot răpăit. Rațele scot un sunet mai altfel și curcile de asemenea, speriate de ploaie. O creangă lovește acoperișul de tablă cu zgomot. Porumbeii se grăbesc spre adăposturi. Se apropie tunetul, dar nu se sparge. Tot cerul e un clocot. Frângerea pomilor, dureroasă. Vin stropii, până sub adăpost. Streașina picură. Vântul lovește cu ciudă sporită. Trăsnetul anunță furia mai aproape. Totul e de un cenușiu-umed, cu fum de ploaie.

- Mama, ce ploaie cu zahăr! Bobițe de apă înghețată, cercuri stălucitoare, căzând cu zgomot, rostogolindu-se, ca-ntr-o joacă.

- De n-ar distruge via noastră.

O scânteie brăzdează cerul și pământul. Pe după gardul cimitirului o umbră în negru, cu părul de foc tămâiază mormintele. Găinile se plimbă bete prin ploaie, nu-și găsesc locul. O liniște a ploii adânci și mănoase. Ici-colo, cerul începe să se însenineze. Dar ploaia-i dă-nainte și tunetul în ceruri.

Un cocoș cântă. Rațele cer de mâncare. Puii se aud și curcile cu glasul lor firesc, mai agitat parcă.

Picuri de ploaie cad de pe frunze. Prin ploaie, cu picioarele goale, Anna. Găinile și ele la plimbare. Scapără pe cer, în mai multe locuri. Bubuitul se aude mai departe. Un câine latră înnebunit. Cocoșul cântă învingător. Păsărelele își reiau zborul. Picurii de ploaie se văd din ce în ce mai rar în băltoace. Acoperișul de tablă e spălat, lucitor. A reapărut glasul guguștiucului. Un nor stingher se bâtaie deasupra, făcând zgomot, dar nu mai are putere. Un aer purificat. Răsufletul Annei nu se mai satură să-și umple plămâni. Cocoșii se strigă, își răspund din diferite locuri. Un pui stingher își anunță rătăcirea. Femeia în negru tămâiază mormintele.

Mama zice:

- N-are pe nimeni, nici în cer, nici pe pământ.

Bălțile se adună, se bagă în pământ supte de cățelul pământului. Norul de deasupra mai palpâie, dar degeaba, lumina iese învingătoare, caldă. Muștele au devenit parcă mai blânde. Picurii de apă atârnă pe crengi, se rostogolesc de pe frunze, lovind alte frunze. Purcelușii își anunță existența, guițând..

Femeia în negru murmură vorbele sale, ca în vis. O oaie cere în graiul ei de mâncare: bee! Printre salcâmi, dinspre râu, vine o lumină clară. Veselia păsărelelor, calmă. Gâștele își răspund cu ga-gaul lor, din mai multe locuri. Oile, cu glasurile lor, multiplicare: be-be-be-be!

Anna imită sunetele lor și intră firesc în circuitul naturii vii. Unde dispăruse sufletul ei neliniștit de mișcarea dezlănțuită a naturii?!

Câinii își fac datoria lătrând, de parcă ar fi avut vreo contribuție la oprirea ploii, indiferenți la bubuitul îndepărtat, știu ei ce știu. Rex le ține isonul.

Plantele curții: mărul, nucii, vinetele, roșiile, ardeii, verzele par de un verde curat, puternic. Umezeala și lumina

le-au dat o nouă viață. Un avion bâzâie ca un bondar. Unii picuri de ploaie rezistă mai mult pe crenguțe.

Mama o schimbă pe Anna de rochița gălbuie, cu alta albăstrie, ca cerul spălat după ploaie. Umbrele înserării se adună una câte una. Verișorul Igor trece pe uliță cu bicicleta și se adresează lui Radu, baiatul cel mai mare a lui Apietroaie:

- Dă-i bă, să se liniștească!

Radu se-ncordează tot, lovindu-l peste fund pe fratele mai mic, Mihai. Acela strigă, apoi râde și fuge.

- Du-te după el, Radule! și Radu aleargă și-l ajunge în casă și de acolo răsună plânsul tânguit al lui Mihai.

- Taci, că te zvânt în bătaie, taci! Iar Mihai apare sărind pe la geamuri hlizindu-se. Domnica, bate din palme:

- Râs cu plâns, balegă de mânz.

Anna, pe sălița de lângă bucătărie face ca-ca în farfuria de bărbierit a tatei de sub lavoar. Apoi unge marginile verandei, zugrăvind-o.

Mama e ocupată cu pregătitul cinei. O fată subțirică îi cară apă. Trebuie să vină tata de la oraș, unde este contabil. Mama o grăbește pe fată:

- Hai, mai repede!

Anna cere fetei apă să-i toarne pe mâini.

- Da! ce-ai acolo?

- Nimic. Nuci... Glasul ei nu trădează minciuna.

- Nuci! Nuci! Sare-ntr-un picior bucuroasă de răsunetul cuvântului nuci.

Nuci – poate fi spus odată. A-nna, de două ori.

Gu-guș-tiuc de trei ori. Ve-ri-șo-rul, de patru ori. Un guiț lângă troaca plină cu apă.

- Măi, Guiț-guiț-Ghiță, ce faci tu? Îi prinde cu amândouă mâinile trupul rotund. Botul lui Ghiță are nările largi, răsfrânte, umede.

- Stai să-ți șterg mucii. Și apoi îl strânge lângă trupul ei ca și pe câinele Rex. Ghiță se trage aprig, răuvoitor, scoțând un sunet strident, ca de mașină de tăiat lemne.

- Guiț, guiț!

- De ce nu ești cuminte? Ai, de ce nu ești cuminte?!

Și cu toată voința Annei, zbaterea lui Ghiță e mai puternică, se desprinde și aleargă de sub strângerea zgârâietoare, care-i limitează libertatea de mișcare.

Anna gonește un puișor care mănâncă o roșie:

- Uș, du-te de aici, nu vezi ce faci?!

Roșia a căpătat o gaură dizgrațioasă, ca o rană de pe picioarele lovite de căzături ale Annei. Se moaie roșia strânsă în mâini, sâmburii îi ”zboară,, pe față Annei. Aruncă roșia cât-colo, minunându-se de misterul devenirii.

Era fruct-întreg-frumos, cu tot ce-i trebuia ca să trăiască și deodată nu mai e, distrus de lăcomia puiului și apoi de forța Annei.

Eu știu ce fac! Își zice Anna. Puiul nu știe. Eu știu.

Vinetele au flori albastrii și tulpini groase ca de pomișori. Au umbră și o tulpină de nuc mic alături, ca o casă în umbră de nor. Pune mâna pe floarea vinetei și rămâne cu ea în mână.

- Ce faci? Rupi flori, zice fata care așteaptă la fântână să se umple căldarea.

- Am găsit-o pe jos. Minciuna vine atât de simplu. De ce să se complice. Se adaptează nevoii de echilibru, de integrare pașnică a ființei omenești.

- Știu o poveste cu o floare, zice Anna.

- Da?!

A fost o dată o floare și un pom cu vinete. și floarea nu era cuminte, se urcase până în vârful pomului-vânăță, ca să vadă soarele. și soarele a pedepsit-o și a aruncat-o jos.

Căldarea în fântână înghite apa cu gălgâit și fata cu părul lațe și șorț albăstrui își înalță brațele, învârtind roata care scârțâie jalnic, din toate incheieturile.

Apare tata cu trăsurica și calul Fulger, scormonind pământul cu copitele și transpirația calului pe trupul care tremură pare un răsuflet omenesc, cu energie nestăvilită. Coadă începe mișcarea energică de gonire a muștelor. Ochii calului privesc omenește, dar cât pot pătrunde ei, din realitatea și imaginile care-l înconjoară.

Tata pune pe verandă: untul adus de la oraș și orezul și biscuiții și zahărul. Anna scoate un biscuite din pungă și se-ndepărtează.

Tata-și așază mâinile pe cele două margini ale verandei, cum face de obicei și mâinile dau de coca maronie. Ridică degetele spre nas și se convinge după mirosul puturos:

- Cine naiba și-a pus căcatul pe verandă?

Cine? Anna a dispărut pe cuptor și tace chitic.

Mama pregătește masa de seară. Fata cu lațe își șterge mâinile de șorțul albăstrui, pregătindu-se să plece la casa ei.

Tata, spălându-se pe mâini are în ochi un luciul de-ncruntare, iar glasul îi este mânios:

- Nu mai mâncăm, dracului, odată!

Mama primește vorbele ca o lovitură pe obraz și-i zice Annei:

- Du farfuria cumnatei!

- De ce-i la noi, zice tata, ce n-avem farfurii?!

- A adus-o nepoata Valea, cu plăcintă.

Farfuria din mâinile Annei se rostogolește, sfărâmându-se de cimentul de la prag.

Tata țipă:

- Numai o tâmpită ca tine putea să i-o dea Annei!

Anna stă cu capul întors, așteptând lovitura. Tata o bruftuiește pe mama, ca un butoi peste o slabă vietate.

- Ce vrei de la mine?! Glasul cu lacrimi al mamei scoate scânteii din ochii tatei:

- M-am procopsit și cu tine și cu ea. Două pagube.

Și ironia lui mușcătoare îl separă de fragilitatea celor două ființe de sex opus.

Anna înhite cu caznă și urcă repede pe cuptor. Gândul ei poartă imaginile de peste zi, care se împletesc, devenind poveste.

Geamurile au fost țesute cu fir de argint noaptea, de un țesător vrăjitor. Ușa prinsă, înțepenită de crivăț, iar șuierul crivățului are ceva de lume a zmeilor.

Fiorul strecurat în sufletul Annei seamănă cu clipa nașterii misterioase.

Oamenii au făclii în noapte, ochii făcliilor, punând umbre pe pereți, luminile succedându-se ca-n noaptea de Înviere. Lupii, apropiindu-se, până în curțile oamenilor, trecând peste râul înghețat, urlând în noapte, în haite flămânde, hămesite, venite dintr-o lume a sălbăticiiei și a legilor fiarelor.

Mama-i plecată la oraș să-și trateze boala de stomac. Tata nu vine decât târziu, în noapte, acasă.

Anna pe cuptor, singură.

Într-o zi tata, aduce cu el un băiat cu părul ciufulit, cu ochii pământii și-l lasă în bucătărie.

- E fratele tău, Andrei!

- Fratele? Anna, încercând să se apropie de el ca de puii din curte și mârâitul lui nemulțumit.

- Hâm, dă-mi pace!

Și mama venită și ea de la tratament, privind mirată la ființa nouă din casă, încercând să se-nțeleagă cu ea, refuzul nedescurajând-o:

- Hai să mănânci, de ce să rabzi de foame?!

Și el, treptat își lasă din încruntare:e doar un băiețandru. Și după ce înfulecă, devorând totul, părăsește încăperea.

- Unde te duci? Încearcă să-l oprească mama.

- Spune mulțumesc pentru masă. Și el schiță un oarecare gest din ușă, dispărând toată ziua și întorcându-se numai seara, când știa ca tata ar putea veni. Și într-o zi tata, venind mai devreme, a întrebat de el:

- Unde-i Andrei?! Mama tremura după obicei, neavând un răspuns pregătit, care să-l mulțumească pe tata.

- S-a dus prin sat.

- Și tu ce păzești aici?! Nu ți-am zis să nu-l lași. Așa fuge la mă-sa și pe urmă să vezi bani dați fără rost, bețivanei. Și tata așteptându-l pe Andrei, cu o satisfacție dinainte pregătită.

- Vine el, nu-ndrăznește să plece chiar așa.

Și Andrei vine ca de obicei, fluierând, cu părul ciufulit, intrându-i în ochii negri.

Tata îl prinde de gulerul hainei mițoase, ca pe un graure, care distruge via coaptă:

- Aha, mi-ai căzut pe mână, vagabondule!

- Ce vrei de la mine?! Lasă-mă! Și zbaterea lui, îl înfurie pe tata, care-și scoate cureaua, întorcându-l cu spatele pe două scaune, și descoperindu-i trupul, punând și pe Anna să-l țină de picioare.

- Ține-l bine! Ce faci?! Și Anna cuprinsă în acest infern al biciului inchiziției, nemaștiind cum să curme loviturile care răsunau la fel și pe pielea lui și a ei, simțindu-l frate sub aceeași arșiță răzbunătoare în plină iarnă. Și tata obosit, satisfăcut, scârbit de el, plecând în biroul lui, închizându-se până dimineață, iar Anna ștergând sângele fratelui, cu batista ei de muci și lacrimi și pipăindu-i dungile lungi, vizibile, încercând să înțeleagă de ce brutalitatea.

- Andrei? Și el tăcut, încheindu-și cu caznă pantalonii, culcându-se pe lavița improvizată din bucătărie și Anna, înțelegând că ființa asta ciufulită este fratele ei și el cerându-i:

- N-ai o sticlă de vin? Și Anna din dulapul de la bucătărie scoate sticla.

- Dacă te prinde tata?

- Să mă prindă, ce-mi pasă acum. Și Anna privindu-l de aproape urmărindu-i trăsăturile ca să și le întipărească.

Privirea lui, care sfâșie trupul Annei cu tristeți fără nume. De ce bătaia? Trupul fratelui schingiuit, ca de câine gonit, lovit cu picioarele.

Mama e plecată iar la oraș la tratament, atât de curând? Toate plecările astea precipitate nu prea le înțelege Anna. E ca o goană de pe un loc accidentat, care s-ar putea scufunda. Bunica mai ajută și ea la gătit.

Nămeții s-au topit și curg gârlele ca primăvara. Bunica i-a dat drumul Annei la tivul rochiei:

- C-așa se poartă la țară. Ce, ca mă-ta, ca la oraș.

Dintele ei poartă ironia ca pe un steag. Și spune Annei povești cu comorile care ard pe văi și-n cimitire și pe care le descântă baba Maranda, cea cu tămâiatul mormintelor, cu casa întocmită din bârne, cu streșinile largi, cu acoperișul mai înalt decât casa, o cușmă neagră trasă pe sprânceana unui cap de uriaș.

După plecarea bunicii, Anna își imagina, cum or fi comorile și cum ard, când, odată cu primele umbre-oaspete de seară o ființă înaltă înfășurată în mov, cu ochii de tăciune întrebând repezit:

- Unde-i Andrei?

Anna rămasă cu ochii pe chipul plin de energie. Oare pe unde intrase în casă? Pe hornul de la cuptor, prin ușa de la plită? Cum nu s-a ars că tăciunii de la vatră, nu se stinseseră încă.

Dar chipul cu ochi tulburi venise cu un scop precis:

- Unde-i Andrei?

- Dar cine ești mata?!

- Mama lui.
- Mama lui?!
- Ce te miri așa? Și râsul ei care-i trezește fiori Annei.

Din ochii femeii izvorăsc comorile cu flăcări nesfârșite.

- E dus prin sat!
- Și nu știi când vine?
- Când se-nnoptează.

Transpirație pe chipul femeii devorat de propria căldură:

- N-ai ceva de băut?
- Ba da. Și-i arată sticla din care-și pusese și Andrei.
- Cum te cheamă pe tine?
- Anna.
- Și ești fata lui?
- Da.
- Spune-i lui Andrei să vină acasă. Îmi promiți?
- Da.
- Lui să nu-i spui.
- Bine.

Altă taină. Tainele încep să se-nmulțească. De ce să nu-i spună? Dar până să întrebe, femeia în mov, cu ochii irizați de foc interior dispare, precum a venit, topindu-se. O ființă ciudată care-și zisese mama lui Andrei. Andrei fratele ei. Deci era și un fel de mamă a ei? O altfel de mamă. Să ai două mame și un singur tată, se poate? și de ce mama lui Andrei nu stătea cu Andrei, cu tata? Dar parcă mama ei stătea mereu cu tata? și de ce tata îl bătea pe Andrei? De ce voia să-l ia de la mama lui? Creierul ei bombardat de întrebări. Mai bine să le lase, tot nu le poate descurca.

Anna privește într-o carte cu poze adusă de mama de la oraș.

Un armăsar cu nări aburinde, cu trupul fremătător sforăie cu jăratec și se apleacă să-l încalcece prințesa Anna. Vor

zbura până în lumea cu cer senin și stele nevăzute. E atât de departe liniștea. Țara fără vorbe urâte: țara cuvintelor frumoase. Anna se repede să le prindă. Sunt fluturi albi cuvintele: mama, casa, Andrei, Rex, guiț, bunica, femeia cu tămâiatul mormintelor.

Sunt fluturi roșii cu flăcări și țepi cuvintele: tata, ca-ca, țipăt, lacrimi, trăsnet, fulger.

Se luptă ca două tabere și armăsarul trece învingător, despărțindu-le, până când se amestecă iar, și fata pricepe că toate sunt cuprinse în această lume. Unde să le arunci? Un uriaș, cu cușmă albă ziua și cușmă neagră noaptea, cușma de oi țurcană, cu lână încârligată în fel și chip. Uriașul, care ziua o ține cu ochii deschiși să-i arate lumina lui cu lucruri care-i vorbesc și noaptea îi ascunde lucrurile, ca să le vadă pe cele din ea pentru că și acolo e o lume care altfel ar rămâne nevăzută.

Armăsarul s-a întors cuminte în carte și s-a ridicat un guguștiuc, spunându-și numele și Anna îl așează într-un pom al cunoașterii cu crengi multe, colorate de Anna și acolo guguștiucul spune vorbe care au înțelesuri.

Guguștiuc – eu sunt pasăre.

Guguștiuc – tu ești fată, dar pricepi graiul păsărilor. Guguștiuc – vezi câte feluri de sunete sunt pe lume: ga-ga, mac-mac, be-be-be-be, ham-ham, toate au trupuri trăitoare ca tine! Ele cresc, dar nu știu. Tu crești și afli tot mai multe și despre tine și despre ele.

- Guguștiucule, nu mai obosești tot spunându-ți numele?

- Nu, pentru că sunetele numelui meu au un tâlc. Tu trebuie să mai crești pentru ca să-l afli.

- Guguștiucule, ce-mi poți spune despre viață?

- Despre viață, guguștiuc.

- Cum guguștiuc, asta-i răspuns?

- Adică, trăiește-și viața de copil.

- Viață de copil? Dar cresc, nu spuneai că eu cresc?
Cum cresc? Ca roșia, ca varza, ca vânăta la care mă uit vara?

- Ca tot ce e pe lume.

- Bine, guguștiucule, tot ești și tu bun la ceva, dacă știi să-mi dai atâtea explicații.

Dar oare am priceput ceva?! Guguștiuc, treci la loc în carte, hai, iar ăsta care cântă guguștiuc, să cânte, că n-are niciun tâlc, repetă numai cuvântul și habar n-are ce zice, sâc, că eu știu ce zic, sâc!

Toți guguștiucii care cântă vin spre Anna și fâlfăie repede din aripi și Anna se ferește să n-o lovească cu palmele puse în dreptul ochilor și se minunează de realitatea asta împletită cu ficțiunea, greu de separat, ca și gălbenușul din ou.

Anna aruncă pe jos cartea cu poze, s-a plictisit, își freacă ochii, își scutură picioarele să se dezmorească, apoi se îndreaptă spre geam, unde dând perdeaua deoparte vede mărul jupuit de frunze, numai câteva atârână veștede-galbene-umede suflăte de vântul de la hotarul dintre iarnă și primăvară. Florile din fața casei amorțite și ele par murdare și îmbătrânite ca fața bunicii cu un singur dinte.

Bunica stă la casa ei de bârne, cu cerdac, îl îngrijește pe bunicul, care nu se mai ridică din pat decât cu mare greutate.

S-a așezat pe laviță să se odihnească puțin c-a fost în primul război mondial și a rămas cu o durere în oase și un glonte, nu știu pe unde. A crescut trei băieți: pe tatăl Annei, contabilul, pe tatăl lui Igor, inginerul agronom și pe unchiul Vasile, cel cu mulți copii, negustorul, care avea o prăvălie și lucra și la câmp. Din casa bunicii ieșea mereu fum pe horn, de parcă bunicul ar fi fost pus la afumat ca să țină mai mult, că altfel viața ar fi fugit repede din el, ca din păsările tăiate de tata seara.

Anna și cu fratele Andrei în sufragerie mănâncă din bunătățile aduse de tata: pâine cu unt, biscuiți și bomboane.

Stau împreună cu tata, înghițând în tăcere. Prin oglinda ovală cresc umbre grave, pline de tăcere.

Tata are ceva din neliniștea mamei în glas:

- Mai vreți câte o felie de pâine cu unt?
- Da! Se repede Anna, lent răspunde Andrei.

Tata e absent iar. Tresare la glasul Annei:

- Îmi spui o poveste?
- Lasă, altă dată... Îți spune Andrei.
- Andrei nu știe!
- Poate ne spui tu una!

- Bine. Vă spun: Era o bunică într-o casă de bârne și avea un bunic uriaș care coborâse pe un armăsar din lună și bunica îl primise în casa ei, dar după ce venise, s-a dus să se bată cu dușmanii pământului și dușmanii l-au dat jos de pe armăsarul care avea putere numai pe lună și atunci bunicul s-a dus să zacă puțin și mai zace și acum, de n-o fi murit.

- Taci. Parcă se aude ceva, zice tata.

Zgomot la ușa din față, la intrarea principală, ca o ghiară care scormonește pământul.

- Și a venit femeia care tămâia mormintele și l-a întrebat pe bunicul: "Când vrei să-mi dai pielea ta?" și bunicul o gonea: "Du-te, nu vreau s-aud de tine încă,,,..."

Din nou același scormonit și tras și împins. Fiori de așteptare, de neliniște. Un glas:

- Sunt eu. Lasă-mă în casă!
- E mama! zice Anna, auzind glasul de neconfundat.
- Stai pe loc. Mă duc să văd.

Întrebă dinăuntru tata:

- Cine-i?
- Eu, zice glasul chinuit, ezitând.
- Care eu?
- Eu...
- Ce cauți aici? N-ai decât să pleci de unde-ai venit!

- Lasă-mă înauntru s-o văd pe Anna.

Tata întredeschide ușa și zdrang o trântește.

Mama scoate sunet de pasăre rănită. Ușa a strigat?

Tata a venit în cameră, iar mama se tânguie amarnic:

- Mi-ai prins degetul. Mă doare!

La mișcarea Annei spre ușă:

- Minte. Stai pe loc. Atât de încruntat e tata că-nțeapă trupul fetei și-l prinde de scaun ca pe o gânganie. E un păianjen prins în propria pânză?

În ușă răsună lovituri de pumn și țipete fără oprire ca de vită la tăiere și apoi liniștea încărcată de spaime. Colțurile camerei tresaltă cu ochii tremurători ai bunicului, cu schelălăitul câinelui Rex și svâcnetul trupului de gânganie, fără vină. La geam, a lui Apietroaie, cu glas speriat:

- Desfaceți ușa că i-ați prins mâna doamnei și a leșinat de durere. Tata deschide și mama își desprinde mâna frântă de oboseala suferinței. Ochii îi sunt umezi, încercănați, iar arătătorul de la mâna stângă e zdrobit: piele și sânge.

Anna vede chipul străin al mamei și se apropie cu sfială. Mama o sărută în fugă pe obrazul ca de puf și-i zice:

- Am să vin să te iau cu mine.

Și dispăre din arcul de lumină al lămpii care tronează cu tresăriri de fum.

Tata se lungește în patul de piele. Anna și Andrei merg în bucătărie unde mai pâlpâie flăcări stinghere în plită și e cald și bine. Anna pe cuptor – ca un mât care toarce și Andrei pe laviță, privind în tavan.

- Andrei, de ce mama ta nu stă cu tata?

- Nu știu. și nici nu mă interesează!

Ce grav e cu părul rotocoale, cu ochii negri-absenți, răsuflând ritmic.

- Dar mama ta, de ce nu stă cu tata?! Vorbele lui sunt ironice, știutoare, lovesc fața Annei roșie de căldura de pe cuptor.

- Mama mea e bolnavă, dacă vrei să știi, de aceea!

- Și mama mea, la fel!

- Dar am văzut-o, e frumoasă.

- Ai văzut-o tu?! Ce spui?

- Am văzut-o și mi-a zis să-ți spun că te așteaptă.

- Și de ce nu mi-ai spus până acum?

- N-am găsit prilejul.

- Ia, uită-te la ea, nimicarnița, n-a găsit prilejul, phii, cine-mi erai. și bucuria îi joacă în ochii plini de energie ca ai mamei lui.

- Hai să jucăm. Și alergă prin încăpere, țopăind. Lumina diluată a lunii îi joacă pe umeri. Capete de draci, cu ochi și mâini și picioare umplu încăperea, iar tăciunii din vatră tot cad câte unul, treziți la viață, scot flăcări pe nări ca armășarii năzdrăvani și dansează în felul lor, ținând ritmul lui Andrei, dacă cineva ar putea să-i țină ritmul. Andrei se împiedică de un scaun, care cade cu zgomot.

- Hei, ce faceți voi acolo, n-ați mai adormit?!

Glasul tatei sparge cheful lui Andrei.

- Andrei, ziceam că tu erai în țara de foc, dar focul nu te ardea. Era un foc care-ți pune aripi. Tu te făceai tot mai tare, cu aripile tale de foc și dușmanii, când te vedeau, fugeau, că tu ziceam că aveai o sabie de foc și-i numereai pe toți care-ți doreau răul.

- Și tu cine erai, mă rog?!

- Eram un păianjen fermecat și de câte ori tu voiai să scapi de o primejdie mă chemai sau numai te gândeai la mine și eu veneam și țeseam o pânză, eu Nimicarnița, cum mi-ai zis tu și-ți prindeam în pânză și pe rău-voitorul tău și gândul ăla rău și

necazurile tale toate dispăreau acolo. Dar tu nu mă chemai decât când aveai mare nevoie ca să nu mi se tocească puterea.

- Anna, ce fetiță bună ești tu, sora mea.

Prin vis, vorbele lui îi umblă în creier, s-ascund sub pleoape, coboară cu răsuflatul prin gât, spre piept, în inimă și acolo fac rotogoale mici, tot mai aproape, până când inima și suflul sunt una și pacea gândurilor celor bune coboară în trupurile celor doi copii.

- Să nu pleci, Andrei, te rog, să nu pleci.

- Sunt aici Anna. Dormi. Sunt aici.

Geamul deschis. Două muște urâte bâzâie.

- Andrei?!

Culcușul lui cald încă, cu învelitura groasă de lână dată la perete, cu cearceaful mai negru spre picioare și pijama aruncată lângă lada cu haine de casă...

Un soare alburiu pune pete pe plita ruginită, pe cuptor, luminând un păianjen cu pânză străvezie prin colț. Anna țese și ea pânza răbdării, învață să-și gândească acțiunile.

Să mă duc la bunica? Poate se supără bunicul bolnav. Dar poate că nu se supără.

Nu-i place să stea de una singură. Simte lipsa mamei, a fratelui dus. Ce frumos se juca aseară. Unde-o fi acum? La mama lui?

- Anna, mișcă-te! Ia uită-te că înțelege graiul păsărelelor.

- Zboară Anna! Ieși afară. Du-te să vezi lumea! Anna! A-nna. Cip-cirip.

Radu a lui Apietroată strigă:

- Hai s-aducem lemne, că acuș vine tata! Cip-cirip. Cip-cip... Zbâr...Cip...Cip...Sfâr...cip. Cucurigu! Cip-cip-cip-cip. Cucurigu. Un soare cu un cucurigu în cioc.

Cucurigu, ieși afară!

Măi să fie. O tot cheamă. Își ia puloverul lucrat de bunica și afară o întâmpină un cor de păsări.

- Doar nu v-ați veselit că mă vedeți?!

Câinele Rex i se mișcă printre picioare, gâlgâind a recunoaștere.

- Pleacă de aici, lasă-mă să merg!

Lovește cu piciorul încălțat și sandaua adusă de mama de la oraș, răsună ca o lovitură de piatră în pământ.

La soare, cu bâta în mână, sprijinindu-se în ulucile gardului stă bunicul. Bâțul?

- Anna, vino la mine!

Desface lanțul, înălțându-se pe vârfuri, împinge ușor poarta și trece dincolo. Scara de la pod îi pune piedică.

- Vrei niște nuci? Urcă-te în pod și ia-ți. Sunt într-un coș la gura podului. Vezi să nu cazi. Treptele scării la distanțe mari, de-abia le poate cuprinde. Urcă, neprivind în jos. Bagă mâna în coșul de nuiel și-și ia câteva nuci. Întinde piciorul, așteptând confirmarea bunicului și gata, sare de pe ultima scară: A învins!

- Mânca-o-ar bâțul de căprioară! Bunicul se așază pe scaunul cu trei picioare și-i sfarmă între mâinile noduroase, nucile.

- Bâțul, de ce ești așa de slab?

- Pentru că sunt bătrân și bolnav.

- Da' ce te doare?

- Eh, toate, nici eu nu mai știu. Mâinile, care încearcă să curețe nucile, tremură și bărbia ascuțită tremură și ochii cu dungii roșii au ape tulburi.

- Sterge-ți ochii, bâțule!

- Lasă Anna că așa sunt ei, eh, cum îi aveam în tinerețe.

Vântul taie pe la picioare, pe la spate.

- Hai în casă, c-ai stat destul afară, strigă bunica dinăuntru.

- Mai stau puțin cu Anna. A crescut și pricepe. S-a făcut mare.

Bunicul are picuri de transpirație pe obraz și gâfâie repezit parc-ar fi alergat.

- Bâtule, ai fost și tu tânăr?

- Tânăr, ha-ha, sigur c-am fost! Ehe, am luptat cu sabia și baioneta în războiul din '916 și am fost rănit de-o schijă care mi-a retezat vreo două coaste. Eh, războiul, bată-l crucea, pe câți a nenorocit și câți n-au mai venit... Am auzit c-ar mai vrea nemții un război, că nu le-a ajuns unul, lăcomia bat-o vina...

- Ce-i spui tu Annei de război, las-o în pace că e mică, poate o feri-o Dumnezeu de așa ceva – zice bunica.

- Îi spun ca să știe că cel mai mare rău pe lumea asta e războiul, care vine când nu te aștepți și care taie ca o secure aruncată de diavoli, cu flăcări de iad, curmând vieți omenеști fără vină și cu suflet curat. Nu alege: lovește pe cine nimerеște.

... Eh! Oftatul e al bunicului. Bunica îl sprijină să intre în casă. Și Anna își imaginează cam ce-ar putea fi războiul.

- Și se bat oamenii fără să se certe, fără să aibă nimic unul cu celălalt? întrebă.

- Cam așa Anna, nu ești tu proastă. E ceva în căpșorul ăsta al tău, cu ochii neastâmpărați. Ești om în devenire.

”Om în devenire!”, îți zice Anna.

- Sunt om în devenire, bătule! Mai vin să te văd. Acuma mai stau pe-afară!

La mătușă în curte e cam pustiu. Verișorul Igor și verișoara Valea sunt plecați la oraș, la școală. Cumnata stă mai mult în casă, are fete care o ajută și un argat în curte. Unchiul – inginer agronom e plecat la câmp, nu prea se vede pe-acasă.

Anna se apropie de sârma care-i desparte de Apietroatie. Prin geamul întredeschis se văd două sticle cu oțet și ulei și o

oală cărămizie plină de funingine, iar în cameră ca-ntr-un tablou mișcător cei șapte copii ai lui Apietroaie ca șapte voinici din poveste.

Domnica îl leagănă pe cel mai mic, ținându-l culcat pe picioare.

Radu, băiatul mai răsărit le zice:

- Stați în casă că n-am cu ce să vă încălț pe toți și e frig afară.

Trupurile lor, acoperite cu cămăși albe, până la burice, le arată sexul: doi băieți și restul fete. Stau pe lavița largă și scuiță semințe, parcă sunt la clacă și ceva minunat se petrece

pentru că brațele slabe mișcă într-un ritm numai de ei priceput. Și Radu le zice iar:

- Voi mă ascultați pe mine și eu mă duceam la prăvălie. și ție Domnica îți luam o rochie ca a Cenușăresei la bal și încălțări. și ție Vera îți cumpăram o rochie mai groasă ca să mergi la câmp la mămica s-o ajuți.

- Și eu cu rochia Cenușăresei mă duceam la bal și voi îmi țineați trena. Băiețelul blond, cu părul bucle își întinde degetele pline de funingine de pe oala de varză spre Domnica.

- Nu pune mâna pe mine. Ia uită-te cum îmi murdărești rochia. Și dă-i peste mâinile murdare și Mișa plânge.

- Lasă-l să plângă, dacă-i prost.

- Cine-i prost? zice Domnica.

- Eu. Și râde cu gropițele pe amândoi obrazii, Mișa.

- Cine-i cuminte?

- Eu. Și se uită încrezător în ochii Dominicăi.

- Cine-i frumos?

- Eu. Și iar zâmbește cu încredere tuturor.

Domnica îl leagănă și-l pupă ca o mămică grijulie.

- Haide tu, că te prinde miezul nopții la bal și nu mai poți fugi. Tu, Mișa rămâneai acasă că erai prea mic.

- Nu vreau! și strigă cu lacrimi, trântindu-se pe jos.
- Nu vrei, vine ea Zgripturoaica din pădure. I-auzi e pe-aproape... și ghemulețul blond tace privind spre geam.: Și Anna e descoperită și aleargă.
- Hei tu, Annă de ce fugi?! zice Domnica cu înțelepciune.
- S-o luăm și pe ea la bal?
- Nu, lăsați-o că are mere și n-a vrut să ne dea, zice Vera cu importanță.
- Da, ai și tu dreptate. Da, parcă e prea singură, cu mama tot plecată și tatăl care o bate.
- Ce plângi tu, Anna? întreabă bunica.
- M-au gonit ai lui Apietroaie.
- Cum te-au gonit, le-arăt eu!
- Du-te măcă, să-i bați.
- Bine, bine îi bat: și lovește spațiul bunica. Fata care ajută la gătit, iese cu resturile de la bucătărie.
- Anna, să vii să mănânci!
- Mănânc, când vine mama.
- De ce nu vine mama?! Cine ar putea răspunde la întrebare?
- Poți să mănânci și singură.
- Veghea pe cuptor după amiază. Cartea cu poze: Un cocostârc într-un picior în cuibul de paie. Unde-i sunt puii, nu se văd?! Pe cine să-ntrebe. Fata-n casă spală vasele, cântând de răsună ferestrele.
- Ei, tu, taci, unde-i sunt puii? Glasul nu conținește.
- Taci, n-auzi, unde-i sunt puii...!
- I-a împrăștiat vântul în cele patru zări.
- Și n-a mai rămas niciun pui în cuib?
- Ba parcă unul mic și pricăjit ca tine.
- Și el când o să zboare?
- Când o să-i crească aripile.

- Și când o să-i crească aripile?

Vântul de seară vine cu un vâjâit specific, trece pe sub geamul dublu. Găuri negre în ochii perdelei albe, străvezii. Lătrat de câini pe uliță. Glasuri alergând ca vântul, care încotro. Un om lovește cu bățul în garduri, deschizându-și cărare.

- De ce face așa?
- Pentru că e orb, din război.
- Ce-i asta, orb?
- Nu vede.

Cum să nu vezi? Anna își închide ochii, încercând să meargă așa.

- Ce rău e să fii orb. Și cum ajunge la casa lui?
- Așa, cu bățul, nimerește.

- Și războiul ăsta ce rău e, dacă lasă oamenii orbi.

Anna răstoarnă un ulcior plin cu apă.

- Nu te-astâmperi. Stai în loc că chem eu Zgripturoaica din hambar.

- În hambar? Rămâne Anna pe gânduri. S-ar mai duce pe-afară, dar seara a coborât cu umbrele ei și focul în plită pâlpâie, încălzind și cuptorul pe care se culcă Anna. La fereastră un zgomot.

- Ce-a fost asta?

Fata-n casă o grăbește:

- Hai lasă, culcă-te. N-a fost nimic.
- Ba da!
- Ți s-o fi părut! Gândul ei pe unde zbura?!

Pași și o zgâlțâire a ușii. Liniștea tăiată de fiori de spaimă.

- Cine-o fi? O pauză și apoi:
- Anna, sunt eu.
- Auzi, mă strigă mama!

- Nu e mama, e vântul!
- E mama!
- Zgripturoaica! Sufletul Annei în așteptare. Ar trage de ușa și-ar ieși afară! Umbrele tot mai negre la fereastră. Căldura dogoritoare în obrajii Annei.

- Arzi: aiurezi Annă!
- E mama!
- Nu, e Zgripturoaica! Zgârie pereții ca să intre, c-așa face ea și pe urmă îi strânge de gât pe copiii care nu vor să doarmă.

- E mama! E mama! Dar ochii din fereastră sunt mai negri decât tăciunile și pâlpâie: Umbră de vânt dezlănțuit?! Închide ochii Anna să nu mai vadă. Așa e când ești orb. Glasul mamei în creier, cu strigătul din ușa principală, când a leșinat de durere, mama cu vorbele tatei, umplându-i ochii de lacrimi, cearcănele mamei și slăbiciunea ei fremătătoare de floare repede veștejită.

Anna se perpelește transpirând: cum să facă să nu-i mai audă glasul, să i se pară că nimic nu le poate despărți, niciun zid, nicio fereastră, nici fata din casă, nici tata. De ce mama nu trebuie să-și vadă fata? Poate într-adevăr nu e mama? Cum să-ți închipui o asemenea realitate: mama găfâind pe la uși și nereușind să intre.

- Fă-ți cruce, să gonim zgripturoaica și scuipă-ți în sân. Și genele tremurătoare și trupul transpirat ca după baie și inima pâlpâind ca o candelă. Se aude un guițat la vecinii Apietroaie? parc-ar fi înainte de tăiere, chinuit, prelung. Câinele Rex latră aprig, neînțelegând nici el ce se petrece. Anna ar vrea să adoarmă, dar creierul ei aude pașii care se-ndepărtează și câinele care schelălăie a recunoaștere și bucurie.

Rex mângâie-o pe mama, n-o lătra, e mama și sărut-o, cum știi tu, cu nările fremătânde, cu botul și gâtul întins, privind cu ochii credincioși:

- Mama... Ochii prind roua lacrimilor din prea plinul sensibilității care nu pricepe hotarele, zidurile, conflictele.

Prea mică pentru un „război” atât de mare. Cine glumește? Cine a rostit vorbele astea? Prea mică – nici zână, nici prințesă, numai o fată mică - cu ochii de furnică și trup de pisică, în noapte fără frică;

frică, frică, frică.

Tăciunii în plită cântă cântecul lor neînțeles. De acolo răsare un tânăr cu coroană de aur, care scânteiază și o cămașă albă, lungă, cu brâu gros de lână roșie. Fata-n casă are o rochie albă, ca de mireasă și părul despletit și când se apropie de tânăr, în lumina argintie a lunii, trupurile li se zbat ritmic, purtate de unde fermecate.

Deodată, căderea ligheanului de vase, cu zgomot pe podea. Anna tresare speriată:

- Ce e? Ce e?

- Liniștește-te, Annă!

Dar Anna plânge, un plâns tremurat, fără rost, ca o minciună gratuită.

- Ligheanul a lovit-o pe mama și o doare. Hî, hî, hî...

- Cum s-o lovească, dacă nu-i aici.

- E aici și o doare. Hî, hî, hî...

Iar lacrimile pun dăre sărate pe fața Annei și coboară pe așternutul gros încât trupul ei – pește fiind, plutește pe dunga de râu. Ea cea născută din mare, nu poate suporta uscatul, din când în când, se întoarce acolo, mai ales noaptea și dă apă la șoricei.

Dimineața se simțea ca bătută, deși tata n-o bătea, numai când era și fratele, îi bătea pe amândoi, dar răcoarea o simțea peste tot trupul și capul avea prinse din loc în loc cuie mari de abia-l putea mișca pentru că scârțâia din încheieturi, de-i era teamă, că se va rupe de la locul lui. Mergea încet ca să

n-amețească și cu toată veselia câinelui Rex, nu-i păsa de el, îi dădea cu piciorul:

- Lasă-mă în pace, scârbosule!

N-avea chef de nimic, nici cântecul guguștiucului n-o amuza. Toată așteptarea asta... Ce aștepta de fapt? Toate căruțele care treceau pe uliță o făceau să tresară. Camioanele, cu zgomot hurducat îi aduceau în minte drumuri lungi, dor de ducă. Unde să pleci?! Mama era undeva la oraș, alt oraș decât cel la care mergea tata să se aprovizioneze, era la mama ei, iar fratele, frate cu adevărat? dispăruse. Tata zicea c-o să-l aducă de la mama lui. Dar cine știe când va fi asta? Anna n-avea pe nimeni. Bunica îngrijea de bunicul bolnav și de Anna, cine se-ngrijea? Tata venea seara târziu de la oraș. El aducea mărfuri în sat, la cooperativa de consum, iar seara făcea tot felul de socoteli și se-nchidea în camera lui și zicea că nimeni să nu-l deranjeze.

Uneori o săruta ridicând-o în brațe, dar atunci mirosea a băutură și era neras.

Anna îi zicea:

- Lasă-mă! și el se supăra:

- Nu-ți place mirosul meu, gânganie mică?! Și râdea gros, cu ochi tulburi, mergând legănat spre camera lui.

Anna rămânea cu fata în casă, care o culca repede: de ce se grăbea oare?! Și Anna cu ochii închiși n-adormea, așteptând ca ceva deosebit să se întâmple, ceva care s-o trezească din această stare de neființă.

Și într-o seară, cine știe care, Anna nu numără zilele, era răcoare afară, se găbise să intre înăuntru.

Își îmbrăcase o rochie de stofă, cu mânecă lungă, cu tivul dat drumul de bunica și sta pe cuptor, la căldurică, privind lampa care fumea ușor. Carele mergeau oftând spre casă, grele, glasurile ascuțite, răgușite, porunceau, căldările lovindu-se de buza fântâniei, câinii lătrând schelălăit, părți din

ființa ei, colindând pe uliți. Răcoarea îi sfredelise trupul, tâmplele îi zvâcneau. Dar cui să-i spui? Fata în grija căreia era lăsată avea burta ușor țuguiată și plecase cu ochii plânși în sat.

Anna era singură, cu cartea ei cu poze:

Un avion în zbor planat. Cine vine cu el? Mama? Bru... motorul... Bruu... Se-nvârtește pe loc în aer și nu poate ateriza. De ce? Ceață în aer? Noapte grea, fără stele. Anna iese afară s-o vadă pe mama când coboară din avion. Dar o-mpinge în casă frigul tăios și umbrele negre, hidoase îi intră în ochi. Ce să facă? Cum să plece în căutarea mamei?

Ar striga, dar cum să strigi? Câinele Rex i se încurcă printre picioare.

- Marș! Dar e unica ființă pe care-o are aproape, care se gudură, cu gâlgâit de recunoaștere și prietenie. I-o fi și lui teamă de noapte? Așa cum e negru, se confundă cu noaptea, numai codița răsfirată, mișcătoare și răsuflatul sunt de câine. Aude glasul mamei?! Dar mama unde e? Parc-ar trage-o de rochie, de mâneca pulovărului. Și-nchide ușa de la bucătărie în fugă. Umbre prin fereastră pe gard, din camera tatei. A venit în sfârșit, de unde-o fi venit?

Și Anna se liniștește: E totuși cineva în casă. E tata.

Urcă pe cuptor, dar n-adoarme. Mai așteaptă ceva? Și tocmai când pleoapele-i cad grele, moș Ene ajută și el, cum poate, uneori strică cu graba lui, un zgâriat ușor la geam:

- Anna, mă auzi?!

E în visul ei glasul mamei, i-adevărat?!

- Vino. Să stăm de vorbă!

Anna coboară de pe cuptor. Deschide ușa. O izbește aerul rece. Aleargă.

- Mamă!

- Da, îngerul meu.

Ea, îngerul mamei, iar mama, ce? Mama unui „înger”, cum se cheamă?!

- Mamă!

Se repede și ajunge direct în brațele mamei. Se oprește neîncrezătoare. Sunt chiar brațe, e realitatea? și lacrimi îi curg pe obraji. În același val de mare sărată se scaldă și mama și fata. O amețeală fără sfârșit. Un glas din adâncuri. Mama-și revine, ocrotind fata:

- Hai în hambar, că e mai cald acolo.

O lumânare pâlpâie ca un suflet de mamă. Mama tușește și are ochii încercânați, în febră.

- Am venit să te văd. Ți-a a fost dor de mine?

„Dor”. Ce cuvânt cu rezonanță anume. „Dor”. Dor de mama.

- Da, mi-a fost dor. Să nu mai pleci.

- Nu se poate. Trebuie să plec. El nu mă vrea.

Anna stă în cuibarul brațelor mamei, ascultând vorbele ei topite de emoție neliniștită.

-Întâia oară l-am văzut în timpul unei slujbe la biserica din sat. Era înalt și frumos la lumina lumânărilor. Mi l-a arătat o femeie. Zicea: E divorțat și vrea să se însoare. N-a avut noroc cu prima nevastă: era bețivă, are un băiat cu ea, săracul!

Și eu, care nu mai fusesem măritată și pierdusem definitivatul în învățământ, mă gândisem că dăduse norocul peste mine. M-am grăbit să mă mărit. Nu l-am cunoscut îndeajuns și necazurile au început să se țină lanț. Nu-i convenea că mă luase, se gândea tot la cealaltă. Pe mine mă luase numai așa, din răzbunare...

Mama stă pe gânduri. A vorbit parcă nimănui. Cuvintele astea care vor să iasă, dar după ce-au ieșit, nu au spus tot ce-a fost, prin câte a trecut mama. Cine e de vină? Parcă de vinovăție este vorba? Mama e slabă și în febră. Arde trupul mamei ca un ceainc încins, în care a fiert mămăliga. Anna are-n minte glasul tatei, strigând mamei să plece. Mama

în hambar și fata în hambar, un trup cu două suflete, cu același răsuflet, în așteptare.

Căldura din inimi înconjurată de răcoarea de gheață a nopții.

- Am să vin să te iau cu mine. Să nu spui la nimeni. Am să vin. Încă o taină. Va veni mama să o ducă cu ea. Unde? Ca și Andrei, care e la mama lui și Anna va pleca la mama ei.

- Hai să plecăm acuma, zice Anna.

Mama tușește urât:

- Voi veni curând, ai răbdare.

Brațele lor întinse, până nu se mai ating.

Cerul e tăciune, cu scâteieri tremurătoare.

Anna va visa cu mama. Cuptorul cald ca trupul mamei o adoarme curând.

Și a fost ziua a patra

O zi lungă cât o primăvară, ba chiar cât mai multe primăveri.

Un porumbel stingher la geam și Anna îi punea firimituri să ciugulească. Porumbel gri, dungat cu alb, chemându-și consoarta și Anna ascultând fermecată glasul ocrotitor – liniștitor. De unde-o fi venit porumbelul?

Raze de soare îi mângâie trupul dezmoțit la chemarea primăverii.

Flori gălbui în tufe, cu crengile fragile, strânse într-o horă de brațe. N-au ochi, n-au vorbe, nici parfum, dar au culoare, o asemenea forță a culorii. Le privește uimită, dezmoțită și ea.

Bunica chemând-o:

- Anna, hai să semănăm fasolea și porumbul.

Anna, cu rochia lungită de bunica, cu baticul bunicii legat țărănește, în față și șorțul bunicii, purtând boabe amestecate de fasole și de porumb, le zvârle în fiecare cuib.

- Om avea noroc să se facă în anul ăsta!?

- Da' ce le trebuie ca să se facă?

- Ploaie, maică și soare, dar nu prea mult, dac-o da bunul Dumnezeu.

- Păi, dacă zici că-i bun, o da.

Ce interesant: cresc cu ploaie și cu soare: umezeala și lumina.

- Noi copiii de ce avem nevoie ca să creștem, tot de ploaie și soare?

- Da, da' noi mai și mâncăm.

- Și plantele nu mănâncă?

- Ba mănâncă din pământ, când plouă, trag mai ușor ce le trebuie.

- Cu apă, așa cum bem și noi, după ce mâncăm.

- Da, cam așa, zice bunica zâmbind, cu singurul dinte, privind la gropițele Annei, ivite odată cu razele de soare, primăvara.

- Și bunicul, nu mai iese pe-afară?

- Nu, că a răcit și-l doare rana din război.

- Războiul s-a terminat demult, iar rana îl doare încă?

Eh, ce pacoste și războiul ăsta, ce pacoste!

Trece iar orbul pe uliță, băjbâind cu bățul.

- Bună dimineața, Gogule, îi strigă bunica, unde-ai plecat?

- Prin sat că or venit cu icoana făcătoare de minuni, poate mi-o ajuta și mie.

- Ce icoană?

- O găsit-o într-o fântână. Avea chipul Sfintei Fecioare și strălucea de-ți lua ochii și-au luat-o și-au sfințit-o. Ș-amu merg din sat în sat să facă ghine la a lume.

- Și cer plată?

- Dai ce ai, bani sau bucate, după puteri, că sunt doi oameni cu ea, un bărbat și o femeie!

- Și-o făcut vrun bine până acum?

- Zic unii că pe șchiopi și ologi i-o făcut să mergă și-o tămăduit oameni di boli.

- Apoi o fi vreuna, poate l-or tămădui și pe bunicul. Mergi cu bine, Gogule!

- Sănătate, mătușă!

- Mă duc să-l primenesc pe bunicul, și chem și eu icoana, poate l-o face bine.

Anna merge și ea la casa bunicii și ajută la scuturat preșurile din săliță.

Oalele cu șervete de borangic stau cumiți deasupra ușii. Înăutru bunicul zace galben și tras la față, învelit până sub bărbie.

Lângă peretele de la fereastră a răsărit o plantă cu tulpina subțire, întortocheată, gălbuie.

- Măcă, ai putea semăna plante și-n casă.

- Ce să mai semăn, nu vezi că răsar și singure.

Bunica îi dă o cămașă curată bunicului și-i șterge fața și mâinile cu-n prosop de in.

- Ai o barbă, de-o s-o sperii pe făcătoarea de minuni.

- Nu-mi trebuie icoană, lasă-mă cu boala mea, cu zălele mele, câte-mi sunt date.

- De ce să nu-ncercăm, bărbate, ce strică o-ncercare, c-auzi c-a vindecat și ologi.

- Eu-s bătrân, ce să mai încercăm.

Stă bunicul între perne curate, cu miros de levănțică și busuioc și odaia pare mai veselă, cu soarele primăvărat, care pune pete dreptunghiulare pe covoarele țesute-n casă la război de bunica în tinerețe.

- Stai tu aici, Annă, că mă duc să-i chem.

- Bunicule, da' bunicii matale unde sunt?

- Un' să fie? zice bunicul răsufând des, cu transpirație măruntă pe frunte. În pământ.

- Și n-a mai rămas nimic din ei?

- O rămas, când i-o scos și le-o spălat cu vin, o rămas oasele și părul și dinții și bucăți de pânză o rămas...

- Și ai vorbit vreodată cu ei?

- Mă strigă uneori noaptea și le spun că nu mai am mult și vin și eu.

- Și ei ce zic?

- Că mă așteaptă.

- Și-o să vă-nțelegeți bine acolo?

- O să ne-nțelegem, că ce-am avut de împărțit – ei mi-au dat viața.

- Bunicule, mănânci ceva? Uite aici în oală niște curechi acru.

- Nu, fata mea, mai bine un ceai de izmă făcut de bunica.

Toarnă Anna ceaiul în cană și-l dă bunicului care soarbe încet și barba lui pare o bucată de lână din fuior prinsă de față.

Îi trece Anna degetele prin barba încâlcită până bunicul zice:

- Lasă-mă Annă, să mă hodinesc că am ostenit de drumurile lungi pe unde am umblat.

- Și ce-ai înțeles din viață, bunicule?

- Du-te și dă ocol ogrăzii și vino înapoi.

- Mă duc, bunicule.

Alargă Anna, lovindu-se de pietre, de cioturi rămase din toamna trecută, se agață de gradul de sârmă și i se prinde un deget și sângerează, ajunge iar la gardul de uluci, apoi la hambarul cu paie, unde a stat cu mama și la poarta de lemn și sârmă la bunicul.

- Am venit, bunicule.

- Și?! Bunicul dormitează și-i curg balele pe o parte a feței.

- Și?! repetă.

- Cum, ai uitat că m-ai trimis?

- A, da... Și ce-ai înțeles?

- Ce să înțeleg?

- Ei, așa-i și cu viața, trece-ntr-o clipită și nu înțelegi mare lucru.

- Da' ce este cel mai bine și mai bine?

- Cel mai bine este...să fie...pace!

Pace! Când a mai auzit cuvântul ăsta: pace? Cum poate să arate pacea? albă, ca o plantă crescută în casă, care iese la soare și devine verde, tot mai puternică.

- Bunicule, deschid fereastra să intre soarele.

- Deschide-o nepoată, cum vrei tu...

În pod sunete ciudate.

- Ce-i asta, bunicule, ce se-aude?

- Știu eu, or fi ciori rămase de anul trecut.

- Ciori, și cum să le gonim?

- De ce să le gonim, lasă-le, că le trebuie și lor un cuib.

Orice făptură are nevoie de un cuib al ei, cât trăiește. E mai rău de cuiburile părăsite prea devreme.

Anna-l acoperă mai bine cu așternutul de lână, să nu-i fie frig.

O muscă obraznică, bâzâitoare nu-i dă pace bunicului.

Anna gonește musca îndărătnică. Vine de afară miros de

primăvară, zvon de mișcare de păsări. Guguștiucul și-anunță triumfător prezența.

- Pacea! Pacea! cântă Anna, lucrul cel mai de preț, pacea, și țopăie într-un picior.

Intră un bărbat cu o cămașă alburie de in și o femeie cu batic galben cu flori, cu privirea de un verde ca al frunzelor primăvara.

- Bunicule, trezește-te, că intră Primăvara, zice Anna.

Icoana strălucește între cei doi, cu rama de aur, cu culori vechi, mâncate de timp, cu pruncul în brațele Mariei, ca Anna în hambar în brațele mamei.

Anna se uită la chipul care parcă-i vorbește de suferință: nu-i ușor să fii singură, bolnavă, cu un prunc la piept care nici un știe vorbi.

Anna e mai mare.

- Sărută icoana, Anna.

Anna sărută pe mamă și pe prunc. Orice prunc de pe lume are o mamă.

- Bunicule, de ce boală suferi, zice femeia.

- Apoi am un glonte în piept; lucrează acolo înăuntru ca să nu uit că am fost la război, că războiul varsă flăcări pe nări ca o ploaie cu șerpi otrăvitori, cu mușcătură de moarte. Războiul fură viața: este cel mai mare hoț. Câți oameni a omorât și-o să mai omoare.

- Ce zici, bunicule, doar războiul a trecut de mult.

- Vi se pare, el nu se lasă, se zvârcolește în întunericul unde se află și iar o să iasă să-ntunece de fum roșu zarea, ascultați ce vă spun!

Glasul profetic al bunicului înfioară trupul mic al Annei, imaginându-și imensa pală de foc ce înconjoară pământul, foc vărsat de nările balaurului care colindă fără astâmpăr lumea.

Bunica s-a dus să ia din covată făină și din curte să prindă o rață, din anul trecut.

- N-aveți și niște haine de-ale bunicului, că-i e frig la bărbatul meu, că tot colindă din sat în sat.

- Da' de ce colindați?

- Să facem bine la oameni, că sunt la care icoana le face bine. Totul e credința.

Bunicul face semnul crucii, parcă ar binecuvânta pe cei prezenți.

- Bunicule, să nu-l lași pe balaur să facă război.

Dar mâna bunicului cade obosită, slabă și uscată, cu unghii crescute (când au crescut așa?), cu nasul alungit, numai nasul a mai rămas pe pernă.

- Lăsați-mă acuma să mă hodinesc.

Și bunica închide geamul, apoi ia o haină din cui, uzată și ies cu toții încet, respectând pe stăpânul odăii, stăpân pe gândurile și pe boala lui.

- Bunică, era o muscă.

- Lasă c-o scot eu pe urmă.

Un cal rebegit, cu umerii costelivi, cu pielea uscată, n-o fi fermecat? se-ntreabă Anna, dă ușor din copite și-și flutură coada, înhămat la o căruță care scârțâie din încheieturi. În jurul căruței, copii cu măști colorate în roșu, galben, verde, alb, cu nasuri borcănate, cu ochi cu lacrimi desenate, ochi bulbucăți sau dungați numai, cu urechi clăpăuge sau ascuțite ca niște sulii, cu frunți boltite, cu păr de arici sau chelie lucitoare, măști dansânde ca-ntr-o lume de poveste, lumea satului, luând viața în felul lor, iar în mijloc strălucind icoana, abia reușind să-și păstreze echilibrul.,

Strigătele copiilor pe uliță:

- Eu sunt domnul Satmary; să trăiți, domnule notar; să trăiți, domnule primar! și nasul cu trei nări tremură cu hârtia zdrențuită.

- Să trăiți boieri mari, dumneavoastră, zice un harnic lăutar, care-și ține prinsă de gât lăuta imaginară, și boierii, cu bărbile albe, de lână, își mângâie bărbile și țopăie și chiuiie, iar hârțiile colorate le flutură pe la spate, precum codițele de draci.

- Ghiavolilor, nu vă mai potoliți!

Și ei râd, umplând văzduhul de joaca lor fără habar, duși de vântul primăverii, cheltuindu-și energia năvalnică.

Orbul trece, bâjbâind cu bățul lui.

- Iartă-i ,Doamne, că nu știu ce fac!

Iar o babă, lipită de poartă, sprijinită-n băț, uitată de vreme, întreabă:

- Ce-i maică, a cui nuntă e?

Și orbu-i răspunde:

- Copii nebuni.

Ce-ai zis, ne buni?! Și baba nu-nțelege, de abia mai aude. Doar privirea fără expresie, cenușie ca și hainele de pe ea, urmărește alaiul până nu se mai vede, intrând apoi în curtea ei, înconjurată de tăcere. Și-a îngropat băiatul și bărbatul în primul război mondial și de-atunci trăiește singură. În dreptul casei ei flutură pânza neagră ca un steag al dorinței de supraviețuire.

Anna-și făcea de lucru în diminețile mai calde la moș Carp, fratele mai mare al tatei, care avea cinci copii: Gheorghe, băiatul cel mare, Vanea și Ionuț gemenii, Alexandra grăsulia și Liuba roșcata.

Mătura de curte o aștepta în spatele porții, invitând-o la treabă. Resturile de paie și găinaț s-adunau grămadă.

Gheorghe apărea în curte, cu ochii cârpiți de somn:

- Vii să scoli oamenii cu noaptea-n cap?

Anna abia ridicată de la pământ privea cu groșițele ei nevinovate și Gheorghe se-nbuna:

- Termină, domnule cu praful ăsta!

Liuba, roșcata, cu cămașa albă de cânepă, cu bretele late, se spală în curte la fântână:

- Ce-ai cu fata, e vrednică, nu?!

Își pieptăna părul lung, care strălucea pâlpâind ca o flacăra. Alexandra își proptea trupul greoi de verandă, vorbind alene:

- Da' ce faceți acolo? A pregătit careva, șeva de mâncare?!

- Cine să-ți pregătească, fa, ai slujitori? Părul Liubei a luat foc de-a binelea și e gata de zbor:

- Sculați, bre Vanea, Ionuț, să mergem în pădure, s-aducem lemne!

- Eu îmi iau și undița, zice Vanea, pistruiatul și Ionuț fratele lui geamăn, îi ține isonul:

- Pescuim.

- Uite unde erau pescarii, zice Gheorghe râzând, împărțind pâinea. Liuba roșcata taie roșiile aduse de Gheorghe din grădină și brânza din putina de pe verandă.

- Haideți să mâncăm. Vino și tu Annă!

Moș Carp și tușa Trana sunt la câmp, duși de dimineață.

- A cui e javra asta? zice Vanea, pistruiatul și Ionuț zice și el:

- Taman javră.

- E Rex, a venit cu mine, zice Anna cu demnitate.

Vanea îl trage de urechi. Rex se răzbună înfingându-și colții ușor, prevenitor parcă.

- Uite, curge sânge, zice Vanea, arătându-și dosul palmei și Ionuț îi dă cu piciorul lui Rex. Rex îl mârâie.

- Lăsați-l în pace! zice Anna, c-atunci nu vă face nimic.

- Marș, potaie!

- Degeaba, nu pleacă el.

- Ia uite-l, măgarul.

Rex, cu privirea lui credincioasă de câine se uită în ochii Annei supus, dând din coadă, în așteptare.

- Haideți să plecăm, că ne apucă prânzul ăl mare, zice cu energie Liuba – roșcata.

Grupul de copii cu traiste și haine mai groase o iau la vale spre râu. Casa lui Nae Vrăjitoru albă, proaspăt văruiată pare dezbrăcată în soare.

Spini la poartă și buruienile mai înalte decât Vanea și Ionuț. Picioarele desculțe trec peste pietre și șanțuri. Gardurile cu uluci de lemn le zâmbesc știrbe. Câinii latră la Rex și Liuba strigă la ei:

- Ți-bă, lua-v-ar gaia!

Pietrele sunt dure și intră între degete, sfredelind pielea, rupând bucăți de carne vie care sângerează.

Anna și-a lăsat sandalele acasă și talpa ei se înfioară de durere și de căldura pământului zgrunțuros.

Casa țigăncii Frusina are curtea plină de pene care fac o horă peste cârpele viu colorate de pe sârmă, cu mirosul de bălegar, de nesuportat și lemnele împrăștiate ca niște prunci decapitați.

Prin gardul de sârmă ghimpată se străvede în curtea de păsări cocoșul țațoș, cu creasta ca un coif de luptător.

- Cucurigu! Își strigă curajul. Soarele s-a ridicat pe-o rână și zâmbește știrb încă. Porumbul înălțat freamătă verde-gălbui în adierea venită de nu știu unde. Un trup scheletic, cu haină roșie și căciulă jerpelită rânjește ca să sperie ciorile.

Rex își saltă labele în mers, o ia la goană și apoi se oprește la o răscruce de drumuri, neștiind încotro s-o ia.

Vanea și Ionuț își potrivesc pașii, alături și drumul se îngustează, iar spinii zgârâie brațele cu dâre alburii, care apoi devin roșii.

- Văleu, ce doare!

Alexandra – grăsulia se ține de Anna, iar picioarele ei burlane, se ating în mers și gâfâie, transpirând. Femei trec cu grămada de lemne în spinare, abia reușind să se echilibreze. Numai ochii sfredelitori arată trupul trăind.

Totul în Anna e atenție și așteptare. Trupul femeilor se va frânge sub greutatea apăsătoare și se va transforma tot într-o grămadă de lemne?!

- Ce-ai rămas stană de piatră, zice Alexandra grăsulia, hai odată.

Coloana treptelor de pământ, gonind spre râu, iar Rex răsufală înaintea Annei cu limba scoasă, mirosind cu botul râul.

Nisipul de aur sclipește uscat și fin ca o mare de vietăți împietrite, o lume fără grai, aparținând firesc pământului.

Piciorul răsfirea infinitele boboțe, le împrăștie până dă de umezeală ca totul să fie cum se cuvine, iar trupul golit se înfundă treptat. Vanea și Ionuț (într-o clipită) și-au lăsat numai capetele afară.

Unde-i trupul?

Când s-a săvârșit metamorfoza? Sunt capete cu trupuri de nisip, nisipuri mișcătoare.

Tac privind cerul ușor ridat, ca o zeamă de varză.

- Tu erai Vraciul, zice Liuba lui Gheorghe și aveai grijă de ăștia mici să nu se înece în castelul de nisip și să nu moară de sete.

Anna privește la întinderea nesfârșită de apă care curge lin, involburată ici-colo, lucind cu irizări, vrăjită parcă.

Un cal mlădiu, purtat de frâu își scutură coama în vânt, ieșind din apă și aleargă-n cerc la îndemnul stăpânului, un om mititel, cu cămașă lungă, de cânepă, acoperindu-i și genunchii.

- De ce-l mâi așa? zice Anna

- Așa! răspunde omul ars de soare, uitându-se neîncrezător la bucățița de om care pune întrebări.

- Lasă-l tu, în pace! zice Liuba – roșcata încet, nu vezi că n-are chef de vorbă. Trupul ei pietros, trup de trunchi sănătos, cu două mere maronii, abia pârguite se aruncă-n valuri de pe malul cel mai înalt și apa tresare, recunoscându-și stăpâna. Anna-și simte trupul înfiorat de admirație. Ce mișcări ordonate, ca vâslele la barcă. Jocul sub apă, pătrunderea firească din lumea din care a apărut. Gheorghe o urmează ca un delfin, în zbor deasupra apei, dispărând apoi.

Soarele sărută argintul undelor râului și totul în aer și în apă e strălucire, ce tresare în zvâcnete ușoare.

- Apa trăiește?întreabă Anna pe Alexandra – grăsulia care vegetează pe mal cu ochii închiși.

- Ce zici, bre, cum să trăiască!

- Trăiește! Habar n-ai tu. Trăiește!

- I-auzi ce vorbe, bre-bre-bre!

- Tot asta zici: bre, bre, bre. Anna dansează pe mal într-o horă imaginară, cu brațele întinse, cu ochii deschiși larg, răsuflând adânc, trăind clipa.

- Cuconiță matali, ajută-mă să mă ridic.

- Bine, te ajut. Și trage Anna voinicește, căzând în fund umflându-se de răs, așa, fără motiv anume.

- Râzi di mini, cî nu mă pot scula? Lasî cî ti spun la mămuca matali, da' unde-i, tot la oraș cu boala ei?

- Cu boala?! Tresărirea Annei care se retrage pe mal, cu ochii umeziți deodată.

- Și fași acolo?

- Mi-o intrat o muscă-n ochi.

- Hai să ți-o scot.

- Nu, că mi-o ieșit. Și soarele ustură spatele gol și muștele mici de pe nisip colindă trupul chirchit, care-i fluture, cu aripi grele, ce-a uitat pentru o clipă zborul.

- Șe-i cu tine?

-Nimic.Aleragă până la apă și acolo, cu toată înfiorarea, intră ca să se amestece lacrima cu umezeala și soarele deasupra sfredelind creierul înfierbântat. Trupul Annei împins de o forță mai mare decât a trupului ei, nu se poate opune, se ridică pe vârfuri, apa-i ajunge la nas, la urechi, lovește aprig cu brațele, nu știe ce să facă, se opintește, cum? Apa a luat-o la vale ca pe-o pană de gâscă învârtind-o, lovind-o. Râul se joacă cu Anna, dar Annei nu-i place jocul ăsta.

- Alexandra! Strigă fără să vrea.

- Anna, și fași? dă din mâini! Viu acu.

Se aruncă îmbrăcată, lopătând greoi, dar ochii ei capătă tresăriri de fire de argint, umezi și calzi, atât de plini de-ngrijorare, cum numai un om poate simți.

- Dă-mi mâna, Anna!

Cele două mâini, întâlnindu-se, Alexandra parcă ar fi mama venită în ajutor. Trupul i-a devenit mai suplu?! Anna o urmează în necunoscut, iar Alexandra o duce pe malul celălalt, ocolind locurile adânci, ghicindu-le?! Vor ajunge pe tărâmul celălalt, ca-n poveste?! Anna pentru întâia oară trece râul și cu bătăile inimii accelerate se aruncă-n brațele Alexandrei, revărsându-și bucuria regăsirii.

- Ziceam că tu erai mama și mă duceai cu tine în lumea fermecată.

- Lumea fermecată? Uită-te aici: ăsta-i plopul lui Codău. Are peste o sută patruzeci de ani. Așa zic bătrânii. Bre, ia veniți încoace să vedem dacă-l putem cuprinde. Trupurile copiilor sunt una cu trupul plopului zbârcit. Trupul lor inel incomplet pe trupul copacului.

- Ascultați, parcă s-aude ceva înlăuntrul lui, zice Gheorghe.

- Vezi că trăiește, zice Anna, ca și bunicul și e și mai bătrân decât el.

- Oare bunicul o mai duce mult? zice Alexandra cu milă, întrebătoare.

- Cine știe, ca și de plopul ăsta? zice Liuba roșcata, uite-i crengile uscate și găuri prin care se străvede inima plopului.

- Are zece vieți, zice Gheorghe.

- Zece? Ca voinicul din poveste, zice Vanea pistruiatul, minunându-se.

- O fi fost pom umblător, a adăugat Liuba, cum am auzit eu la școală că au fost într-un război și au câștigat războiul, dar erau mai subțirei, tineri. Acuma are o burtă, ca tată-tău.

- Și ce-ai cu el dacă are, e a lui!

- Te-ai supărat tu, Annă, pe degeaba.

Anna are ciuda în ochi și în picioare. Zgândără pământul cu piciorul în jurul plopului.

- Uite aici sunt locurile noastre, arată Gheorghe. Mirosul de porumb fraged inundă nările, verdele ușor gălbui, cu plete lucitoare, cheamă fără astâmpăr, vorbind cu un glas de freamăt.

- Auziți, zice Alexandra, grăsulia.

- Eu n-aud nimic, zice Ionuț cu ochii lui mari și glasul răgușit.

- Vorbi și el, zice Liuba, roșcata.

Anna se lasă inundată de soare, își simte trupul înviind celulă cu celulă. Unde se ascunde bucuria?

Un cioban cu un ciot, în loc de băț, în care ține o bâță (cum?) gonește oile cu un glas poruncitor:

- Ho, unde vă duceți, blestematelor! Vă-nghesuți la apă! și le pocnește pe spinare și se agită tot. Pantalonii îi atârână, pătați și descuși, cămașa îi iese ruptă, prinsă în doi nasturi. De ce-o fi așa de supărat pe oile lui?

Oile se-mping unele în altele, apoi se resfiră în evantai, repede se satură de apă și pornesc în susul râului, la îndemnul răstitului cioban cu ciotul fără degete de la mâna dreaptă.

- Așa s-a născut, zice Alexandra, fără mâini.

Dintre oi, un câine izbucnește în lătrat, repezindu-se la Rex, Rex nu-și dezmințe numele, latră calm și rar puțin convins de necesitatea efortului și o ia-nainte alergând în felul lui, nepăsător, uitând de câinele ciobanului.

- Rex, zice Anna, fii atent să nu-ncurci drumul.

- Bre, cum vorbești cu el, parc-ar pricepe, zice Alexandra.

- E deștept, știe ce-i spun.

- Nu zău, râde Alexandra.

Apare o fântână străjuită de un plop american.

- Pe-aici trecea șoseaua construită în primul război mondial, știi de la bunicul, zice Gheorghe.

După dogoarea din creștet, un pic de apă e binevenită, dar Gheorghe scoate căldarea și scuipă în ea.

- Ce faci? sar Vanea și Ionuț și-ncep să-l lovească, cu o ciudă năpraznică.

- Ho, potoliți-vă, proștilor, era o broască moartă. Vreți s-o beți?

Și fântâna cu cumpănă scârțâie, iar ciutura scoasă are verdeață pe margini ca o coroană de frunze, cu un ciubăr.

Chipul Annei în fântână – icoană. Acolo e pâlpâirea ei de suflet, e inima ei. S-o sfarme c-o piatră. Gata! S-a făcut un cerc și multe alte cercuri. Chipul Annei împrăștiat în străluciri cu umbre: Lumina și întunericul. Aplecată pe margine, ca la hotarul dintre viață și oglinda ei stă trupul și curiozitatea din ochii fetei.

- Anna, să nu cazi! zice Alexandra și o sprijină de spate, ca-ntr-o îmbrățișare.

- Lasă-mă, ești udă și miroși urât.

- Nu te las. Hai! O trage, cu mâna transpirată și merge șontâc.

- Ce-ai pățit?

- Dracu știe, vreun spin.

- Nu stai să-l scoți?

- Nu, că-i așa de mic, că nu-l nimeresc.

Anna își imaginează spinul din talpa Alexandrei și râde, ca după o glumă, improvizând:

- Tu erai prințesa șchioapă, care avea un cavaler tâmpit și de câte ori îți intra un spin în picioare, de atâtea ori el strănuta și când strănuta, îi creștea un corn și avea atâtea coarne, câți spini intraseră în piciorul prințesei. Și-a zis prințesa: „Ia-mă-n brațe și du-mă ca să nu mai iau spini în picioare” și cavalerul tâmpit n-a vrut și i-a mai ieșit un corn. „De ce nu vrei?” „Ești grea!” și strănuta, și-i căzuse pălăria de cavaler și coarnele pe scăfărlia goală erau o coroană de coarne. și prințesa credea că e împărat și i-a zis: „Du-mă la palatul tău.” Dar el n-avea un palat, avea un mușuroi de cărtițe, care tot săpau în pământ și făceau numai gropi și unde el călca, nimerea în spini și-i cădea câte un corn, până i-au căzut toate coarnele și au început să-i crească prințesei. Și i-a zis prințesei: „Nu vrei să mă iei în brațe ca să-mi cadă spinii, să nu-ți mai iasă coarne.” Dar prințesa i-a răspuns: „Tu cum n-ai vrut să mă iei în brațe. Acuma poartă-ți spinii în picior, că eu cu coarnele tale mă fac împărăteasă.” Și a plecat în țara încornoratelor.

Iar pe capul Annei, lovindu-se în mers de un stejar, iese un corn de toată frumusețea.

- Phui, ce poveste adevărată, zice Anna amețită de izbitură.

Ajung, după o cărare umedă și rece, străjuită de ulmi, stejari, frasini, într-o poieniță cu cele mai felurite flori, tărâmul fermecat, dovedindu-se plin de trupuri vii, zvelte, cu capete demn înălțate, arătându-și frumusețea de ființe-flori.

„Ca o floare” înțelege Anna. Ca atâtea flori-oameni, oameni-flori.

Flori grațios orânduite, culese cu grijă. Omul rupe culorile, legându-le în hora coronițelor, în țara florilor. (nu a încornoratelor).

Anna și Alexandra țin florile de tulpiniță. Se scurge seva vieții lor și le împletesc să nu se mai zbenguie în bătaia vântului. Sărmanele flori! Anna, ce faci? Cine a zis? Gândul ei cel bun!? Dar cum să te abții să nu furi locului părți din frumusețe.

- Ia uită-te la floarea asta, ce petale gingașe are, bre..., zice Alexandra, cu părere de rău, oftând (de transpirație?!).

Coronița e pe creștetul Annei, care merge țanțoșă, desculță, în chiloțeei albi, cu trupul subțirel, cu spatele și pieptul la îndemâna aerului, a musculițelor, a fluturilor.

Pășesc printre spinii înalți, crescuți pe tărâmul celălalt, străjuind malul drept cu bălți pline de lintiță, ca un strat de iarbă, de-ți vine să calci direct pe covorul mătășos. Ce ochi de broască veseli, vorbind: oac! și săritura trupului cu picioarele întinse ca pe arcuri, dispărând în tufișul de pe mal. Spinii zgârâie pielea înroșind-o și se-nfig și-n coroniță, trăgând-o, supărați că poienița florilor a fost atinsă. Și Anna-și ține coronița și spinii trag de chiloței, înțeapă trupul până pe creștet, ivind coarne ascuțite, țara încornoratelor. Slujitorii pădurii – spinii se răzbună și Anna – regina încornorată își smulge coronița de flori ca să scape de sâcâiala spinilor ca-ntr-un război cu arcuri și săgeți. Trupul Annei, respirând spaimă așteaptă potolirea acestor ființe nesuferite, cu florile violet-roze, atât de trufașe, imposibil de rupt.

- Ce faceți? Nu mai veniți? Strigătul lui Gheorghe, cu ecou.

- Ne-am încurcat în spini, zice Alexandra.

Bine că mai e câte-o cărăruie își zice Anna. Vrea să scape mai repede de tărâmul spinilor.

Rex aleargă prin tufișuri și deodată dintr-un pomișor cu ramuri zvelte se înalță drept, cu aripi roșii-strălucinde, albastrui-inchis-arămii, o pasăre cu coadă, o pasăre parcă născută atunci și ochii întrebători ai Annei cuprind într-o clipită imaginea nemaivăzută.

- Ce fazan frumos, zice Alexandra, de-ar fi fost un vânător, drept în bătaia puștii ar fi prins-o.

Rex face tumbe, gudurându-se în cărare, parcă scuturându-și și el spinii.

Vanea și Ionuț sprijinindu-și undița de un copac adună pere pădurețe. Anna le mănâncă și gustul acidulat, îi arată că și pădurea are roadele ei. Ar putea rătăci la nesfârșit, au ce mânca! Unele pere sunt moi, abia ai ce alege, cu miezul maroniu. Le aruncă și cere altele.

- Cuconiți, matali nu știi să culeji?! zice Liuba care a strâns o grămadă de lemne lungi, subțirele, numai bune pentru focul vetrei de-acasă, unde ceaunul de mămăligă așteaptă cu cenușa stinsă sub el, trist că n-are putere, fără foc. Lemnul să ardă! își zice Anna. și ce-a rămas din el? Cenușă dusă de vânt și de ploi. De ce să arzi lemnul? Ca să nu mai fie? Și-n loc ce pui? Mâncare în stomacul copilului.

- De ce nu mâncăm mălaiul nefiert? întrebă Anna.

- Da' ce suntem pui, zice Alexandra.

Dacă puiul mănâncă așa, noi de ce nu mâncăm așa?! Cam ăsta ar fi gândul Annei nerostit și piuie și aleargă, devenind pui. I-așa de simplu. Înghite fire de iarbă, ciupindu-le cu dinții și strivindu-le. Dar o iarbă cu frunze late, zimțate îi dă o senzație de țepi ca la spini, mai altfel. Scuipă planta, ținându-se de buză:

- Au, au!

- Ce-ai pus în gură? Te-ai bășicat, zice Alexandra, cercetându-i fața, urzici ai băgat în gură. Și râde cu veselie, fără griji. Râde și Anna, cu gropițe, neînțelegând exact de ce râde Alexandra.

- Lăsăm lemnele aici, zice Gheorghe și haideți să căutăm podul spre Pugăceni.

- Întârziem, zice Alexandra și când vin ai noștri de la câmp n-o să aibă cu ce ațâța focul.

- Ete-te, ce griji, lasă zice Liuba, ajungem. E o curiozitate creată ad-hoc. Toți ciulesc urechile, ascultând parcă de un glas misterios, o chemare a pădurii,

- Cred că podul e în altă parte, zice Alexandra.

- Basmе, e în partea asta, ascultați-mă pe mine. Și Gheorghe înaintează ca un șef-pirat cu trupul prins de crengi fragile, cu brațele cu mușchi abia conturați, dar hotărât, purtând după el grupul.

- Vedeți balta, trebuie să fie pe-aproape podul, zice misterios. Anna s-ar opri, dar cum să faci? Trebuie mers mai departe. Trebuie. Lacrimi cu sudoare: Un spin apasă în talpă. N-a uitat-o pentru coronița ruptă din poiana florilor. Nu va mai rupe flori. Îi pare rău de florile sacrificate. Totul e așa, cum e. Nu trebuie nimic distrus, e ca și cum te-ai rupe pe tine. Dacă rupi ceva, te doare pe tine. Auzi, Anna? Cine-i vorbește? Broscoiul de pe malul bălții care-o privește interogativ. Gata, a sărit în apă, nu vrea să spună mai mult. Rex vine și se gudură, cu bărbia ridicată, cu ochi negri, plini de mister și o parte din pădure se oglindește în sclipirea lor înlăcrimată.

- Anna, te mai doare spinul din picior? a zis Rex, nu, Alexandra cercetându-i piciorul.

- Mi-ar trebui un ac. Calcă și tu cum poți!

Încearcă Anna și calcă numai pe vârfuri, cu piciorul drept, dar mersul ei pare șchiopătat și fără spor. Rămâne în urmă și o înconjoară răcoarea, o cuprinde ca o armată nevăzută

a pădurii. Pământul este dur, cu gropi. Anna se-mpiedică de-un ciot și cade lată. Plânge icnit, iar Rex îi linge sângele ivit la picior.

Anna!

Și Anna tace, ascultând glasul care pare al pădurii. Pădurea toată vorbește cu ea, iar pistruii lui Vanea și Ionuț se plimbă în fața ochilor, ca trupuri tăiate în infinite bucăți. Mușchiul trunchiului e rece, mătăsos. Își așază fața, dorind tăcerea, abandonul. Glasurile copiilor în pădure, chiuind, strigând, sunt trupuri zburătoare, cu aripi de crengi:

- Anna! Anna! Când mai scurt, când mai lung, când mai mulți deodată, pierduți în spațiu, greu de găsit. O geană de soare pătrunde prin crengile strâmbate, cu frunze-freamăt și Anna aspiră mirosul pământului, al ierburilor dure, ușor umede.

- Nu te mișca. zice mușchiul, stai, mai stai.

Îl mângâie cu obrazul. Răceala o săgetează în întregul trup, dar nu se poate desprinde. De acolo trupul e dus până în cuibul adânc, prins de trestii, culcat și coronița de flori din poiana florilor plutește stingheră, veștejită, tristă. Un glas al florilor:

- Vezi ce-ai făcut, Anna?

- Văd, dar îmi pare rău acum.

- Dacă noi te-am rupe, cum ar fi? Dar pentru că-ți pare rău, uite, noi florile îți scoatem spinul.

Durerea din talpă dispare și Liniștea și Seninătatea intră în trupul Annei, redându-i energia ei dintotdeauna.

- Podul! strigă Gheorghe și chiotele copiilor sperie pădurea care-și mișcă ramurile fremătând:

- Cine sunteți voi? Ce vreți voi?!

Gheorghe pășește primul peste podul din lemn de diferite mărimi, cu găuri, prin care tremură apa, cu ochiuri

verzui. Pașii calcă, plutind odată cu mișcarea scândurilor. Undița gemenilor la-ndemână.

- Să-ncercăm adâncimea apei, zice Gheorghe, iar bățul lung e înghițit de mlaștina fără sfârșit.

- Lăsați-l, zice Liuba misterios, l-a furat apa. Tăceți.

- De ce?

- Păi, acum s-ar putea să apară din baltă un monstru trezit de băț.

- Nu cred, zice Gheorghe. Hai să trecem dincolo.

- Mai așteaptă, să vedem, ce se-ntâmplă.

Și în mijlocul apei stătute, în tăcerea înfiorată a pădurii, ochii copiilor văd mișcarea în valuri cu multitudinea de ochi lucioși, câini de pază, cozi lopătând, lovindu-se una pe cealaltă, sărituri în unde, trupuri lungi, încolăcite.

- Monstrul, zic Vanea și Ionuț, rămânând cu gura căscată, iar pistruii le-au revenit pe obraz.

Ființa nemaiîntâlnită, cu brațe fără degete, ca a păstorului întâlnit în cale, dar cu strălucirea pielii verzulii: ființa care se confundă cu verdele bălții, cu mișcări dezordonate, acaparatoare. Imaginea se zbate cu durere, fără sunet și nu-i cine să scoată arcul să doboare namila, ca-n poveste.

Cât timp a trecut oare, de când privesc trupul de cozi și ochi lucind, când, totul se desface în părțile din care e făcut și trupuri lungi, zvelte, fără membre, dansează lin dansul: „Curelușei unse pe sub pământ duse”...

Liuba izbucnește trezită parcă dintr-o vrajă:

- Sunt șerpi! Și râde, cu un altfel de râs, iar un trup, din cele multe în plutirea lui unduioasă tresare deodată, parcă lovit și dispare.

- L-a chemat cu el împăratul șerpilor, zice Anna.

O răceală de gheață îi străbate trupul, de parcă privirea din urmă a șarpelui, ar fi tras-o după el.

Și amețeala trupului, privind în undele verzulii, cu mii de fire argintii, celebrând în mișcarea lor, vraja bălții.

- Anna, fii atentă! Alexandra – grăsulia o trage de elasticul chiloțelilor și-i reține trupul, dezgolindu-l.

- Ce faci? Anna se întoarce lovind-o de ciudă, cu brațele care se mișcă alandala.

Gheorghe aplaudă:

- Ha, ha, ha! bravo, da știi să te bați! Te ridicăm la rangul de luptător.

Și-i prinde trupul gol și-l introduce în apa bălții, iar trupul e cuprins de un brâu, care strânge tot mai puternic. Strigă ca din gură de șarpe. A devenit șarpe Anna?!

Alexandra insistă cu glas tânguios:

- Scoate-o, bre, Gheorghe, n-o mai chinui!

Brăul pe trupul Annei e tot mai strâns, are cap și are coadă și mișcărilor sunt șerpuitoare și Gheorghe aruncă trupul Annei pe tărâmul celălalt (alt tărâm?), neștiind ce se întâmplă.

- Halal curajos. Nu vezi că-i șarpe, zice Liuba-roșcata și păru-i răsfirat mișcă unduios.

- Cine-i șarpe, Liuba? se-ntreabă gemenii cu teamă nelămurită.

- Proștilor, a-ncolăcit-o șarpele!

Și Liuba prinde capul șarpelui, iar trupul rece își îndreaptă energia de gheață pe brațul ei. Liuba proptește capul de un ciot de pom, trăgând apoi cu forță, încercând desprinderea cu gesturi repezi.

-Gheorghe, dă-i cu bățul! Trupul care depășește lungimea unui pomișor se zbate sub lovituri, mutilat.

În trupul Annei revine căldura omenească.

- Anna, sui în spatele meu, zice Alexandra.

- Dii, căluțule, zice Anna, arătându-și în zâmbet amândouă gropițele, iar glasul ei e ușor răgușit de la strigătul dinainte.

- Ține-te bine de părul meu.

Părul lațe, maronii, coamă de cal. Anna saltă cu bucuria unui dar neașteptat:

- Hi, hii, hi..! Și-și lovește picioarele subțiri pe trupul calului supus, dar cam lent.

Își imaginează zborul peste copaci, în albastrul alburii, ca de mare fără sfârșit. Și baltă și cer formează un cerc, îmbrățișând pădurea.

Undeva, pe-aproape se aude un tractor duduind.

Anna coboară de pe coama calului grăsuliu, transpirat.

Au ieșit la lumina de miere a soarelui care-i orbește. Trec peste un dâmb. Se ține Anna de ramuri subțiri, coborând cu grijă. Rex șchioapătă, schelălăind. Ce-o fi pățit? Se oprește, scuturându-și laba stângă din spate, iar Alexandra îi atinge laba dureroasă, observând o ușoară umflătură.

- L-o fi mușcat un șarpe pe care l-a călcat!

- Pe-aici sunt locurile noastre de porumb, zice Gheorghe suflând adânc, sub greutatea de lemne, luate din pădure. Liuba aplecată și ea sub greutate își întinde brațul stâng arătând:

- Cam până la fântână la Rășchitoru.

Trupul Annei se goleşte de impurități, tocmai pe „locurile noastre”.

„Locurile noastre”, ce-i asta? zice Anna, ieșind din porumb și răsuflând în imensitatea câmpiei potopită de soare. Oile dorm una în alta, uitate de timp și spinările lor, tresărind ușor, s-adună ca-n vis, neștiute. Căinii latră fără convingere, făcându-și datoria. Rex le dă ocol, întărâtându-i. E curajos, cu ceata de copii după el.

- Rex, vino! strigă Anna. Și el vine gudurându-se, cu capul în jos, apoi iar alergă cu semeție și nepăsare.

Nisipul de aur pe mal, prefirat printre degete se lipește de membrele transpirate.

Anna și-așază trupul gol, pe nisipul care arde, acoperindu-se ca-ntr-o șubă groasă, gădilitoare.

Liuba-roșcata-și lasă grămada din spinare, trăgându-și cămașa cu bretele late și trupul ei de bronz o arată parte găditoare din imensul univers, cu ochii luminițe vii, scăpărători.

- Unde sunt stelele ziua? întrebă Anna.

- Le-a mâncat soarele, zice Liuba, realizând un fel de cerc din părul roșcat, un alt soare (mai mic). și trupul ei gol se avântă-n zbor de pe malul înalt, în apa limpede, cu aparențe de liniște, care-o înghite ca pe un pește. Liuba-roșcata nu mai este. Inima Annei tresare, rupând nepăsarea timpului:

- Liuba!

Gheorghe, lăsându-și grămada lui de lemne s-aruncă și el în valuri, fără zborul Liubei și...dispare.

Rămân cercuri fugare, stropi și spumă și chipurile tulburi de pe mal și sălciile, care au un luciu cenușiu, de lume a neființei.

- Nu privi în jos să n-amețești, zice Alexandra. Pașii Annei pe cărarea nesfârșită de-a lungului râului; crengile se preling pe trup cu frunze moi și reci ca pielea de șarpe, găze mici își duc povara în spinare, mișunând.

Într-un luminiș spre râu s-arată trupul pește-al Liubei, lovind aerul, săgetând râul, ca un duh stăpânitor al apelor . Apoi se urcă pe mal, chircită sub grămada de lemne.

Ea duce ca și furnica, mai mult decât s-ar cuveni să ducă. Gheorghe și el, găfâie penibil, dar picioarele goale, cu mușchii în relief și umeri largi, îl arată voinic.

Gemenii și-au împletit degetele și nu se mai pot desprinde, cărând traista cu pere pădurețe și împiedicându-se la urcuș. Perele o iau la vale ca niște biluțe de joc. Cei doi rămân derutați, neștiind cum s-a-ntâmplat și de ciudă aruncă și restul traistei de pământ.

- Sunteți niște proști, sâc! zice Anna, alergând după Gheorghe cu Alexandra-grăsulia gâfâind în urma ei.

Rex, după fiecare pom își scutură piciorul și-apoi aleargă convins, știutor, pe ulița în pantă, cu pietre și gropi, care duce spre casă.

În curte, așezată pe un butuc, în fața ușii principale, înconjurată de trandafiri sângerii înspinați și umbrită de vișinul crescut strâmb, apare chipul mamei: încercănat, cu ochii arzând într-o dureroasă și neliniștită așteptare:

- Anna!

Anna rămâne pe loc, de parcă nu i-ar veni să creadă. E mama?! E chipul, e glasul și totuși ceva străin, venit de departe, zilele care au trecut, spaima în așteptare, dorința, toate se-nvălmășesc în capul Annei.

- Mama. Glasul e moale. Așezarea în brațe abia simțită, îmbrățișarea de puf. Și mama e slabă ca un pui cu puf moale, gălbicios.

- Ți-a fost dor de mine? Și graba mamei fără a mai aștepta răspunsul.

- Vino cu mine. Ne-așteptă o căruță la marginea satului.
Bunica de-alături, privind peste gard:

- Las-o aici. O să se supere tat-so.

- O iau pe la rude să le cunoască și o aduc înapoi.

- Bine, bine. Bunicul e tot mai bolnav, așa că nu prea am vreme de Anna.

Mama ia în fugă câteva lucruri de-ale Annei:

- Sănătate bunicului!

Câinele Rex cu ochii lui omenești, oftează împiedicându-se în picioarele Annei. O neliniște, o goană. Ar pleca cât mai repede. Ce se-ntâmplă? Nori răzleți s-adună,

formând o coroană de plumb, care-i apasă urechile, ochii, trupul, cu zvâcnete repetate.

Mama o trage de mână, e vântul, iar Anna e o crenguță purtată de vârtejul mamei-Vânt.

- Vu, vu...! Cine strigă? Și adierea devine bici și ustură pielea lovită a Annei.

Se zburătăcesc frunze, hârtii, pene, ochii se acoperă de o pânză cenușie și totul e haos.

Mama-vânt trage trupul Annei, gonind:

- La căruță. Sus.

Căruța cu acoperiș de sac rotunjit pare o jumătate de butoi. Căruțașul îndeamnă fără oprire vacile:

- Hii, gloabelor!

Mersul de melc începe prin tărâmul umbrelor scăpărătoare în lumea stropilor răpăiți de ploaie.

Stropi țopăitori ca niște berze-ntr-un picior săltând, stropi ca boabe de struguri, lunecând tremurători.

Drumul lung, monoton: Butoiul nu se răstoarnă?

Anna, cu mama – redevenită Mama, formând un corp, același, privește până la ameteală jilăveala atotcuprinzătoare și parcă fiecare strop, și sunt atâția, îi intră în celulele trupului (în toate?) și nu vor să mai iasă de-acolo.

- Anna, să-ți pun căciulița pe cap!

- Nu, mama, mi-e bine așa.

Ceva misterios o cheamă. Undeva în adânc, parcă s-ar scufunda cu mama în marea de apă de unde s-au născut. E o abandonare periculoasă.

„Anna se va îneca?!” „Cum să se înece, ce vorbe sunt astea?”

Două picături de ploaie, armonizându-se vorbesc și Anna le aprobă, dând din cap în ritmul ploii. Glasuri felurite: când mai grave ca de clopot: bang, când de păsări speriate, zgribulite: cirip, când plescăite, lovite-bucăți de ploaie venind

de pe acoperișul de sac. Pomii umbre grave în lanț de uriaș portativ muzical: la, la, la, la, la, la!

Anna se lasă furată, cu ochii închiși de cântecul ploii.

- Anna, spatele ți-e cam goluț, ține pătura asta!

Au trecut oare, zile, ani?! Timpul nu mai are măsură. A avut vreodată?!

Și a fost ziua a cincea

Unchiul Mac (chiar așa îl cheamă?) și tanti Rața (ei asta chiar n-o mai cred). Cine zice? Cine vrea. Și Ionel și Gigel și Fănel și toți care citesc și al căror nume, sper c-ați observat, se termină în el, adică toți băieții, hai treacă de la mine – zice autorul și toate fetițele – ele, cu ale lor Maca și Rața-Rățișoara, așa le-a zis Anna și le-a pupat cald, deși pământul era numai bălți și picioarele Annei în sandale lipăiau ca trupuri în bărci minuscule.

- Tu ești Aruna?

- Ba nu, Anna!

- La noi o să fii Aruna, zice Maca.

- Bine. Iar voi o să fiți Maca și Rața-Rățișoara.

Maca are aceeași înălțime cu Aruna, parcă s-a pupat cu imaginea ei în oglindă. Și din oglindă au pătruns în casă: ciudat

mod de a ajunge în casă. Și pânze de păianjen se ridică, lăsând trupurile să intre.

E rece, e întuneric, e umed ca-ntr-un tunel. Aruna dărdâie parcă speriată de ceva. Niște ochi fosforescenți, un păr electricizat, luminând și mârâind.

- E hi-hi-ca, zice Rața-Rățișoara, cu tonul legănat, ca de gramofon răgușit.

- Hm, hm! își drege glasul Aruna.

- Hi-hi-ca a păpat un chiț-chiț! S-a jucat p-ormă cu el.

Hai să ne jucăm și noi, zice Rața-Rățișoara.

Aruna o ia de mână pe Rața-Rățișoara și deodată încăperile parcă se luminează în mersul lor plutit.

-Rățișoară, dragă verișoară, cântă Anna.

- Ne jucăm noi, ne jucăm! aplaudă Rața-Rățișoara cu palmele și ochii ei de Rățișoară (e Rățișoară sau fetiță?) privesc atât de cuceritori, de atent, încât îi cad mărgelile șirag de la gât (doar nu e curcan?) și se repede în mai multe locuri odată să le prindă cu aripile răsfirate, căzând lată și râzând (ah, râsul de cristale pure?) e copil, ce naiba, că Rața nu râde, dar mai știi?, cu lacrimi sărate, strălucitoare.

Unde sunt fetele?

Rața-Rățișoara

Maca

Aruna

au devenit mărgelușe legate pe același fir de ață. Va ține ața? Cât?

Aruna, cu ochii spălați de fire de păianjen (deci nespălați?!) își scaldă privirea, deși nu mai plouă, în lucruri cu străluciri și umbre. O cutie (fermecată?), străjuită de chipuri omenești stilizate, căreia îi saltă capacul degajă o muzică legănătoare și lucrurile încep să danseze. Păpușile valsează, partener fiindu-le un câine de pluș care-și mișcă urechile clăpăuge, cu trupul greoi, negru, de bondar (noroc că nu

bâzâie). Pisica, cu ochii ei fosforescenți mârâie scoțându-și gheruțele la cătelul de pluș.

Căluții de lemn, cu coamă de păr, cu arcuri galopează, ducându-te acolo unde gândul te îndeamnă.

- Hai, căluții mei, zice Rața-Rățișoara urcată pe coama unuia.

- Ce, sunt numai ai tăi? zice Maca, strâmbând din buze și din nasul cârn.

Rața-Rățișoara nu răspunde, invitând-o pe Aruna:

- Urrcă și tu!

Și amândouă parcă sunt mai puternice, mai știutoare.

- Unde mergem? zice Aruna.

- În insula fără nume!

- Draga mea, Rața-Rățișoară, să ne imaginăm c-am pornit, da?

Rața-Rățișoara colaborează imediat.

- Trrecem pe lângă un om cu coadă. Și Aruna preia, ducând jocul mai departe: și-i zicem „Omule cu coadă”... și glasul lor devine tainic. Maca se joacă cu mâța, enervând-o.

Rața-Rățișoara și Aruna au dispărut, nu se știe unde, în drum spre insula fără nume.

Dimineța Aruna s-a trezit într-un pat lat, prea moale (arcuri uzate?) cu tăblii de fier ruginite ici-colo, cu ochii cu pânze de păianjen, parcă mai greu de curățat. Ce-i asta? Aici nu se pot curăța ochii? Trupul dureros, cu înțepături de la mijloc în sus. E babă? Când au trecut anii? Unde se află? Aude alături, în altă cameră, glasul Raței-Rățișoara:

- Arruna...bu-nă di-mi-nea-ța!, ca o pasăre gureșă și cântătoare.

- Bună dimineța!

Maca intră val-vârtej, răsturnând un scaun:

- Hai să vezi vițelușii!

Se îmbracă încet, chinuit Aruna, parc-ar fi fost bătută ieri în insula aceea fără nume și nu-și mai amintește ce i s-a întâmplat.

Mama-i în curte, într-o liniște fără grai și o rază îi joacă pe palmele care își mișcă degetele ritmic, într-o lucrătură măiastră.

- Mama! Îi strigă Aruna pe fereastră, uitând de durere și de tot.

Un zâmbet ușor, nici trist, nici vesel, pe fața palidă, încercănată.

- Maca o ia-nainte, Aruna pe urmă. Legănat, nesigur, de ți-e teamă să nu cadă vine Rața-Rățișoara.

Maca

Aruna

Rața-Rățișoara

Cât va ține șirul fragil de mărgelușe?

Observându-le un curcan (ăsta are mărgelușe, nu jucărie) se-nfoaie exclamând zgomotos:

- De ce? De ce?

De ce mi-ați luat măregele?

- Hai, fii serios, zice Aruna și se dă deoparte din calea lui, ai măregele la gât, ce mai vrei?

- Nu-ți face nimic, zice Maca, așa e el furios, da-i trece repede.

Lângă grajd vițelușii. Despărțiți de mămicile lor, curăței, cu boturile umede, râzărete, cu ochii blânzi, căutând, ce? Picioarele lor mai subțiri ca ale Arunei.

Aruna cu gropițe în obraz urmărește freamătul trupului abia născut.

- Și umblă?

- Nu vezi că umblă, râde Maca.

Rața-Rățișoara mângâie trupul aburos.

- Vezi să nu te lovească cu copita, zice Maca.

Tanti Rața și unchiul Mac scutură un covor, ținând fiecare de un capăt, apoi strigă:

-Ivane!

Apare un om mătăhălos, cu chelie, cu dinții adevărate lopeți, dar cu palme mici, de fetiță, pe brațele triunghiuri masive, în relief, mestecând nu știu ce, răspunzând fără grabă:

-Vin...acu...

Ochii fără expresie sunt ai cățelușului de pluș.

- Ia bățul, să bați covorul ăsta!

- Bi-ne! și deodată bățul mișcă dezlănțuit, ca viu, în mâinile lui Ivan.

- Cum o putea, cu degetele alea mici? Are mai multe? Întrebă Aruna.

- Da, are șase degete la mâna dreaptă, zice Maca cu mister. Ivan împătorește covorul cu grijă și-l duce în casă încet, ca pe un prunc.

- Ivane! strigă Maca, hai să ne cânti din dinți.

Aruna are o curizitate fără astâmpăr.

- Din dinți? Cum așa?!

- O să vezi – zi-i, Ivane!

Ivan își începe cântecul năzdrăvan și melodia iese din dinți. Degetele mici protejează cântecul, care capătă înțeles:

„Hai leliță-n deal la vie,

Să culegem razachiel!”

- Ivane, spune-i și Arunei o poveste din război, zice Maca.

- Război? Pielea lui Ivan capătă pete roșii deodată. E încruntat:

- Să n-aud de război. În ochii lui chipul fratelui mort:

- Mi l-au omorât, mama ei de viață! Am rămas singur!

- E mult de-atunci, Ivane, ehe!

- Păi, după cum aud acum veștile, iar va fi război cu nemții. Dar cine poate ști. Că nu noi hotărâm. Coboară glasul, trecând peste propriile lui răni:

- Apoi din satul ăsta, de-aici, pe unde m-am oblojit, unde nu vă am decât pe voi, n-aș vrea să mai plec nicăieri

Ivan face să duduie focul într-un fel de vatră, foc cu scânteii încolăcite, care descrie, parcă, imagini din război:

Un trup fără cap, în care plouă cu foc de cenușă, alt trup zvârcolindu-se în vâlvătăi, un obraz încins ca para, un ochi lucind arzător, un altul din care curge sânge. Se scutură Aruna ca de un vis urât și simte cum obrajii ei iau foc și totul se învârte cu ea.

Se așază pe o buturugă în curte, încercând să privească la Ivan, cum bate cu barosul, o bucată de fier pe care-a-ncins-o în foc.

- Ce e fata mea?! Își lasă barosul și pipăindu-i obrajii se neliniștește.

- Dumneai arde! îi zice mamei, care se odihnea la soare.

- Drumul prin ploaie, aerul rece, zice mama. Aruna aude ca prin vată și ar dormi și nu s-ar mai trezi...

Mama o duce în patul cu tăblii, o-nvelește cu o pătură mițoasă, îi leagă capul cu un batic și-i cere grăbită lui tanti Rața:

- Oțet, s-o trag!

Păi da, Aruna n-a fost cuminte și Zgripturoaica a pedepsit-o! Dar de unde era ea să știe că dacă stă fără batic în ploaie răcește, doar a mai stat și altădată și nu i s-a întâmplat nimic. Zgripturoaica e o babă rea, își merită numele. A găsit-o pe Aruna tocmai acum, când se simțea atât de bine cu verișoarele ei Maca și Rața-Rățișoara.

- Ce oftezi Aruna, te doare?

-Îhî!

Oțetul cu miros acidulat, turnat pe spatele gol și tras peste oasele care pocnesc dureros:

-Au!

- Rabdă, că numai așa o să-ți treacă!

Rabdă, ce să faci? Mare brânză și oțetul ăsta. Ce-o fi vrând să se creadă despre el, că e grozav? Să vedem cum o fi.

- Au! Și iar o trosnitură de oase.

Cum e când ești bolnav? Stai în pat și parcă ai tot sta și ai visa. Și-i așa o stare și plăcută care te moaie și dureroasă, care te taie, te înțepă.

Ce coroană este pe frunte și apasă. E greu să fii și împărăteasă să ții coroana asta de spini. Și la ceafă ce-i: tronul cu spătarul înalt, de lemn sculptat care apasă. Cum să stai astfel să-i ascuți pe dregători? S-ar ridica, dar ceva o ține. Ochii i se umezesc, chemând pe mama.

- Sunt aici!, dar mama palidă, pare departe, zburând pe-o aripă de vânt. Ah, cum mai foșnesc pomii în noapte, punând un ritm adormitor încăperii.

Rața-Rățișoara din ușă dimineța:

- Nu te rridici, prințeso?!

- Ba da, dar...

Ace rămase, de unde? Cine le-a pus în cap? Rața-Rățișoara depășește granița și se apropie:

- Darr ce mirros e ăsta?

- Oțetul, el e de vină.

- Ia să-l batem.

- Nu, că boala a venit așa, a venit. Și înghite greu: tot gâtul o ține.

- Fi-r-ar să fie!

Rața-Rățișoara se urcă pe pat, galopând vesel pe arcuri.

- Am plecat. Spune o poveste. Unde am plecat?

- Păi, am plecat, hm, gâtul.

- Lasă gâtul. Spune povestea, spune! Are așa o mutrișoară care ți se bagă-n suflet că nu poți să scapi.

- Păi... Am plecat într-o țară unde era veșnic pace și era soare și nu erau boli (eh!).

- Ba erau, dar treceau, zice Rățișoara, sărind mai departe.

- Și tu crescuseși până-n grindă și erai voinică, știai să călărești și te duceai prin toată țara ca să ai grijă să fie pace.

- Pace, Pace! și Rățișoara își înalță brațele în dans săltat și-i pică părul auriu, ca o coamă de cal, pe ochii veseli.

Maca își duce de mână Păpușa, care se înclină și zice „Mama!” ca un strigăt de copil. Apoi către Rața-Rățișoara:

- Hai să te-ajut să te-mbraci și afară, la joacă!

Păpușa rămâne în locul fetelor să-i țină de urât Arunei și-și arată rochia albă, cu volane argintii, brațele durdulii, roze, ochii albastrii clari cu privire mirată.

- Sunt Aruna – se prezintă Anna-Aruna, am venit din alt sat, cu mama. Acolo a rămas tata, care e veșnic ocupat, cu bunica și bunicul bolnav. Am și un câine, Rex și mai am și verișoare cu care mă joc.

- Da? Ochii mari tot mirați privesc drăgălaș, dar obrazul e atât de rece.

- Apciu! Să te pun la perete, în picioare. Așa. Ce păpușă frumoasă ești, n-am să te uit.

Și deodată păpușa începe un dans ușor, cu brațele durdulii, scuturându-și trupul și-i râd ochii, aruncând scânteii și toate obiectele încăperii parcă plutesc în același dans însoțitor.

- Aruna, îi zice o musculiță pe la ureche, să te faci bine! Cui să-i răspunzi, că până să se uite după ea, a dispărut. N-ai cui să-i mulțumești pentru urare.

- Ei, fetițo, zice cățelușul de pluș, cu trupul greoi, negru de bondar: afară-i soare, așa că nu mai sta în pat, de mâine la joacă!

-Da, bineînțeles, de mâine la joacă! își zice Aruna.

Cărțile cu poze, colorate de Rățișoara și de Maca sunt atât de ferfeniță, parcă ar striga după ajutor.

Se apucă să le-ndrepte foile. Așază atent cărțile una peste cealaltă.

- Așa, cum zicea bunica, orice lucru să-l faci temeinic. Și ca o bătrânică cu experiență își leagă baticul pe cap și continuă treaba.

De pe coperta unei cărți îi face cu mâna un băiețel marinar:

- Dacă vii la mare, am să te ajut să-noi.

- Tu știi să-noi?

- Ha, ha, ha, ai văzut marinar care să nu știe?!

Un doctor colorat în negru e tare cătrănit:

- Fată harnică și miloasă, ajută-mă și schimbă-mi hainele.

- N-am cum să pot să colorez halatul din negru să se facă alb, n-am cum!

- Dacă vrei, uite colo, pe masă o radieră, șterge de minune.

Se ridică cu greu, tușind și înghițind și radiera roșcată o prinde de mână:

- Aici sunt bucuroasă că pot să fac și eu o treabă bună.

Aruna șterge imaginea colorată și negrul se agață, curăță radiera și deodată halatul apare ca spălat cu sineală și Aruna e veselă, că nu mai știe ce să facă, tot privind, când dintr-o parte, când din alta la tabloul înviat și strălucitor de curățenie.

Mama aduce un ceai cu aburi vii, în rotocoale fierbinți, mâinile nu pot suporta fierbințeala căni.

- Stai să-ți pun cartea asta.

- Nu, nu vreau cartea, altceva.

Și mama-i pune un șervet gros de pe masă și-i suflă-n ceai să nu se frigă.

- Astăzi să stai în pat sub pătură, să transpiri și de mâine...

Doctorul în halatul alb, cu ochelarii pe nas o îndeamnă:

- Răsuflă așa, adânc, ca să-ți treacă durerile toate.

- Ce faci? zice Rața-Rățișoara, oprindu-se în ușă.

- A zis mama să mai stau azi în pat.

- Da? Ce rău îmi parre. Și mie. Mama mi-a zis că să stau deoparte, să nu iau boala. Boala se ia?

- Dar eu nu vreau să ți-o dau, așa că n-ai cum s-o iei.

Sâc! Râde Aruna.

- Atunci pot să intru liniștită. Dar ce-i cu cărțile astea?

- Le-am pus frumos. Și doctorul la care i-am făcut halatul alb, mă ajută să mă fac sănătoasă.

- Da?! Câtă mirare neîncrezătoare.

- Da, sigur.

- Te cred. Ce bine-mi parre! Acuma mă duc să mănânc.

În cameră a intrat seara și odată cu ea Ivan cu lampa. Chelia îi lucește și trupul lui mătăhălos face o umbră cât tot peretele și tavanul.

- Vezi duducuță, cum îi cu focul. Te arde și pe dinăuntru și pe dinafară, așa-i și cu războiul, Doamne, păzește-ne! Și se-nchină spre icoana argintie din perete.

- Și fratele era tot ca tine de voinic?

- Și mai ceva ca mine. Era un uriaș: blând, cu gesturi de copil, cu degete boante.

- Și ce-au avut cu el?

- Cu el personal nimic, dar războiul, balaurul ăsta, cum apare, înghite cât mai multe victime și tot nu-i ajunge, e flămând ca un cuptor de lemne, care arde fără oprire.

Umbra lui Ivan a dispărut, după ce a potrivit lumina și în umbrele care pâlpâie pe pereți a rămas povestea fratelui lui, dar cine s-o privească? Aruna adoarme ca un copil ce este, somn ușor icnit.

Mama o acoperă, când somnul s-a așezat pe trupul ei stăpân.

Și a fost ziua a șasea

După vizita de la cele două verișoare, Maca și Rața-Rățișoara, acasă, bunicul era galben, ca o lămâie, cu nasul ascuțit, țeapăn, cu ochii închiși. Ce a rămas din el? Oasele, pielea, dar vorbele, dar mișcările, unde sunt?!

În steaua din care a venit? Fiecare cu steaua lui?

Femeile adunate în curte:

- Așa i-a fost data!

Aseară a apărut o stea cu coadă care râdea, tresărindu-și obrazul. N-o fi acolo bunicul?

Ziceau sătenii:

- Prevestește războiul. A mai fost odată, acum câțiva ani tot așa o stea și a fost război...

Imagina pâlپătoare săgeta trupurile, amintind de vremi cumplite și înfricoșătoare.

- A știut când să moară. Și-a ales bine ceasul. Ceasul își vedea de drumul lui. Perfect mecanism. Anna l-ar fi aruncat să-l spargă. Ce-i mersul ăsta fără oprire? Tic-tac, tic-tac!

Bunica se tânguie cu cuvinte de mângâiere și bocet:

- Cui m-ai lăsat? Ce fac eu acuma singură? Că tu ai fost sprijinul meu, că băieții fiecare la casa lui. Să m-aștepți că vin și eu după tine. Glasul a devenit ascuțit, răgușit.

Apoi o apucă grijile:

- Tu, Trană ați pregătit colacii? Măi, Vasile s-o săpat groapa. Vali, ați vorbit cu popa?

Parcă o energie nouă, necunoscută a pătruns în ea și se mișcă, precum un titirez și Anna zâmbește cu toată împăienjenea ochilor după boală.

Sunt scoase toate scaunele din casă și de la ai lui Apietroaie și de la tanti Vali și tot n-au ajuns câtă lume s-a adunat: mai mult femei cernite și bărbați albiți, uitați de vreme, care vorbesc încet, cu grijă, parcă să nu scoale mortul. Bunicul spălat, primenit își așteaptă rândul la îngropăciune. Îl înconjoară flori, gata să-l acopere.

Îl privește Anna, minunându-se. ăsta nu e bunicul. E altcineva acolo. E o bucată de oase și carne nemișcată, un lucru al încăperii, fără expresie, fără zvâcnetul vieții. Câțiva oameni

pun pe umeri sicriul, scoțându-l afară și trupul mișcă zdruncinat ca o piftie în farfurie.

Pălăria e pusă în sicriu. Pălărie? Nici n-a purtat bunicul. I-au cumpărat-o acuma? I-o trebui să salute lumea la plecare și acolo unde merge. Dar unde merge?

În căruță e înconjurat de coroane și flori și femei cernite care bocesc. Plâng de-adevăratelea sau se fac? Și de ce să plângă? Bunica da, că n-o să-l mai vadă, dar ele de ce să plângă? Bunicul nici nu le aude și dacă le-ar auzi, i-ar conveni? De ce să plângi? Dacă nu mai e, nu mai e; cui să-i plângi dacă el nu mai e în viață? Merg după căruță, cu batiste și lumânări în mâini, încet „ca după mort”.

De ce așa încet, ca să nu-l zdruncine prea tare și să nu se rupă în bucăți sau să se trezească? E un fel de somn? Un cocoș cântă după obicei vesel și triumfător, însoțind goarna care se tânguie lung. Orbul își întinde mâinile, bâjbâind cu bâta. Biserițuța din vale își lovește clopotele, chemând alaiul.

Gropa e umedă , cu râme care se trag, după ploile dese. Trupul coborât încet, cu glasurile cântătoare ale popei și țârcovnicului. Totul cu blândete.

Florile plutesc, acoperind sicriul.

O ultimă privire. Nimic deosebit. Mâinile spălate la fântână nu se șterg. De ce? În urmă bulgării de pământ bufnesc pe capacul sicriului aruncați cu lopețile de gropari. Oamenii se împrăștie.

- Să veniți la pomană, zice bunica și împarte la toți colaci. Ploaie cu picuri mari, rari, răcoare umedă. Pe fereastră la casa bunicii un pahar cu apă.

- Când i-o fi sete să vină să bea, zice bunica pe gânduri.

- Va trebui să plecăm zice mama. Se-apropie frontul.

- Eu nu plec nicăieri, zice bunica.

Negrul hainelor ca pământul umezit de ploii, dintele stingher rânjind ca dintr-un craniu cu oasele palide, vineții. Bunica dă la păsări de mâncare.

În grădina cu frunze jilave, cu trupurile uscate, dure ale porumbului strălucesc negre-lunguiete vinete pe ramuri de pomi mititei.

- Le culegem?

- Ce să facem cu ele? Nu vezi ce mici sunt.

Tecile de fasole ascunse de frunzele de porumb se apleacă drepte și lungi, îngălbenite de vânt și de ploii, veștejite.

- Hai să le culegem, mama!

- Numai tecile uscate, fii atentă, altfel n-are rost: se strică.

Roșiile ciuruite de ciocuri harnice și rele ca de niște alice, rănite, cu roșeața trupului vizibilă, ca sângele închegat pe trupul cărnos, stau una cu pământul.

- Ce facem cu roșiile?

- Poate face bulion bunica!

Nucile verzi așteaptă demne coacerea. Cum să le lași? Dar nici să le iei? Ele-și urmează cursul firesc al vieții lor, indiferente la evenimentele sociale. De ce oamenii întrerup cursul firesc al naturii?

- Ardeiiăștia îi culegem? Oare sunt copti?

- Lasă-i, Anna, noi plecăm, înțelegi, plecăm.

- Nu-l luăm și pe tata?

- Tata rămâne cu bunica...

Fără tata. N-a venit încă de la serviciu. Mama iese din casă cu hainele Annei și ale ei, privind la curtea largă, oftând fără rost.

- Vreau să vină și tata! zice Anna, cu glas de plânset, bătând din picior.

- Tata nu vrea să vină cu noi.

Încruntarea Annei cu scânteii în ochi, repede stinse. Cu gesturi repezite își pune ciorapii și pantofii în picioare.

- Gata. Uf! Plecăm.

Ar vrea să arunce ceva, să spargă, să se ridice în urmă pădure-erie: să nu mai vadă nimic.

Rex se apleacă a mângâiere, se gudură cu ochii umezi, privind mișcat: ceva se petrece și el știe.

- Plec Rex, cu mama și nu știu dacă am să mă mai întorc vreodată! Auzi Rex! Mă auzi?

Mișcă din urechi, clipește din ochii și mai umezi și dispare. Curtea rămâne cu croncănit de ciori și guguștiucii harnici. Bunica s-a închis în casă și doarme, nu mai are energie pentru încă o despărțire?!

- Războiul, ultimul ei cuvânt și căscatul uriaș, interminabil înghite ziua, aducând mai repede seara.

Oftatul Annei: Anna mică-Anna mare, Anna singură, Anna cu mama, Anna fără bunica și fără bunic (de tot) – Anna la film în sat.

O pânză imensă fluturând în vânt, cu avionul real deasupra și cel de pe pânză, adevărat și el, întâlnindu-se. Foc și fum și zgomote, învălmășeală. O mustață? Sau noroi din balta neagră, fără fund. Puturoasă. Mirosoasă. A luat foc filmul? A luat foc pădurea. Vâjâie copacii goi, strigă stingheri: ei sunt fundalul pânzei enorme de sac, care adăpostește imaginea războiului în zeci de file mișcătoare. Aici va rămâne pământ sterp. Va mai crește ceva? Capul unei flori dislocată din pământ, tremură-n văzduh. De ce goana păsărilor pe cer și croncănitul? O pasăre stingheră care habar n-are: cirip, cirip: Un pui rătăcit?!

Vreme jilavă de toamnă cu cenușiiul tulpinilor, cu glasurile copiilor pe ecran și în viață: sunt răniți? sau vor ceva: să-și declare viața învingătoare?! Avioane – flăcări până lângă trupul Annei. Vor s-o sperie? Bineînțeles: e o glumă

nemaivăzută și nemaiântâlnită. Anna nu mișcă. La stingerea luminilor de pe pânză, totul devine cenușiu și amenințător. Pași târșiți în șiruri încete de oameni cu cocoașe. Copiii strigă, alergând.

Singură pe drum. Cu mama de mână. Dar mama nu mai e mama. E numai o mână. Carne și atât, care trage. Încotro mă duci tu, mână? Și unde-i mama?! În noaptea care va veni, cu soarele sânge în valuri vineții, ascunsă pe partea cealaltă a pământului? Goana și răcoarea și deruta. Ce se poate întâmpla în viață, cu viața?!

- Fugi Rex dintre picioare. Eu plec. Înțelegi. Plec.

Glasurile copiilor lui Apietroaie sunt glasuri și atât: nu sunt oameni. Cum să pleci și să lași totul.

Transpirație rece în trupul încălzit sub plăpumioara mițoasă pe cuptor.

Încă o căruță. Tot căruță? Până în orașul acela mare cale lungă. Lungă cale până la casa mamei, la oraș. Mai capeți o mamă? O bunică? Bunica de la oraș e mai frumoasă. Are toți dinții în gură? Da, dar acolo nu-s pui! Și nu-i Rex! Și nu-s pomii cu fructe! Și nu-i râul! Dar e bunica mai frumoasă. Ce faci, bunico? Bine te-am găsit, bunico! Bunicul este? Cum, nici aici n-am bunic? A murit... I-ați făcut pomană?! Câte știe Anna. De când i-a murit bunicul la țară, știe mai multe. O, câte știe!

- Anna, nu cucăi. Acuși ajungem.

- Unde?

- La bunica de la oraș.

- Cum, n-am ajuns? Eu credeam c-am ajuns. Ce ton naiv și neîncrezător, cu gropițe în obraz, de parcă atunci se creează viață și se recrează, cu fiecare zâmbet al Annei.

În orașul cu străzi drepte, cu case înalte, căruța răsună cu tropot de pietre și potcoave. Totul pare mai solemn, mai ca de sărbătoare. Căi parcă știu să danseze.

Casa are o ușă grea, maronie, cu clanță lucitoare. Un hol negru, cum să treci pe-acolo? Mâna mamei ocrotitoare. În cameră ferestre dreptunghiulare, luminând soba cu pietre frumos așezate. Aleargă Anna să pipăie răceala amețitoare. Patul acoperit cu piele, cu oglinda ovală îi arată imagini parcă ireale.

Bunica tot strânge haine unele peste altele ca o grămadă la care vrei să-i dai foc.

- Ce faci, babușca?

- Anna?! Pupături, la care trupul Annei n-ajunge decât ridicat.

Bunica are față albă și ochii alburii și părul vinețiu.

- Repede! Ajută-mă! Cărți cu imagini pe care Anna le ia în brațe.

- Unde le duci? Lasă-le. N-avem unde le pune.

Pe trupul Annei, legate: cărțile subțiri, în culoarea trandafirului de guiț abia născut.

- Îți țin de cald?

Anna pornește voinicește, după baloturile burduhănoase așezate în căruța care-i duce la gară.

Gara cu pufăit de tren, cu răceala care suflă pe la urechi, cu sirena care sună alarma, cu glasuri de militari, care se cheamă: toți cu aceeași culoare verzulie-gălbuie, cu înghesuiala și graba care strivește. Unde gonește și împinge lumea asta ca un vânt cu trup?!

În urmă hămăitul câinilor stingheri și casele goale (fără sufletul oamenilor). Undeva răsună un pian stingher. Ce degete ating clapele nevăzute? Cine a rămas acolo să aștepte războiul fără teamă? Bunica are lacrimi pe obraz, repede șterse. Odată ce-ai plecat trebuie s-o faci fără regrete.

Trupul Annei ascuns după baloturi. Unde-au dispărut mama, bunica?

- Anna! strigă mama, atât de ascuțit, de fără culoare, ca o sirenă.

- Anna! repetă glasul. Are ecou?

Anna mică, inexistentă tace. E un balot între celelalte. Ce i se poate întâmpla? Parcă tremură, dar ce importanță are. Un chip numai ochi, sclipind ca lama de oțel;

- Ce faci? I-e groază, îngheață. Cine-o fi vorbit? Și de ce umblă? De ce umblă? Avioane trec grupuri-grupuri, solemn ca la paradă, mai grav, ca valuri butucănoase. Ce exerciții curioase. Cum merg de țațoșe: nici păsări, nici oameni, fiare rigide, mergând pe aer. Cum reușesc? Cu ce gând? Gând rău? Gândul rău al cui? Și ce poartă în pânțelele lor? Boabe de fâsui, pe care le aruncă de sus. De ce atât de sus? Ca să răsară, ce să răsară? Alte boabe de „fâsui”. Boabe negre, întunecate de nori, murdare de noroi. Ce mocirlă o fi în avioanele astea, cu trupuri negre, cu urechi plutitoare. Ca palate locuite de căpcăuni, care-și aruncă buzduganul și pleacă mai departe.

Dar deodată liniștea. Liniștea fără formă. Au plecat avioanele, s-au dus. Unde? Cine știe?!

Gara a rămas aceeași. Fluieratul trenului venind de departe punctează pacea. Aburul învăluie peronul ca-ntr-o ceață. Pompa automată de apă curge, lovind trotuarul cu clipocit specific. Pașii oamenilor au pornit dezordonați într-un du-te vino, fără noimă.

- Anna, de ce-ai rămas acolo? Te căutam.

Baloturile sunt înghesuite claie peste grămadă până aproape de ferestruica cu gratii de sus, în vagoane pentru vite. Anna stă pe balotul moale și trupul ei capătă moliciuni de balot. Pătrunde printre gratii un soare jilav de toamnă, cu ochii când îndrăzneți, lucind gălbui și cald, când cu vine reci de aer răcoros de seară, întunecând rochia albăstruie, lungită de

bunica de la țară, cu dungi alburii pe la mâneci, precum gulerul unui porumbel.

- Anna, ai adormit? Ce vezi acolo, sus? zice bunica de la oraș.

Anna aude, doarme, visează, i se pare?

Un dans al stâlpilor îmbrăcați solemn în negru. Se încăleacă, tresaltă, gonesc. Unde vor s-ajungă? Merg înapoi?

Se-mping. Ca oamenii.

- Ei – stâlpii știu ce vor?

- Ce zici Annă!

- Nimic. Privesc.

Grupuri de haine cachi se-nvârt într-un cerc fără sfârșit. În mijloc puștile mitraliere înțeapă aerul. Sunt trunchiuri de copaci stingheri? Un dansator priceput plutește peste toate, scăldat în foc de soare. Când focul dispare apare fratele dansând. Un zvâcnet dureros de recunoaștere. E fratele?! Dar cum să danseze urmând trenul? Și uruitul ăsta continuu de tancuri, de avioane, de zdruncinături pe șine.

- Ne-am oprit! Undeva în câmp, departe de gară, ca un trup părăsit pradă vulturilor .Vom ajunge cândva?

Gara unde-au coborât e lângă un râu peste care este un pod. Stau dincoace de pod, în așteptare.

Mormane de covoare, de bani, de tablouri, ca la târg.

Vorbe:

- Aveți bani?

- N-avem.

Fâșâie hârtiile mototolite prin buzunare.

- Treceți la control.

În camere mici sunt căutate de femei în haine militare prin păr, prin cocul buniciei, prin urechi?, prin bluzele lipite de

corp, cu buzunare interioare, prin fustele cu tiv, Anna n-are tiv la rochie, prin pantofi.

- Ce ciment rece!

- N-aveți bani? Dacă vă prinde e mai rău. Declarați.

Nu declară.

Bunica de la oraș împinge Annei coșul cu nuiele.

- Ce faceți cu coșul ăla?

- Îl dau fetei să-și ia de mâncare.

Anna e dincolo de pod, cu coșul târât după ea.

Mormanele de covoare și bani au rămas pe loc, rânjind dezvățate.

Anna pune mâna plină de brânză de oaie pe pământul bătătorit de lângă râu, ca la ei în sat și nimic n-o poate convinge că ceva s-a schimbat.

Dar de ce călătoresc? Și de ce trebuie să plece?

- Banii i-am salvat, zice mama.

- Cum? întrebă Anna.

- Sunt aici, printre nuielele coșului, subțiați ca foițele de țigări.

- O s-avem cu ce trăi, zice bunica de la oraș, încet, cu bucurie.

- Cum cu ce trăi? Cu bani? Altfel n-avem cu ce trăi? Se miră Anna.

- Vom munci, zice mama.

Mama și cu Anna rămân în București. Bunica merge mai departe, în țară s-o caute pe mama Raței-Rățișoara și a Macăi. Așa s-au înțeleș.

Mama a găsit un serviciu de funcționară la o fabrică de paste făinoase. Anna e la grădiniță cu săptămâna. Mama stă la un cămin de nefamiliști. Sunt unele cazuri de scarlatină. Anna are pojar, ea și alte câteva fetițe. Mama i-a dus o păpușă mare, nemțească, care-și închide ochii, zice mama. Așa ceva nu mai văzuse Anna. Fetițele din spital i-au scos ochii păpușii nemțești

și au zdruncinat-o până au lăsat-o fără grai. De ce oare? Acuma păpușa stă deoparte oarbă, părăsită, cu hainele zdrențuite, ca o relicvă a războiului. În oraș răsună gloanțe, care sparg ferestrele grădiniței și Anna se sperie și noaptea se trezește udă, într-un abur cu miros neplăcut: propriul ei miros.

I se ia salteaua și doarme pe rogojină. Mama vine sâmbătă și vede rogojina. Se revoltă:

- Vă rog să-i lăsați salteaua, o plătesc dacă se distruge. Anna tace. Ceva a umilit-o rău de tot și nu știe cum să reacționeze. Lângă patul ei o fată care face ca-ca-n pat. Mirosul ei e mai persistent. Fata aceea plânge în somn și țipă și se sperie.

Anna se trezește și la lumina palidă a străzii își potrivește pătura ca să-i fie cald, să nu mai umezească patul.

- Mama, să mă iei de aici!

- Nu se poate încă, mai stai. Unde stau eu, nu-i voie cu copii.

Anna nu-nțelege de ce nu-i voie cu copii, doar copiii au nevoie de mame, ea „vrea la mama”.

Într-o zi mama n-a venit s-o ia sâmbăta. Și toți copiii plecau pe rând și Anna nu putea suporta să rămână acolo. Un pian cu coadă răsună lugubru ca-n orașul părăsit de bunica și Anna crede că știe drumul spre mama, doar a mai fost de-atâtea ori.

În uniformă albăstrie, n-are alte haine, sunt la mama, i le spală și i le aduce frumos călcate, pornește voinicește imaginându-și pe unde va trece: după mai multe străzi, va trece peste un pod, podul Grand, gara și apoi căminul mamei, ca un hotel cu intrare înaltă, atât de înaltă, cu tavanul boltit ca un cer albastru, curat, cu scări spiralete ca niște spițe de căruță, cu uși în care bați și nu te aude nimeni (Bătrâne surde? Singure?), c-o sală lungă, întunecoasă, cu perdele grele, maronii, c-un bec lunguiet, firav, lunecând din tavan pe fețe palide c-o lumină

dulceagă, de leșie, cu aburi combinându-se cu gustul de fasole prăjită și acrul murăturilor răsuflăte de prea multă ședere.

Dar imaginea spațiului mamei – brusc întreruptă de niște ochi severi ai pedagogului, care văzând uniformă albastră și trupul abia depășind pământul, trage urechea și trupul se desprinde de pământ:

- Unde-ai plecat, singură, vietate mică?

Unde? Ce să mai spui, când totu-i șleampăt pe tine și ochii râd și plâng (de durere și rușine), genele lungi, drepte au acoperit ochii negri, smoala lor nu mai clipește ironic.

- La mama! Glasul încet parcă ieșind de la sine. N-a venit după mine.

- Hm, da! Marș-napoi în cămin! Vine ea. Hm!

Vocea indiferentă, hotărâtă, metalică impune. Trupul Annei își pune în funcție picioarele și p-aci ți-e drumul!

- Unde alergi?!

- Unde... La casa , cămin-grădiniță, ce-o fi. Urmează masa de seară.

Mama a venit cu explicații săptămâna cealaltă:

- Am fost de servicii, Anna, nu se putea!

- Plecasem după tine.

- Și?!

- M-a văzut pedagogul. M-am întors.

- Vai!

Cu mama prin orașul imens. Drumuri lungi. Plimbări cu mama și cu gloanțele cui? Mama așezându-se cu Anna pe lângă uși de blocuri, așteptând să treacă vijelia. Cine a dezlănțuit-o?!

- Duceți-vă de aici! Glasuri aspre, repezite. Răutatea cu glas de arme, alergând pe străzi, șuierând pe lângă urechi.

Anna lângă mama – mică, fără glas. Glasul sirenei anunțând ce? Vaierul acela adânc, răscolitor, lung ca un țipăt fără trup, un glas rămas viu după moartea trupului, anunțând moartea care va urma.

În adăpost, sub pământ, câteva scări într-un bloc, un subsol, cu pereți de beton, rece, o reptilă cu burta enormă, blindată și oamenii larve, cu trupul înțepenit, rigid, mort. Viața-i pâlpâirea becului palid și zvâcnetul inimii care nu se vede, electrizând spațial cu aburii răsuflului avid. Viața: așteptarea în gol. Ce va urma? E de bine? E de rău? Să numeri până la zece: 1, 2, 3, 4, 5, 6, ... un bubuit adânc, cu ecou, ca la căderea unui bolovan într-o ușă și iar... răsuflul de la capăt, mai repezit acum 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13,... ca la un mecanism dereglat: Numărăm.

- Doamne, ferește-ne pe noi! Cruci cu mâinile, cu limba, cu ochii încrucișați, cu gropițele obrazului acoperite de carnea revoltată, unghii înfipte adânc în carne, sângerând, genele coborâte acoperind ochii iar.

- Anna, ce faci? Dormi? Anna! Strigătul mamei ca un țipăt de pace:

- Anna, s-a terminat alarma!

- E pace?! Mama, e pace?!

- Nu Anna. Nu știu. Dar s-a terminat alarma.

La aer. Pașii înghesuți, colectivi pașii, un singur trup, ochii luminând pacea din suflete, un moment. Au scăpat de griji. Încordarea dispare. Trupurile sunt mai fără chinga îngrijorării.

- Mama, vreau pipi!

- Fă aici la intrare, lângă podul ăsta. Îți scot chiloțașii și faci. Vezi să nu te uzi pe pantofi.

Viața își urmează cursul normal. Pomul va crește înalt și din seva Annei. Anna se eliberează de nevoile firești fără jenă. Este de mâna mamei prin oraș.

Este. Dar privirea mirată, atât de mirată. O lume haotică, un bloc cu trupul căzut, cu cărămizi sângerii, cu praful urcând până la cer.

- Ce-i acolo, mama?!

- O bombă a căzut!
- Așa face bomba?
- Așa face.
- Dar oamenii unde sunt?
- Oamenii nu mai sunt.

Privește Anna ca la imaginea pe pânză în sat. E imaginea pe pânză sau e imaginea adevărată a blocului? Dar cea de pe pânză nu era adevărată? Poate imaginea asta este pe o pânză mai mare, pe care n-o poți vedea, dar tot pe pânză este. Nu poate fi adevărată.

Blocul tace, prostit, nici lui nu-i vine să creadă că nu mai e întreg (la minte și la trup). Un uriaș la pământ învins de o ninicarniță: în ce spațiu poate intra răutatea. Nu-i trebuie trup mare. Buturuga mică răstoarnă carul mare. Nu, nu-i bine. Altceva.

O viespe înțepă trupul și trupul se umflă. Nu. Nu-i bine. Căruța cu trupul bunicului mort împinge și intră prin ziduri, sfărâmându-le. Nu. De ce bunicul, lasă-l acolo unde e. El nu mai vede războiul ăsta. L-a văzut pe cel dinainte. Țasta-i războiul pe care-l vede mama și Anna.

- Mama, fiecare om are războiul lui?

- Eh, fiecare om are pacea lui, războiul vine când nu te gândești...

Vine. De unde vine? de sus, din avion, cu bombe? Din gloanțele care fac pac-pac și nimeresc unde vor, ele nu știu unde nimeresc și nici nu le doare, când ajung în trupul omului. Numai trupul omului se găurește și se umple de sânge și ...moare..

-Mama, acolo unde e bunica de la oraș sunt bombe?

- Nu, nu cred.

- Să mergem acolo.

- Mergem pentru un timp. Aici nu se mai poate trăi.

- Ba se poate. Noi trăim. Trăim! Anna sare pe trotuar într-un șotron imaginar, imens, până la gară. Mama cu lucrurile strânse într-un geamantan aleargă să prindă trenul.

Era un oraș lângă o râună de munte. Casa unde locuia bunica avea albul bunicii și liniștea ei. Acolo o fi pace? Cărările pe care umblau cu bunica și mama și încă o soră de-a mamei și băiatul ei Sergiu și mulți alții urcau drept, nu se mai opreau. Drumul ducea... nu se știe unde, dar era așa de bine să nu știe unde duce drumul.

- Anna, zice Sergiu verișorul de sus. Cu-cu! Era înalt, crescuse ca plopul și slab ca fratele Annei și Annei i se părea de jos, că acolo în spatele lui Sergiu, undeva unde umbrele proiectau stânci semețe, era fratele, făcându-i semne. Se putea să fie?! Anna alerga gâfâind (cum altfel?!) să-l prindă. Când sufletul ei era mai plin de soare și când soarele o îmbrățișa mai tare, trebuia ca acolo, undeva, să fie și chipul lui.

- Băiat de trupă a plecat fratele, zicea mama. Așa auzise de la bunica din sat.

- Ce-i aia băiat de trupă?

- Ei, un fel de militar mai mic!

- Și-o să tragă cu pușca?

- Da, poate mai târziu. Când o crește mai mare.

- De ce să tragă?

- Să ne apere de dușmani.

- Dar care sunt dușmanii omului? Atât de rar și accentuat și meditativ întreabă Anna și mama nu vrea să răspundă.

- Tot felul de dușmani! Se bâlbâie mama.

- Adică șerpi, dar șerpii nu fac rău omului, zice Anna, lupii dar lupii atacă numai când le e foame, vulpi, dar vulpile mănâncă găini, știu de la bunica din sat, ce dușmani avem?

-N-ar trebui să avem, dar avem: tot oameni.

-Oameni? Și cum arată? Trebuie să fie însemnați ca să ne ferim de ei. Or fi venit din alte lumi?

-Eh, sunt ca noi, dar altfel.

-Hm! Înseamnă că noi, ducem cu noi războiul.

Mama palidă, cu dungi pe frunte lungi ca râul din sat, cu rochia largă pe trupul înalt, cu zâmbet obosit, dureros, de parcă ceva a lovit-o în stomac, se chircește oftând.

- Dar tu mama ești pacea! Tu nu poți fi războiul.

Tata bruftuind-o pe mama, bine că n-a mai venit, el avea război în el și pace, dar și război.

- Mama e Pacea! și muntele îi răspunde în ecou sub cerul vinețiu de toamnă, cu raze înveninate de înserare, reci.

Anna cu mama de mână, căutându-și fratele și atingându-l pe Sergiu verișorul de reverul cămășii purpurii:

-Stai puțin.

- Ce este?

- Mă ții să mă urc în copacul ăsta?

- Da, cum să nu!?

Anna are picioare albe ca fluturii și trupul de porumbel alb: Ar vrea să zboare, să fie pacea și acolo sus, în cerul de cenușă să izbucnească într-un val de foc – suflul dogoritor al vieții.

- Vezi să nu cazi. Sari! În brațele lui Sergiu de piele omenească, moale și pulsând de viață inima ei, (Atunci și-a auzit-o întâia oară?) lângă inima lui (două inimi de oameni în devenire), un posibil frate al ei.

- Ziceam că tu ești fratele meu, vrei?

- Da! El trăgând-o de pletele vânturate de goana prin munți, sărind, pietre lunecătoare, rostogolindu-se peste stâncile acoperite cu mușchi ocrotitor și oprindu-se: doage ale aceluiași butoi, într-o poieniță cu pământ bătătorit, ridicându-se în aceeași încleștare, două părți ale unui întreg-regăsit.

Râsul Annei, în munte cu ecou:

- Ha, ha, ha, ha...!

Tot spațiul hohotind liber, în infinit și Sergiu umilit de râsul curat, mergând într-o parte, precum Rex eliberându-se de surplusul de lichid adunat în joaca atotcuprinzătoare.

- Sergiule! Dă-mi mâna!

- Nu! Îmbufnat și plictisit. Nu mai vreau!

Anna înfiorându-se de-o imagine fără contur, poate a verișorului din sat Igor (în iesle), dar nemaștiind-o: Cum o fi fost atunci?

Deci asta e pacea. Și asta e pacea!

Și trupul ei zgâriat de crenguțe uscate, trosnind, trupul ei viu simțind neodihna pașilor în mers.

S-au întors în sat. Tata nu mai era. L-au dus în Siberia. S-aude c-a murit pe drum. N-a rezistat. Inima – zice bunica din sat care parcă nu mai e bunica: slabă, cu ochii alburii (oare mai vede?!), cu rochia neagră plină de găinaț de pui, cu dintele ieșit peste buza de jos (cum se mai ține?), râde fără rost...

Gogu-orbul trece cu bâta, lovind gardul dărăpănat, aplecat în afară.

- Ce faci, Gogule? zice Anna.

- Da tu cine ești? Mai e război pe lume?

- Mai e, zice mama, dar la noi în sat, acuma nu-i.

- Și dacă vine războiul, plecați iar?

- Plecăm Gogule, ce să facem?

- Plecați, plecați... și orbecăie tot mai aproape de pământ.

- Să mergem până la cimitir, zice mama.

Un copil de la Apietroaie aruncă lături afară, cu buricul gol și intră repede în casă.

Râul în vale pare mai negru, cu valuri amestecate cu spini și scaieți și cu penele de la găștele moarte pe mal.

- Hai Anna, să lăsăm putoarea asta în urmă.

Cimitirul pare amorțit și trist, cu crucile sperietori, înmulțite până lângă poartă, năpădite de buruieni.

O femeie merge ca o umbră de la o cruce la alta și mirosul de tămâie arzând impurifică aerul.

Fumul tămâii, fumul ieșit din blocul dărâmat de bombe, fumul femeii în negru, încercând să însuflețească imagini.

Printre morminte apar chipuri de fum, dansând lin, înălțându-se, devenind străvezii, fără un anume contur: oamenii satului și bunicul.

- Bătule, am văzut și eu războiul. Știi că-mi ziceai c-o să vină. E tare... urât.

Bunicul tace îngândurat și ... dispare ca un fum.

Un om cu o haină pe umeri și pantaloni descuși (de țî-e rușine să te uiți la el) râde fără oprire, ștergându-și apoi lacrimile cu mâinile lăsându-i dâre pe față:

- Mi l-au ciopârțit.

- Pe cine, Tănase? zice mama.

- Ei, pe cine, pe el... și râde mai departe, privind niște imagini văzute numai de el.

Dă-mi și mie niște mămăligă caldă, dacă nu e caldă e bună și rece, zice iar.

- De unde să-ți dau eu mămăligă, Tănase?!

El dărdăie (de frig?!) strângându-și haina pe el și mergând cu fantezmele lui:

-Mi l-au ciopârțit.

Și Annei îi e frig. Cumnata nu mai e. Casa ei închisă, singură. Verișorul Igor dispărut și el. Unde or fi? Tot în Siberia? Iată și ieslea, neagră acum, cu ușa scârțâind la intrare, ca-ntr-o casă părăsită. Satul tot pare mai singur, mai urât, mai bătrân.

Alexandra-grăsulia apare pe uliță, mergând greoi ca o rață, cu ochii umeziți, de căldura revederii. Îmbrățișarea ei readuce spațiul satului în trupul Annei.

- Știi că tata a plecat și el pe front. Am rămas numai noi cu mama?! Vorba ei greoaie, calmă nu acuză, constată numai.

Ai mai crescut, Anna. Ce-ai de gând?

- Mă duc la bunica la oraș la școală.

- Da... O mângâie cu privirea, dar, parcă nu mai e aceeași sau Anna s-a schimbat?!

- La revedere, Alexandra și cine știe, când ne-om mai vedea.

- Eh, când. Gestul de lehamite al Alexandrei care s-a maturizat și ea. Două „surate” trecute prin experiența dură a războiului... și totul încă nu s-a terminat.

Alexandra cară după ea, două găleți pline cu apă de la râu. Cine știe pentru ce i-o fi trebuind?!

Anna se așază pe scaunul cu trei picioare rămas în curte de când trăia bunicul. În înserarea care coboară Rex – c-o labă mai scurtă apare șchiopătând și gudurindu-se, cu aceleași sunete gălgâitoare.

Anna îi mângâie blana neagră, cu fire albe și se minunează de trecerea timpului:

- Am crescut, măi Rex. Tu ce mai faci, bătrâne?! Și-și așază obrazul ei lângă coama de păr a lui Rex, îmbrățișându-l. Rex se bucură în felul lui.

- Rex, Rex, Rex al meu. Rex! Ce ecou are curtea mea, zice Anna strigând.

„Curtea mea”- strigătul se oprește în gâtlej și rămâne acolo, înghițind în sec. Ce cuvinte! Anna ascultă freământul ascuns în lucruri și se contopește cu ele.

- Sunt mare, tu dudule bătrân! Nu mai am tată. Unde-o fi? Nu mai am bunic? Cine știe unde e ? Nu mai e. Ce faci, Rex? Ce te bagi printre picioarele mele?!

Bunica de la oraș nu era la oraș, se dusesese la țară la Sergiu. Cu Anna stătea mama și mătușa Bau-Bau, cu buzunare largi, cu lucruri furate din pomi: chiflicite, udând bunătate de rochie, mirosind a transpirație și vorbind „înalt”; zdrăngănind timpane. Au, cum s-o auzi?! Anna se ascunde prin dulapuri cu saci de zahăr, stând ore în șir până venea mama de la serviciu:

- Anna! striga de afară și Anna auzind ca prin vată apărea cu bucuria regăsirii.

- Mama! N-avea vorbe multe. Pentru a vorbi cu mama n-ai nevoie de vorbe multe. Mama e o Anna mai înaltă, mai zbârcită (și ce dacã?) mai subțire (Anna te-ai cam îngrășat), mai singură, (cã Anna pe cine mai are la oraș?), mai tăcută. Nici Anna nu vrea să vorbească. Strânge din fălci și tace. Ceva s-a întâmplat. Simte cum o inundă vorbele, dar nu le dă drumul. Primul exercițiu de voință, să tacă. De ce? Să tacă, așa. Un suflu de răceală îngheață lucrurile și totul e străin și fără viață. Anna își turtește nasul de fereastră, privind la casele cu dungii cenușii, la camioanele care se grăbesc, unde oare, călcând cu zgomot pietrele.

Bunica vine cu Sergiu și sora lui Lealea: i-a adus la școală, la oraș în Chișinău. Sergiu e mai înalt cât...ușa, ei, nu chiar așa, are un nas cât castravetele și pistrui cu...carul puse de soarele cald, vara la Nistru unde se scaldă până vine toamna și de-acolo țuști la școală. Acuma e la oraș. A terminat școala primară. Anna e impresionată de Înălțimea sa.

- Cum să-ți zic?

- Sire.

- Si-re, ce-i asta, ca la pian?

- Sire, cu plecăciuni, adică rege.

- Da' ce rege ești tu?!

- Eu sunt regele satului Cimișlia de unde vin. Nu crezi?

- Ba te cred, dar... cum ai zis să-ți zic: Si-re! țipă Anna.

- Nu-i nevoie să strigi așa. Până una-alta ia hârtia asta și mototolește-o bine.

- De ce?

- Ordinul se execută, nu se discută. Mototolește hârtia Anna.

- E bine?

- Nu. Mai trebuie.

Mototolește iar, apasă tare.

- Poftim.

- Mulțumesc. și se duce în locul unde și regele merge pe jos.

- Hm! Asta era! Annei îi e ciudă de păcăleală. Lovește cu piciorul, strâmbând din nas, dar regele revine râzând și cum să te superi?! Sergiu și Lealea despachetează, îți așază lucrurile în dulap și apoi mănâncă puiul prăjit adus de-acasă.

- Ia și tu, zice Sergiu Annei care stă deoparte. Apoi:

- Vrei să intri în dulapul ăsta, zice Sergiu către Anna.

- Da?!

- Ai curaj să stai acolo? se miră Lealea.

- Sigur.

- Atunci stai până Sirele va zice să ieși.

Stă Anna, stă în întuneric. Sergiu și Lealea au ieșit pe-afară. Ea stă.

- Or fi uitat de mine.

Gândul ei pribegeste. Nici realitate de tot, nici vis-vis, așa pe-o geană de-ntuneric, așteptând „eliberarea”. E prizonieră într-o insulă pustie în care soarele nu răsare și nu e nici aer decât atât cât să poată trăi o singură ființă. Lângă ea un șoricel: Chiț, Chiț! L-a prins de codiță și se minunează de înmlădirea lui. L-a scăpat. Unde-o fi? Insula mai are un suflet. Lui Chiț îi e frică de Anna. Anna parcă aude tremuratul trupului lui în care inima e o pompă imensă. Cine va rezista? Nu poate trăi decât o ființă, zice un glas din povestea Annei. Ce vei face? Bate Anna

în ușa dulapului. Nimic. Împinge. Iar nimic. Au încuiat-o?! Nu se mai poate respira. Chiț-chiț va exploda, inima lui își va revărsa sângele. Nu va mai fi?!

- Sergiu!... Nimic...

Ușa de-afară deschisă cu zgomot. Glasuri vesele râzând.

- Anna, mai ești acolo?

- Sergiu!...

- Zi Sire, dacă vrei să ieși.

- Sire...!

- Prea bine.

Când ușa se deschide, Anna cade mototol, iar Chiț-chiț trece peste trupul Annei, parc-ar fi vrut să-i dea lăbuța, de bucurie c-a scăpat.

- Vai! sare Sergiu. Un șoarece!

- Aha! ți-e frică? zice privirea ironică a Annei. Ce Sire ești tu?!

Sergiu urcă-n pod... și Lealea rămâne jos. Pe burlan lunecă vesele, zgomotoase nucile. Mama e la piață cu tanti Bau-Bau. Sergiu coboară cu sânul plin de prune uscate și gura înconjurată de magiun.

- De unde vii, Sire? zice Anna.

- Din turnul cu bunătăți.

- Și mie nu-mi dai?

- Ba da, dar trebuie să treci niște încercări.

- N-am trecut?

- Da. Dar mai trebuie una și mai grea.

- Bine. Mă supun, Sire.

- Vezi că știi lecția. Își linge buzele și-și scarpină capul gândindu-se.

- Te urci în pomul din curte. Îți dai drumul, ținându-te cu mâinile de creangă cât poți. Eu leg o frânghie de gâtul tău și când nu mai poți, lațul se strânge.

- Ce, vrei să mă spânzuri?
- Nu, vreau să mă joc de-a spânzuratul.
- Nu-i surâde Annei jocul ăsta, se codește.
- Altfel nu mănânci nuci.

- Hai, leagă-mă. Ajută și Lealea. Trupul Annei atârnă cu brațele de-o creangă. Sergiu o sprijină ținând-o de picioare. Când îi dă drumul, Anna simte frânghia, trăgându-i bărbia, înțepenind-o. Lealea privind deoparte:

- Sergiu, prinde-o de picioare. Vrei să moară?!

- Repede, un scaun din casă! Anna privește la regele care a devenit palid cu pistruii mai vizibili.

- Ce-ai făcut, Sire?! Ce încercare-i asta?! zic ochii Annei cumiți și serioși. Sergiu se înciudează, aruncând cu cojile de nuci în ciorile de pe casă.

Mama vine agitată:

- Am fost la un cizmar să-mi repar tocul și-am văzut covorul nostru. Zicea că l-a cumpărat. Repede aleargă în casă la lada cu ”minuni”,,

- Bineînțeles nu e. Cine l-o fi luat? Cine intră în casă? Poate lăptăreasa, poate poștașul? Cum oare? Cine? În camera din față locuiește madam Vătoreanu, e văduvă. Nu cumva... Cine poate ști adevărul?

- Am făcut o reclamație la poliție, dar până să vină să cerceteze...

Școala Annei e departe. Străzile drepte și lungi o călăuzesc. Distanțele o înghit, banca o protejează ca la un capăt de drum, un popas. Ce le zice învățătoarea? Să scrie pe tăbliță. Ce plăcut lunecă creionul special și ce urme albe lasă. Râuri pe marea neagră, dungată, râuri peste râuri pot fi șterse cu buretele prins cu ață de tăbliță, să nu cadă. Totul poate fi șters cu buretele și iar de la capăt. Ca-ntr-o joacă. Ce frumos! Trage tot felul de linii: stau ca niște soldați în front.

Trec pe stradă camioane uruitoare, cu zgomot aurzitor.

- Anna, la numărătoare, zice învățătoarea. Desparte două bile mai adaugă una.

Anna face o poveste cu bilele:

Erau două bile surori și-si pierduseră o bilă soră și-o căutau pe drum întrebând: „N-ați văzut o bilă soră?” Dar bila soră se-mpotmolise într-o mlaștină și nu mai avea puteri să strige. Și-au mers, căutând-o, cale lungă până au găsit-o și s-au adunat, îmbrățișându-se încât nu se mai știa care-i una, care-i alta, devenind toate trei gemene.

Fulgii mari, leneși ,albesc treptat totul în jurul lor și Anna trăiește bucuria primei ninsori la oraș. Pe clădirile înalte, parcă e mai solemnă zăpada decât cușma de la țară, pe casele mici.

Sania trasă de mama, de bunica, pe rând.

Sergiu și Lealea merg în locuri misterioase, departe, pe dealuri, de unde vin încinși, cu nasurile pătlăgică, suflându-și în palme.

Profesoara de pian din vecini la care au dus-o pe Anna e subțirică, cu ochii negri ca noaptea și o învață gama do major. Are ureche muzicală Anna, dar degetele nu prea lungi n-o ajută să cuprindă spațiul necesar.

Bunica o întreabă peste gard pe profesoară:

- Are talent? Ce cuvânt misterios: talent. Anna-l aude pentru întâia oară și-o înduioșează, de parcă ar putea fi ceva în ființa ei de care ea să nu știe și să fie ceva minunat, care să-i încălzească inima. Simte o moleșeală în așteptarea răspunsului.

- Da, vine răspunsul profesoarei. E sensibilă și...prinde repede. Să mai vedem.

Păi da, talentul ăsta nu-i ceva așa de ușor de văzut. Iese la iveală, când nu te gândești. Ce-ar zice Alexandra-grăsulia, dac-ar vedea-o „cântând” la pian.

Sergiu râde de ea:

- Do, re, mi, fa, sol, la, si-re.

- Si-re – bună dimineța. Ce mai faci? Eh, regatul e atât de mic încât în fiecare zi ai prilejul să-ți întâlnești regele. Dar Regina? Regele Annei n-are regină? Ce curios?! Fiecare rege trebuie să aibă o regină, nu-i așa?!

Gard înalt, ca-ntr-o fortăreață. Betonul de pe trotuar răsună de pașii militarilor. Iar ceva se întâmplă.

Bunica și mama fac baloturi. Se duc în gară. Le lasă acolo cu tanti Bau-Bau. Sergiu și Lealea au dispărut: I-au luat în fugă părinții lor. Mobila rămâne în casă ca ceva viu și acuzator:

- Ne părăsiți?

E o parte din Anna în soba de teracotă, de care și-a încălzit spatele în iarna care aproape a trecut. Ochii ei mari își umezesc genele lungi, întoarse:

- Ma-ma, dulapul și patul și soba zic să rămânem.

- Ele rămân, dar noi plecăm mai în inima țării.

- Dar covorul?

- Care, acela furat, rămâne la cizmar, nu e timp de procese acum, iar se mișcă lumea.

- Și tata?

- Tata știi bine că nu s-a mai întors din Siberia.

Oamenii fără glas în drumul lor, cu trenurile care se opresc în câmpul fără gări, așteptând zvon de plecare, uitați acolo.

Avioane ca păsări de pradă trec peste trenul lung, părăsit. Oamenii în văile-cuibar de lângă șine, pe pământul jilav de topirea ninsorilor, așteaptă.

Femei în halate albe, cu crucea roșie pe beretă împărțeau ceaiuri aburinde și era un popas de omenie, de parcă un braț viu al țării te întâmpină...

Flăcări până în cer, cu fum și abur și o vânzoleală nesfârșită în rotocoale care tot izvorăsc și se răspândesc în

același cerc spiralat fără astâmpăr ca imaginea războiului pe pânză.

- Ce incendiu! Ard rafinăriile de petrol. Le-au aprins nemții. Ce barbarie! O femeie cu gât scurt, cu ochelari de sub care privirile taie aprige blestemă:

- Ne distrug bogățiile țării. Nu le ajunge cât au cărat pe nimic.

- Eh, războiul! zice bunica de la oraș.

Războiul. Anna privește la imaginea de coșmar și brațele ei capătă forțe nebănuite, sting vâlvătaia. Când ochii se închid în mersul grăbit al trenului care nu mai vrea să oprească până la destinație, totul a dispărut. Numai pomi descărnați cenușii-negri-stingheri se profilează pe cerul alburii de primăvară. Unde vom ajunge? Vom mai ajunge undeva?

Satul în care s-au oprit era pe un deal plin de noroaie și pureci. Ca să poată dormi, Anna era învăluită în cearșafuri și purecii tot îi ajungeau pe piele, rănind-o. Picături din incendiul lăsat de război? Într-un sat în apropiere era și Rața-Rățișoara și Maca. Părinții lor n-ajunseseră încă. Ele veniseră mai demult la o mătușă de-a lor din partea tatei. Ce bucurie pentru Anna să scape de pureci și să le vadă pe verișoarele ei. Maca era o fată-nălțuță, (cât crescuse?), cu pieptișor (o părere numai!), cu mers țațoș, cu rochiță scurtă și pulpe groase, bronzate. Se plimbau și Maca privea, cochetând cu băieții de trupă, care treceau prin sat, făcând marșuri, Anna privea la băieții de trupă, poate o fi și fratele ei, Andrei acolo?!

- Cum o să fie? îi zicea Maca, doar numai un câine e scurt de coadă? Sunt atâția copii de trupă în țară! Știa ea ce știa.

Rața-Rățișoara o ruga pe Anna să-i spună povești și Anna constată că și ea crescuse: spune povești Raței-Rățișoara:

„A fost odată o fetiță care avea un frate. Și trăiau într-un sat cu tata. Nu era chiar bine, dar când a venit războiul și s-au despărțit a fost mai rău, mult mai rău. Nu s-au mai

văzut. și de atunci fetița îl tot caută pe fratele ei și nu-l găsește. Nu-l mai găsește”.

- Poate-o să-l găsească odată.

- Poate. Cât o maturizează un gând ca ăsta. Anna are ceva din chipul mamei: cearcăne la ochi și îngândurarea ei fără gesturi. Toate generațiile se adună în tăcerea ei. Învață să tacă, adunându-și gândurile, gânduri de liniște și așteptare.

Maca le îndeamnă cu energie misterioasă:

- Haideți să bem din vișinata asta a mătușii și să punem apă să nu se cunoască. Are și soluția gata pregătită, ca un strateg. Poți să te opui?!

- Dacă ne prinde? zice Anna.

- Cum să ne prindă? Nu v-am zis: turnăm apă.

Tanti Melania e la băcănie după cumpărături. Ordonanța sapă în grădina din spatele casei. Pe verandă Maca bea vișinată:

- Ce dulce e! Luați și voi. Pe rând își umezesc buzele. Sacrilegiul a fost săvârșit. Soțul mătușei Melania e pe front.

Maca toarnă apă:

- Dacă observă ceva, spunem c-a băut ordonanța.

Maca râde veselă, dansând prin curte cu Anna și Rața-Rățișoara după o melodie imaginară: au făcut un gest prin care au luat în stăpânire lumea, lumea reală, interdicțiile ei. și când glasul mătușii se aude:

- Maca, vino să m-ajutați?! fetele înlemnesc. Statui cu inimi zvâcninde. Prima reacționează tot Maca:

- Vin acum! Ia plasa cu grabă și aleargă spre casă. E un gen de politețe făcută și tanti se prinde:

- Ce este, ați făcut vreo trăsnaie?!

- Ne-am jucat, tanti, tanti! O, inocență care știi atât de ușor să convingi.

- Ce bine că e pace, zice Anna.

- Pace aici, dar pe front?! zice tanti. Gândul ei o fi la bărbatul căpitan. Tanti dă drumul la aparatul de radio Telefunken și răsună o melodie nemțească la modă. Fetele dansează.

- Prea sunteți vesele? zice tanti.

- Ne distrăm, zice Maca.

- Cine a mișcat sticla asta? zice tanti observând ceva curios la sticlă.

- Nu știu. Poate ordonanța, zice Maca.

- Costică... Vino aici... Tu ai umblat cu sticla asta?

- Nu cocoană, ordonați!

Tanti gustând:

- E schimbat gustul. Cineva a pus apă. Cine?

- Nu știu, cucoană.

- Cum nu știi? Cocoana are o caravașă frumușică pe care o mântuiește cu abilitate pe spatele lui Costică.

- Mi-ai stricat bunătate de vișinată.

- Nu eu, cocoană, degeaba dați în mine. Poate fetele?!

- Cum fetele, măi nenorocitele?!

- Nu știu cine și mai lasați-mă în pace! Se scutură ca de ceva neplăcut și se duce încet, tăcut la sapa lui în grădină.

- Dacă nu-i Costică, răsuflă agitat tanti Melania, atunci cine-i?!

- Nu noi, zice Maca.

- Spune tu, Anna. Cine?

Cum să spui? Ce înseamnă solidaritatea. Așa se-nvață?! Cravașa stă la locul ei pe verandă, în cui. Pe cine va lua la rând?! și fratele Annei fusese bătut de tata. Nu mai vrea bătaie. Ce înseamnă o gură de vișinată în comparație cu bătaia unui trup de copil?!

- Nu știu, se pomenește zicând Anna. Prima mare, declarată minciună pentru fratele ei ca să nu mai primească altă

bătaie de la nimeni. Chiar dacă va fi vinovat. Atunci nu l-a putut apăra, acum îl apără. Repetă:

- Nu știu.

- Of, of! Cum sunteți. Vino Maca și răsufală!

Maca răsufală și-și întoarce apoi spatele:

- Poftim.

Tanti Melania o lovește cu cravașa moale, metodic, pe gânduri:

- M-ați mințit cu toatele. Nu credeam că și tu, Anna. De ce să nu creadă? și Anna e un copil și poate spune o minciună. Dar poți salva o prietenă de năpasta oamenilor mari?! Regretul Annei mângâind pe Maca:

- Lasă, nu-i nimic. Tanti s-a dus în casă să gătească.

- Haideți să ne plimbăm prin pădure, zice Maca.

Se strecoară încet pe poarta care scârțâie. Frunze, covor vechi de când lumea. Cărări. Unde duc? Grupul băieților de trupă. Maca face semne cu mâna. Unul se desprinde:

- Ce mai faci?

Bucuria ei cu ochi de viezure, curiozitate a întregului trup, înălțat pe vârfuri: să pară mai înaltă?

Maca se plimbă cu băiatul. Ritmul pașilor lor sălțați, legănați. Ce har o avea Maca? El o conduce ca un partener de vals.

- Anna, nu visa, zice Rața-Rățișoara. Anna tresare, roșindu-se. De căldură? Tenul alburiu al băiatului blond, cu haina cachi o urmărește ca o umbră mișcătoare, dintr-o poveste văzută pe pânză.

Anna e iar în satul plin de noroaie și pureci, cu mama și bunica de la oraș. Când trec avioane huruind pe deasupra intră într-un șanț lung, la adăpost. Mama a trecut râul cu o barcă să cumpere de la ciobani brânză. Râul e liniștit, argintiu, ici-colo cu bulbuci și mici vârtejuri.

Anna iese din șanț să vadă dacă vine mama. Bunica strigă la ea:

- Nu-i voie să te-ndepărtezi prea mult!

Ce-o sperie? Ce-ar putea fi? Anna vede vag un adăpost acoperit cu paie și oile, atât de absente, la ora prânzului, parcă dincolo ar fi un alt tărâm, la care se poate ajunge într-o altă vârstă.

Un zgomot asurzitor ca la ruperea unui zăgaz.

- O fi explodat o bombă?! tresare bunica de la oraș.

În locul unde era țarcul mult fum, vânzoleală cu flăcări ca imaginea războiului pe pânză.

Acolo a fost mama. În locul acela...

Mișcarea fără noimă cu scânteii zburătăcite, negre, urcând, tresărind fără astâmpăr ca o gură de cuptor care înhite tot și apoi își închide buzele de foc monstruoase.

Liniștea.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Unde este trupul mamei? Oglinda apei aceeași dintotdeauna. Anna privește undele indiferente, veșnic curgătoare.

Mama are aripile peștelui și glasul păsării.

- Anna!

Bunica plânge încet și lacrimile curg în țărână.

- Mama! E glasul mamei sau al bunicii sau al nimănui!?

Un glas adânc întipărit în Anna care strigă înlăuntrul ei și apoi în afară! Strigătul copilului care s-a născut și nu mai are mamă. Dar tata? Dar fratele? Dar casa? Dar Rex? Dar măruț? Unde sunt toate?

Numele Mamei zidit (încrustat) pe o piatră. Atât i-a mai rămas.

Trupul mamei din pulberi recompus pentru a se ivi într-o stea?!

Războiul i-a luat-o, dar războiul nemafiind putea să i-o apropie, să-i lase răgazul să trăiască, să-i lase un timp de pace!

Anna printre dărâmături, de mână cu bunica de la oraș își caută fratele.

Trec șiruri-șiruri de militari, cu flori, cu pasul elastic, tineri.

- Andrei! strigă Anna, Andrei!!

Militarii întorc capetele, fac cu mâna și Anna se zbate, alergând. I-a rămas Fratele. Trebuie să-l găsească!

Soarele îi încălzește creștetul: Speranța cu aripi de foc în trupul Annei.

- Andrei!...

Strigătul Annei umple spațiul, care înflorește de bucuria posibilei regăsiri.

În coloană militarii strigă: Pace! Pace!

Și a fost ziua a șaptea

Anna – fărâmbă din pulberi dintr-o stea își urmează mai departe destinul.

.....
.....
.....
.....
.....
.....

CUPRINS

Ploaia de foc	5
Șia fost ziua întâi	10
Ziua a doua – Primii trei ai Anei	13
Șia fost ziua a treia	23
Și a fost ziua a patra	55
Șia fost ziua a cincea	80
Și a fost ziua a șasea	90
Și a fost ziua a șaptea	119

